

இசுஷ்ராவந்தம்

-மொழிசார் கட்டுரைகள்-

JPL

C8284

ச.பஞ்சாஷை சர்மா
ப.சிவானந்த சர்மா

தி சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரியின்

பவளவிழாவைக் கௌரவிக்கும் வெளியீடு

01

cat

உ

அகஷரானந்தம்

JUN 2008

ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரியின் முன்னாள் ஆசிரியர்

அமரர்

பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாசுர சர்மா அவர்களும்

ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர்

பிரம்மஸ்ரீ ப.சிவானந்த சர்மா அவர்களும்

(கோப்பாய் சிவம்)

196455

எழுதிய

மொழிசார் கட்டுரைகள்

8284 cc

196455cc

வெளியீடு

தமிழ்ச் சங்கம்

ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரி,

புத்தூர்

கல்லூரியின் பவளவிழா ஆண்டைக் கௌரவிக்கும் வெளியீடு

பொதுசன நூலகம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

விசேட பேர்க்காகப் புகழி

நூல் வெளியீட்டுத் தரவுகள்

நூலின் பெயர்

அகூரானந்தம்

மொழி

தமிழ்

விடயம்

மொழிசார் கட்டுரைகள்

கட்டுரையாசிரியர்கள்

பண்டிதர் பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாகூர சர்மா (அகூரம்)
பிரம்மஸ்ரீ ப. சிவானந்த சர்மா B.A.Hons. (ஆனந்தம்)
(கோப்பாய் சிவம்)

தொகுப்பாசிரியர்

பிரம்மஸ்ரீ ப. சிவானந்த சர்மா B.A.Hons.
கந்தசாமி கோவிலடி,
இணுவில், சுன்னாகம், ஸ்ரீலங்கா.
தொ.பே. 021 222 6004

வெளியீடு

410
தமிழ்ச் சங்கம்,
ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரி,
புத்தூர், யாழ்ப்பாணம். 021 4591644

கணினி வடிவமைப்பு

ஸ்ரீவித்யா கணினி அச்சகம்,
இணுவில், சுன்னாகம், ஸ்ரீ லங்கா.

அச்சுப்பதிப்பு

சிவரஞ்சனம் ஓவ்செற் பிறின்ரேர்ஸ்,
கோண்டாவில். 021 222 6722

அட்டை

வடிவமைப்பு : தகவல் தொழினுட்ப மையம்,
ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரி

பக்கங்கள்

90 + 16

முதற்பதிப்பு

2007.

விலை

150.00

படையல்

சைவத் தமிழ்க் கல்வியை வளர்த்தல்,
சிவவழிபாட்டு மரபு பேணுதல்,
பசிப்பிணி போக்கல்

ஆகிய முப்பெரும் இலட்சியங்களைத் தமது உயிர்
மூச்சாகக்கொண்டு ஐந்தாங் குரவர் ஆறுமுக நாவலர்
வழியில் அறப்பணியாற்றி வாழ்ந்த வள்ளல்
மழவரின் மைந்தர் கந்தையா அவர்களின்
இலட்சிய தீபமாக ஒளிவீசி நிற்கும்
யாழ். புத்தூர் ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரி
நமது அறிவுத் தாயுமானவள்.

இன்று அவள் பவளவிழாக் காணும் வேளையில்
அந்த விழாக் காணும் பாக்கியம் பெற்றிருக்கும்
மைந்தர்களில் ஒருவனாகிய யான்
அவளிடம் பெற்ற அறிவின் துணைகொண்டு அவளது
பாதமலர்களில் சூட்டும் சிறியதொரு மகரந்த மணிதான்
அக்ஷரானந்தம் என்னும் இச்சிறு நூல்.

அக்ஷரம் - பஞ்சாக்ஷரம் - எனது தந்தை.

சோமாஸ்கந்தாவின் நீண்ட கால ஆசிரியர்.

ஆனந்தம் - அடியேன் சிவானந்தம். - அவரது மைந்தன்.

சோமாஸ்கந்தாவின் மாணவன்.

தந்தை வழி மைந்தன் என்றபடி

எனது சிந்தனைகள் பல அவரது எண்ணங்களின் தொடர்ச்சி.

நாம் சைவர் என்ற நிலையில் நாவலர் மரபில் வடமொழி,
தென்மொழி இரண்டையும் சமமாக வைத்துப் போற்றிப்
படித்துப் படிப்பித்துப் பயன்கண்டு மனம்கொண்டு
சுவைகாணும் அனுபவ வெளிப்பாட்டிலும்
மொழிப் பயன்பாட்டில் நேரும்
குழப்பங்களைக் காணும்போதேற்படும் ஆதங்கத்திலும்
பிறந்த சில கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இது.

அக்ஷரமும் ஆனந்தமும் எழுதிய கட்டுரைகள் என்ற
காரணத்திற்கு அப்பால்
அக்ஷரம் (எழுத்து) பற்றிய ஆனந்தம்
என்றவகையிலும் நூலின் பெயர்ப் பொருத்தம்
சிந்திக்கத்தக்கது.

இனி,

பூமியில் நான் தோன்ற வித்திட்டதோடமையாது
எனது அறிவுப் பயிருக்கும் வித்திட்டு
சமயம் சார்ந்தும்
(தமிழ், சம்ஸ்கிருதம் ஆகிய இரு) மொழி சார்ந்தும்
இலக்கண இலக்கிய ஆய்வுகளில்
இளமையிலேயே என்னை ஈடுபடுத்தியவர்
எனது முதலாவது வித்தியா குருவாகிய எனது தந்தை.
ஒன்பதாம் பத்தாம் வகுப்புக்களில் எனது
தமிழாசிரியராயமைந்து சுவையாக இலக்கணபாடம் நடத்தி
ஆர்வப்பசிக்கு உணவிட்டு வளர்த்தவர்
அம்மான் என எம்மால் அன்போடு அழைக்கப்பட்ட
அச்சுவேலி திரு. வி.சண்முகம் அவர்கள்.
வகுப்புக்களில் ஆசிரியராக அமைந்து கற்பிக்காவிடினும்
தனிப்பட்டமுறையில் எனது ஐயங்களைத் தீர்த்தும்
அருங்கருத்துக்களைப் புகட்டியும் வளர்த்த இருவர்,
ஆவரங்கால் பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம் அவர்களும்
சிறுப்பிட்டி சைவப்புலவர் இ. செல்லத்துரை அவர்களும்.
எனவே எனது மொழியறிவு யாவும்
சோமாஸ்கந்தாவின் கொடை.

எனது குரவர் நால்வரில் இப்போது எஞ்சியிருப்பவர்
சைவப்புலவர் இ. செல்லத்துரை ஒருவரே.

அவர் தமது சாற்றுகவியால்

இந்நூலை அலங்கரித்திருக்கிறார்.

அவருக்கு எனது நன்றிகலந்த வணக்கங்களைத் தெரிவித்து
ஏனைய மூவரையும் உளமாரத் தொழுது
இந்நூல் சிறப்புறும் வகையில்

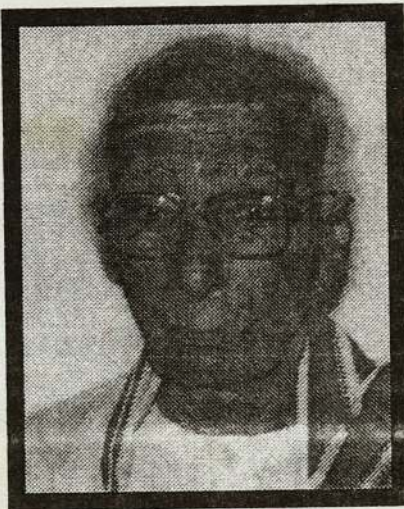
ஆசியுரை, வாழ்த்துரை, அணிந்துரை முதலிய உரைகளை
 வழங்கிய பேரறிஞர்களுக்கும்
 ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரிச் சமூகத்தினருக்கும்
 முக்கியமாகத் தமிழ்ச்சங்கத்தினருக்கும்
 அன்பும் பணிவும் கலந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்து
 அறிஞர்தம் கரங்களில்
 இச்சிறு நூலைப்
 படையல் செய்கிறேன்.

“கோப்பாய் சிவம்”

குரவர் நால்வர்

(எமக்குத் தமிழறிவூட்டிய கல்லூரியின் ஆசிரிய தெய்வங்கள்)

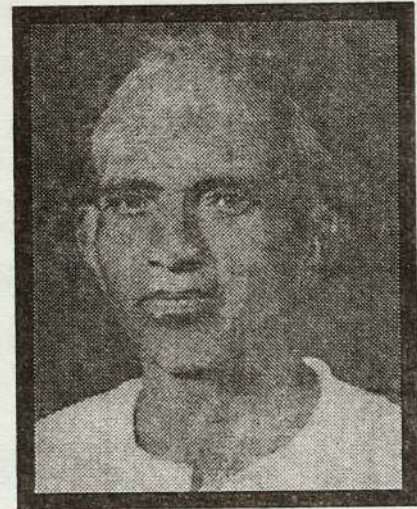
பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா
 கோப்பாய்

பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம்
 ஆவரங்கால்

சைவப்புலவர் இ. செல்லத்துரை
 சிறுப்பிட்டி

வித்துவான் வி. சண்முகம்
 அச்சவேலி

வொதுசன நூலகம்

சாற்றுக்கவி

சைவப்புலவர்

இ. செல்லத்துரை அவர்கள்.

(நேரிசை வெண்பா)

வேதா கமந்தந்து, முற்சங்கம் ஆராய்ந்த
“ஆதிமகன் ‘கந்தன்’ போல், அந்தமிழின் - ஓதுமியல்
ஆராய்ந்தார்: ஆக்கினார்: “அட்சரா னந்தத்தார்,”
பேரார்வம் கொண்டோம் நாம் பெற்று.

பொருள்:-

ஆன்மாக்களுக்கு வடமொழியில் உள்ள வேதமும்
ஆகமமும் தந்து முந்தைய தமிழினது முதற் சங்கத்தில் இருந்து
தமிழ் ஆராய்ந்த சிவபெருமானும் அவர் மகன் கந்தசுவாமியும்
போல, பிரம்மஸ்ரீ. ச. பஞ்சாட்சரசர்மா அவர்களும் அவர்மகன்
பிரம்மஸ்ரீ ப. சிவானந்த சர்மா அவர்களும் சொல்லுகின்ற அழகிய
தமிழ் மொழி இயல்பினை நன்றே ஆராய்ந்தார்கள். அவற்றைக்
கட்டுரையாய் ஆக்கித்தந்தார்கள். அதனை நாம் பெற்று ஆர்வம்
கொண்டோம்.

குறிப்பு:-

ஆதி - சிவபெருமான், அந்தமிழ் - (அம் + தமிழ்) அழகிய
தமிழ், ஓதும் - சொல்லுகின்ற, அட்சர (ம் - அக்ஷரம்) - பிரம்மஸ்ரீ
ச. பஞ்சாட்சர சர்மா. ஆனந்தம் - பிரம்மஸ்ரீ ப. சிவானந்த சர்மா.
பேரார்வம் (பேர் + ஆர்வம்) - பேரன்பு, பத்தி, விருப்பம், பற்றுள்ளம்,
செல்வம், நிறைவு.

(அக்ஷரம் + ஆனந்தம் = அக்ஷரானந்தம்)

யாழ்ப்பாணம் வலயக்கல்விப் பணிப்பாளரும்

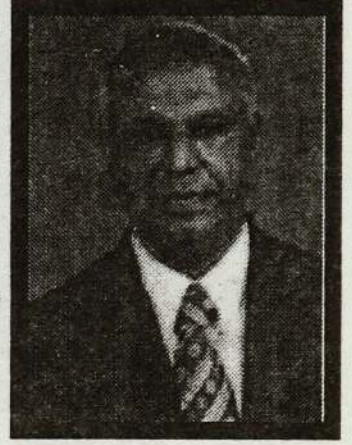
யாழ். மாவட்ட மேலதிக

மாகாணக் கல்விப் பணிப்பாளருமாகிய

திரு வே. தி. செல்வரத்தினம் அவர்கள் வழங்கிய

ஆசியுரை

கோப்பாய் சிவம் அவர்களால் வெளியிடப்படும் அக்ஷரானந்தம் என்னும் இந்நூல் எமது மாணவர்களுக்கு மிகவும் பயன்தருவதாக இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

“இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம்” என்று எமது பழைய நூல்கள் கூறினாலும் இலக்கணம் இன்றித் தமிழை வளர்க்க முடியாது. இலக்கணத்திற்கு முன்னுரிமை கொடுத்து எழுதப்பட்ட இந்நூல் மிகவும் தேவையான ஒன்றாகும்.

நூலாசிரியர் தமது தந்தைக்கு மதிப்பளித்து அவரது ஆக்கங்களைப் பாதுகாத்து வெளியிடுவதுடன் தாம் கற்ற பாடசாலைக்கும் மதிப்பளித்து அதன் பவளவிழா வெளியீடாக இதனை வெளியிடுவது பாராட்டத்தக்கதாகும். இக்கால மாணவர்கள் இவ்விழுமியப் பண்பை ஏற்று நற்சமுதாயப் பிரஜைகளாக மலரவேண்டும்.

சிறந்த ஆசானாகப் பாடசாலையில் கற்பித்த அனுபவம் மாணவர்களின் தேவையுணர்ந்து இக்கட்டுரைகளைப் படைக்க உதவியுள்ளது. பல பாடசாலைகளில் எழுத வாசிக்கத் தெரியாத மாணவர் குழாம் ஒன்றும் இருப்பதைக் கண்டு வேதனையுறும் கல்விச் சமூகத்திற்கு இந்நூல் வெளிவருவது ஓர் ஆறுதலாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது.

இந்நூலைப் பாடசாலை ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் படித்துப் பயனுறவேண்டும் என வேண்டுகோள் விடுத்து ஆசிரியரின் பணியைப் பாராட்டுவதுடன் மேன்மேலும் இத்தகைய ஆக்கங்களை வெளியிடவேண்டும் என வாழ்த்துக்களையும் தெரிவிப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

2007.05.25

வே. தி. செல்வரத்தினம்.

பவளவிழாச் சபைத் தலைவர் வழங்கிய வாழ்த்துரை

எங்கள் கல்லூரியின் ஏற்றத்திற்காக உழைத்த அமரர் பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்களதும் அவர்தம் மைந்தன் பிரம்மஸ்ரீ ப. சிவானந்த சர்மாவினதும் மொழிசார் கட்டுரைகளின் தொகுப்புநூல் எங்கள் கல்லூரித் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடாக மலர்வது குறித்து மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

1931 ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாத மிருகசீரிட நன்னாளில் எமது கல்லூரியில் வித்தியாரம்பம் இடம்பெற்றது. இதனைக் கௌரவிக்கும் வண்ணம், விய வருடத்தில் (2006) சித்திரை மாத மிருகசீரிட நாளில் இந்நூலை வெளியிட்டு வைக்க ஏற்பாடாகியிருந்தபோதிலும் நாட்டில் ஏற்பட்ட அசாதாரண நிலைமைகளால் இம்முயற்சி நிறைவேறாது போயிற்று. ஆயினும் பவளவிழாவைக் கௌரவிக்கும் செயற்பாடுகளில் ஒன்றாகப் பவளவிழா ஆண்டில் இந்நூல் மலர்வது நிறைவைத் தருகிறது.

அமரர் பஞ்சாட்சர சர்மா 1947 - 1971 காலப்பகுதியில் எமது கல்லூரியின் ஆசிரியராக விளங்கியவர். வடமொழியிலும் தமிழ் மொழியிலும் மிகுந்த புலமை மிக்கவர். அவர்தம் மைந்தன் பிரம்மஸ்ரீ ப.சிவானந்த சர்மா எங்கள் கல்லூரியின் பெருமை மிகு பழைய மாணவர். கோப்பாய் சிவம் என்ற பெயருடன் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கெனப் பல தளங்களில் பங்காற்றுகிறார். இவர்களது கூட்டு முயற்சியே கல்லூரி அன்னைக்கான இப்படையலாகும்.

இந்நூலைத் தமிழ்ச்சங்கத்தினூடாக வெளியிட ஆவன செய்த பிரம்மஸ்ரீ ப. சிவானந்த சர்மா அவர்களுக்கு எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

காலத்தின் பதிவாக, கல்லூரி அன்னைக்கு அழகு சேர்க்கும் ஆபரணமாக இந்நூல் என்றும் விளங்கும்.

ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரி,
புத்தூர்

வ. ஆறுமுகம்
தலைவர், பவளவிழாச் சபை

ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரி அதிபர் வழங்கிய வாழ்த்துரை

தற்காலச் சூழலுக்கு மிகவும் அத்தியாவசியமானதும் மொழிப் பிறழ்வைத் தடுக்கும் நோக்கைக் கொண்டதுமான இக்கட்டுரைத் தொகுதியிலுள்ள கட்டுரைகளை எழுதியுள்ள ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரியின் முன்னாள் ஆசிரியர் அமரர் பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாக்ஷர சர்மா, ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர் பிரம்மஸ்ரீ ப. சிவானந்த சர்மா (கோப்பாய் சிவம்) ஆகியோருக்கு முதலில் எனது பாராட்டுக்களும் வாழ்த்துக்களும் உரித்தாகுக.

இக்காலப் பேச்சுவழக்கில் தமிழ்மொழியில் கலந்துள்ள பிறமொழிச் சொற்கள், எழுத்துப் பிழைகள், சரியான உச்சரிப்புகள் இல்லாமை, பேச்சுக்கும் செயலுக்கும் இடையே வேறுபாடு என்பவற்றைச் சாடிநிற்கும் இவ்விருவரது கட்டுரைகளும் காலத்தின் தேவைகளாகும்.

21ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் மாணவர்களின் மொழி தொடர்பான புதிய சவால்களை எதிர்கொள்ளும் திறனையும் துணியையும் இக்கட்டுரைகள் மாணவர்களுக்கு வழங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இந்நூற்றாண்டின் தேவைக்கேற்ப, கோளமயமாதலில் உள்வாங்கப்படும் நாம் அடிப்படை மொழித் தேர்ச்சியை உரியமுறையில் எமது மாணவர்க்கு வழங்கவேண்டும். இல்லையெனில் இக்கட்டுரைகள் போதிக்கும் குறைகள்தான் எம்மவர்க்கு எஞ்சும்.

தற்கால மொழியாடலில் உள்ள குறைகள் நீக்கப்படாவிடின் என்ன விளையும் என்பதனைக் கட்டியம் கூறுகின்றன இக்கட்டுரைகள். அந்தவகையில் இந்நூல் வெளியீடு ஒரு சிறப்பான கைங்கரியமாகும். இம் முயற்சியினால் தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் நன்மையடையும் என்பது திண்ணம்.

திரு சீ. மகேஸ்வரதாசன்
அதிபர், புக்தூர் ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரி.

தமிழ்ச்சங்கப் பொறுப்பாசிரியர் வழங்கிய வெளியீட்டுரை

எமது கல்லூரியின் எழுச்சிமிகு ஏற்றத்திற்கு ஊற்றுக்காலாய் விளங்கிய பிரம்மஸ்ரீ ச.பஞ்சாட்சர சர்மாவினதும் கல்லூரித் தமிழ்ச்சங்கத்தின் மிகச் சிறந்த அறுவடைகளுள் ஒன்றாக விளங்கும் பிரம்மஸ்ரீ ப. சிவானந்த சர்மாவினதும் மொழிசார் கட்டுரைகளை வெளியிட்டு வைப்பதில் பேருவகை அடைகிறோம்.

சைவத்தையும் தமிழையும் காக்கும் நன்னோக்குடன் நிறுவப் பெற்ற இவ்வறிவுக் கலைக் கூடத்தின் ஏற்றத்திற்காக உழைத்த பெருமக்களின் பட்டியல் நீண்டது. அவர்களுள்ளும் பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாட்சர சர்மாவிற்ருத் தனித்துவமான இடமுண்டு. அன்று அவரளித்த தமிழ்த்தேன் இன்றும் அவரது மாணக்கரின் நாவில் இனிப்பதுதான் அவர் கண்ட மாபெரும் வெற்றி. மறுமலர்ச்சிக்குழுவினருள் ஒருவராக இருந்து ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பங்காற்றியவர் எம்மவராயிருப்பதில் எமக்கெல்லாம் பெருமை.

பிரம்மஸ்ரீ ப. சிவானந்த சர்மா 'கோப்பாய் சிவம்' எனப் பலராலும் அறியப்பெற்ற சிறந்த இலக்கியவாதி. 1972 இல் எமது கல்லூரித் தமிழ்ச்சங்கத் தலைவராக விளங்கியதோடல்லாமல் 'புதுவை' என்ற பெயரில் சஞ்சிகையொன்றையும் பிரசவித்த பெருமகன். தமிழ்ச்சங்க கீதத்தை தனது மாணவப் பருவத்திலேயே ஆக்கியளித்தமை, முளையில் தெரிந்த செழிப்பன்றோ?

பவளவிழா ஆண்டில் எம்மால் முன்னெடுக்கப்படும் என எதிர்பார்க்கப்பெற்ற செயற்பாடுகளிற் பல மீண்டும் தொடங்கிய போர்நிலைமைகளால் செயலற்றுப் போயுள்ளன. திருவள்ளூர் சிலை அமைப்புப் பணி, திருக்குறள் மையம் நிறுவுதல் எனப் பலவழிகளில் மாணவர் விருத்திச் செயற்பாடுகளாக நாம் மேற்கொண்டிருந்த திட்டங்கள் தடைப்பட்டுப் போயுள்ளமை காலம் செய்த கோலம்.

வாட்டமுறும் பயிருக்கு வான்மழை போல் ஏக்கமுறும்
எம் இதயங்களுக்கு இவ்வெளியீடு இனிப்பான செய்தி. 'கற்றாங்கு
ஒழுகிக் கவினுறு உலகை வெல்வோம்' என்ற பவளவிழாவின்
தொனிப்பொருளை மனதிருத்தி, உலகை வெல்லும்
தமிழ்மொழிசார் கட்டுரைகளின் வெளியீடு சிறக்க ஸ்ரீ
சோமாஸ்கந்தரின் பாதங்களைச் சேவிக்கிறோம்.

ச.லலீசன்,

தமிழ்ச்சங்கப் பொறுப்பாசிரியர்,

பகுதித் தலைவர்.

31.12.2006

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
பேராசிரியர் கலாநிதி எஸ் சிவலிங்கராஜா அவர்கள்
வழங்கிய அணிந்துரை

அமரர் பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்களும் அவரது புதல்வர் பிரம்மஸ்ரீ ப. சிவானந்த சர்மா அவர்களும் அவ்வப்போது எழுதிய மொழிசார் கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பட்டு அக்ஷரானந்தம் என்ற பெயரிலே இப்பொழுது நூலாக வெளிவருகின்றது.

அமரர் பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்கள் தமிழிலும் வடமொழியிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். நீண்டகால ஆசிரிய அனுபவம் உள்ளவர். மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் எனப் போற்றப்படும் பெருமை மிக்கவர். கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரைகள் மூலம் ஆழமான தடத்தினைப் பதித்தவர். அவர் அவ்வப்போது எழுதிய கட்டுரைகளை ஒருசேரப் படிக்கின்ற வாய்ப்பினை இந்நூல் தருகிறது.

பண்டிதர் அவர்கள் மொழிபற்றிக் கொண்டிருந்த கருத்துநிலையைத் தெளிவாக இக் கட்டுரைகள் புலப்படுத்துகின்றன. இந்நூலில் இடம்பெறும் கட்டுரைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகையிலே சிறப்புடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. புதிய போக்கும் நோக்கும் கொண்டவராகப் பஞ்சாட்சர சர்மா விளங்கினார் என்பதற்கு இவை சான்றாகும்.

இத்தொகுப்பிலே இடம்பெறும் நாவலர் வழி என்னும் கட்டுரை நாவலரின் மொழியாளுகை பற்றிப் பேசுகின்றது. பிழையின்றி எழுதவும் பேசவும் வழிவகுக்கும் நாவலரது உரைநடையின் இயல்புபற்றி விரிவாகக் குறிப்பிடும் ஆசிரியர், அவர் கையாண்ட சொற்களஞ்சியத்தில் சிலவற்றைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகின்றார். செய்வன திருந்தச் செய்யும் நாவலரின் ஒருபக்க வெட்டுமுகத்தினை இக்கட்டுரை புலப்படுத்துகின்றது.

இரண்டாவது கட்டுரை “தாய்மொழியில் தவறு செய்யலாமா?” என்பதாகும். இக்கட்டுரை தமிழ்மொழியை நன்கு

கற்றுப் பிழையின்றிப் பேசவும் எழுதவும் முயலவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகின்றது.

“இலக்கிய இலக்கணங்களைப் படிக்க இயலவில்லை என்றாலும் தமழறிஞர்கள் எழுதிய உரைநடை நூல்களையாவது வாசித்து எமது எழுத்தாற்றலை வளர்த்துக் கொள்ள முயலுகிறோமா?”

என்று கட்டுரையாசிரியர் குறிப்பிடுவதை இக்கால இளந்தலைமுறையினர் நினைவுகூருவது நலம். பொது நிறுவனங்களிலும் ஊடகங்களிலும் சர்வ சாதாரணமாக இடம்பெறும் பிழையான சொற்களைப் பட்டியல் இட்டுக் காட்டி அவற்றின் சரியான வடிவத்தையும் கட்டுரையாசிரியர் தருகிறார். நம்மிற் பலர் படித்துப் பயன்பெறவேண்டிய கட்டுரை இதுவாகும்.

இரண்டாவது கட்டுரையில் சொற் பயன்பாட்டில் ஏற்படும் தவறுகளைச் சுட்டிக் காட்டிய ஆசிரியர், மூன்றாவது கட்டுரையில் சொற்றொடர்ப் பயில்நிலையில் ஏற்படும் தவறுகளைத் தகுந்த உதாரணங்களுடன் சுட்டிக் காட்டுகிறார். வகைமாதிரிக்குப் பின்வரும் பகுதியைச் சுட்டிக் காட்டலாம்.

“..... திருமாறன் அவர்களின் தலைமையின் கீழ்க் கூட்டம் நடந்தது. இச் செய்தியில் வரும் ‘கீழ்’ என்பது எதற்காக வந்தது?” என வினாவும் கட்டுரையாசிரியர், “திருமாறன் தலைமையில் கூட்டம் நடந்தது” என்று எழுதினால் எவருக்கும் விளங்காதா? என்று கேட்கிறார். இன்றைய ஊடகங்களிலே காணப்படும் இவ்வாறான தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டி விளக்குவது இன்றைய காலத்தின் தேவையாகக் கொள்ளக்கூடியது.

இவ்வாறே தமிழ்மொழியும் ரோமன்லிபியும், மாறும் இலக்கணம், மூலங்களும் மொழிபெயர்ப்புக்களும் என்னும் கட்டுரைகளும் ஒவ்வொரு வகையில் முக்கியமான விடயங்களைப் பேசுகின்றன. மாறும் இலக்கணம் எனும் கட்டுரை வாதப் பிரதிவாதங்களினடியாகப் பிறந்திருக்கிறது. “பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல” என்ற நூற்பாவுக்குப் பொருத்தமான விளக்கமாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

மூலங்களும் மொழிபெயர்ப்புக்களும் எனும் கட்டுரை வானொலிப் பேச்சிற்காக எழுதப்பட்டது. மொழிபெயர்ப்பு நுட்பங்களை அழகாகச் சுட்டிக் காட்டும் ஆசிரியர் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பின் வரலாற்றையும் தெளிவாகச் சொல்லிச் செல்லுகின்றார். மொழிபெயர்ப்புத்துறை இன்னும் நீண்ட தூரம் நடக்கவேண்டியுள்ளது என்பதை இக்கட்டுரை புலப்படுத்துகின்றது.

‘செல்வியில் ஒரு செல்வி’ என்னும் கட்டுரை ஒரு கண்டனக் கட்டுரையாகும். இக்கட்டுரை நாவலரின் கண்டனக் கட்டுரைகளை நினைவூட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. ஈழத்துத் தமிழறிஞர்கள் காலத்திற்குக் காலம் தமிழக அறிஞர்களின் கருத்துக்களுக்கு மறுப்பாக எழுதிய கண்டனக் கட்டுரைகள் காலம் கடந்தும் பேசப்படுவதைத் தமிழ் ஆய்வாளர்கள் அறிவர். குறிப்பாகச் சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர், வித்துவ சிரோமணி கணேசையர், பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை முதலானோர் எழுதிய கண்டனக் கட்டுரைகளின் சாயலை இக்கட்டுரையிலேயும் தரிசிக்க முடிகின்றது. தருக்கரீதியாக இவர் முன்வைத்த கருத்துக்களுக்கு மறுப்பு எழுதப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலமைமரபின் ஊற்றுக்களையும் ஓட்டங்களையும் கண்டறிய பிரம்மஸ்ரீ பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்களின் கட்டுரைகள் பெரிதும் உதவுகின்றன எனலாம்.

பிரம்மஸ்ரீ பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்களின் புத்திரன் சிவானந்த சர்மா அவர்கள் எழுதிய ஏழு கட்டுரைகளும் இந்நூலிலே இடம்பெற்றுள்ளன. கோப்பாய் சிவம் என ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்களாலும் வாசகர்களாலும் நன்கு அறியப்பட்ட சிவானந்த சர்மா அவர்களும் தந்தையாரின் அடிச்சுவட்டிலேயே நடந்துசெல்கிறார் என்பதற்கு இந்த ஏழு கட்டுரைகளும் சாட்சியாக அமைகின்றன.

நாளாந்தம் நாம் எழுதும், வாசிக்கும் விடயங்களிலே கண்ணிற் படாமற் கரந்துறையும் எழுத்துப் பிழைகள், வசனப்பிழைகள் முதலியவற்றைக் கண்டறிந்து சுட்டிச் செல்பவையாக இக்கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளன. குறிப்பாக

ஊடகத் துறையினர் மனங்கொள்ளவேண்டிய - திருத்திக்கொள்ள வேண்டிய பல்வேறு விடயங்களை மிக நாகரிகமாக இக்கட்டுரையாசிரியர் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். ஒவ்வொரு கட்டுரையிலும் ஒவ்வொரு விடயத்தினைத் தெளிவுபடுத்தும் இக்கட்டுரையாசிரியரின் பணிகள் தொடரவேண்டும். இன்றைய தமிழ் உலகம் இந்நூலை உவந்தேற்கும் எனத் திடமாக நம்புகிறேன்.

கோப்பாய் சிவத்தின் தமிழ்ப்பணி தொடர எமது வாழ்த்துக்கள்.

பேராசிரியர், கலாநிதி எஸ். சீவலிங்கராஜா
தலைவர், தமிழ்த்துறை.

30 - 06 - 2006.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

உள்ளுடன்

பகுதி I

ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தாவின் முன்னாள் ஆசிரியர்
அமரர் பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாசூர சர்மா
எழுதிய கட்டுரைகள்

1. நாவலர் வழி
2. தாய்மொழியில் தவறு செய்யலாமா?
3. ஆங்கிலத் தமிழ்
4. தமிழ்மொழியும் ரோமன் லிபியும்
5. மாறும் இலக்கணம்
6. மூலங்களும் மொழிபெயர்ப்புக்களும்
7. 'செல்வி'யில் ஒரு செல்வி!

பகுதி II

ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தாவின் பழைய மாணவர்
பிரம்மஸ்ரீ ப.சிவானந்த சர்மா (கோப்பாய் சிவம்)
எழுதிய கட்டுரைகள்

1. எழுத்துப் பிழையறக் கற்கின்றிலீர்!
2. மெல்லத் தமிழ் இனிச் சாகும்?
3. சொல்ல வந்தது ஒன்று -
சொல்லி முடித்ததோ வேறொன்று
5. ஊடகவியலாளரின் ஆயுதம் மொழி
6. உதட்டிற்கும் உள்ளத்திற்கும் இடையில்
இடைவெளி இருக்கலாமா?
7. மழலைகளுக்காகச் செய்யும் மொழிக்கொலை

பகுதி I

துந்தை ஆசிரிய அகாடமி

ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தாவின் ஆசிரியர்

சுரபாரதி சேவா துந்தை,
வித்வ சிரோமணி, வித்யா கலாபமணி,
சிவகலா பூஷணம், சம்ஸ்கிருத பண்டிதர்,
மாரத்வாஜ கோத்திரம்
அமரர் பீரம்மநீ
ச. பஞ்சாசுர சர்மா

எழுதிய
கட்டுரைகள்

சுருதி மூலம் அகஷரானந்தம்

1. அகஷரானந்தம் என்றால்...

2. அகஷரானந்தம் என்றால்...

3. அகஷரானந்தம் என்றால்...

4. அகஷரானந்தம் என்றால்...

5. அகஷரானந்தம் என்றால்...

6. அகஷரானந்தம் என்றால்...

7. அகஷரானந்தம் என்றால்...

8. அகஷரானந்தம் என்றால்...

9. அகஷரானந்தம் என்றால்...

10. அகஷரானந்தம் என்றால்...

நாவலர் வழி

நாவலர் பெருமானும் அவர் காலத்திலும் அதற்குச் சற்று முன்பின்னான காலத்திலும் வாழ்ந்திருந்த ஈழ நாட்டறிஞர்களும் தாம் உபயோகிக்குஞ் சொற்களையும் வாக்கியங்களையும் சிறு பிழையுமின்றி எழுதுவதில் விழிப்புடன் இருந்தனர். இவ் விஷயத்தில் அக்காலத்துத் தமிழறிஞர்களைவிட ஈழத்துத் தமிழறிஞர்களே முற்பட்டிருந்தனர். தமிழோடு தமிழாய்க் கலந்துவிட்ட வடமொழிச் சொற்களை அவற்றின் சரியான உருவத் தோடும் பொருளோடும் அறிந்து கொள்வதற்காக அவர்களிற் பலர் வட மொழியிலும் குறைந்த அளவிலாவது பயிற்சி பெற்றிருந்தார்கள். நாகநாத பண்டிதர், சங்கர பண்டிதர், செந்திநாத ஐயர், சிவானந்தையர், முதலியோர் வடமொழியிற் பெரும் புலமை பெற்றுத் தமிழை வளப்படுத்தினர். சிலர் இவ்வளவில் அமையாது ஆங்கிலப் பயிற்சியும் பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். இலெளகீக வாழ்விற்கு ஆங்கில அறிவு பயன்பட்டதுபோன்று சமயம், தத்துவம் ஆகிய ஆத்மீகத் துறைகளுக்கு வடமொழியறிவு அவர்களுக்கு மிகப் பயன்பட்டது. அந்நாளிற் பல மொழியறிந்தவரை எல்லோரும் போற்றினர்.

நாவலர் தாம் எழுதுவதில் பிழை நேர்ந்துவிடக் கூடாதென்று விழிப்பாயிருந்ததோடு தாம் பதிப்பிக்கும் நூல்களில் ஓர் அச்சுப்பிழையும் வந்து விடக்கூடாதென்றும் விழிப்புடனிருந்தார். பிறரைக் கண்டிக்கும்போது, அவர்கள் வெளியிட்ட நூல்கள் பத்திரங்களிலுள்ள பல வகைப் பிழைகளையுங்கூட எடுத்துக் காட்டிக் கண்டித்தார். இக் காலத்திலோ நாவலரின் சீட பரம்பரையில் வந்த ஓர் அறிஞரின் சமய நூல்களில் பிழைதிருத்தம் என்பது ஓர் அநுபந்தம் போல் அலங்கரிக்கிறது.

நாவலர் தமிழகத்தில் வெளிவந்த நூலொன்றில் தாம் கண்ட பலவகைப் பிழைகளையும் எடுத்துக் காட்டி அவற்றின் திருத்தங்களையும் 'போலியருட்பா மறுப்பு' என்னுங் கட்டுரையிற் கொடுத்திருக்கிறார். அப் பிழைகளிற் பலவும் அவை போன்ற வேறு பல பிழைகளும் நாவலர் வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணத்தில் இன்று

புதினப் பத்திரிகைகளிற் காணப்படுகின்றனவே. இவை திருந்துவது எப்போதோ?

நாவலர் காட்டிய பிழைகளும் திருத்தங்களும் இங்கு சுருக்கித் தரப்படுகின்றன.

பிழை

திருத்தம்

சுழிமுனை

சுழுமுனை

சொற்பனம்

சொப்பனம்

கேழ்க்க

கேட்க

பிராரத்துவம்

பிராரத்தம்

மயேசுரன்

மகேசுரன்

சகசமார்க்கம்

சகமார்க்கம்

பெத்த திசை

பெத்த தசை

உற்பீசம்

உற்பிச்சம்

அத்தமானம்

அத்தமயனம்

நூல்களறிவிக்கமாட்டாது

நூல்களறிவிக்கமாட்டா

போயவிடத்துவான்மா

போயவிடத்தான்மா

நாவலர் சரித்திரமொன்றில் அதன் ஆசிரியர் திரு. த. கைலாசபிள்ளை அவர்களும் “தமிழ் வட மொழிகளின் இயல் பறியாமையினாலும், முகர ளகரங்களின் பேதமறியாமையினாலும் சொற்களைப் பிழைப்படுத்தி வழங்கி வந்திருக்கிறார்கள். ஏடுகள் எழுதுகிறவர்களும் மேன்மேலும் பிழைகளை உண்டாக்கி விட்டார்கள். இவைகளாலே தமிழ்ச் சொற்களினுடைய உண்மையான சொருபந் தெரியாமற் போயிற்று” என்று விளக்கமாயெழுதி, பிழையாக வழங்கும் சில சொற்களையும் அவற்றின் சரியான சொருபங்களையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். கற்பூரம், குங்கிலியம், பருதி, அருணம், சிகப்பு, உத்தராயனம், கத்தரித்தல் என்பன அவர் காட்டிய பிழையான சொற்றொடர்களுட் சிலவாகும். இவற்றின் சரியான சொருபம் முறையே கர்ப்பூரம், குங்குலியம், பரிதி, அரிணம், சிவப்பு, உத்தராயணம், கத்திரித்தல் என்று காட்டப்படுகின்றன.

சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர், விளம்பரப் பத்திரங்களிற் காணப்பட்ட பிழைகளையும் தம் மாணவருக்குக் காட்டித் திருத்துவித்துப் பயிற்சியளிப்பது வழக்கமென்று அறிந்தோர் கூறுவர். தமிழகத்துப் பேரறிஞரொருவர், வட மொழி அறிவின்மையாற் பலர் எழுதுவதுபோல சிரார்த்தம் என்று பிழையாய் எழுதியபோது, சிர + அர்த்தம் = தலையின் பாதி என்று பொருள்படுதலால் அது பிழையென்றும், சிரத்தையோடு செய்யப்படுவது என்னும் பொருள் தரும் சிரார்த்தம் என்பதே சரியென்றும் எழுதித் திருத்தியவர் புலவர். திருத்தம் பெற்றவர் மகா மகோபாத்தியாயர் என்னும் பட்டம் பெற்றவர் என்பது கவனிக்கப்படவேண்டியது. பிழைகாணும் ஆற்றல் காரணமாகக் குமாரசுவாமிப் புலவர் “தோஷஜ்ஞர்” என்று சம காலத்தவரால் மதிக்கப் பெற்றார்.

நாவலரும் அவர் வழி வந்த நல்லறிஞரும் திருத்தி வளர்த்த தமிழ்மொழி அவர்கள் வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணத்திலேயே சிதைக்கப்படுவது கொடுமையானது. முன்னாளில் யாழ்ப்பாணத்து ஆசிரியர்கள், கொழும்புப் பத்திரிகைகள் பிழையான தமிழைப் பரப்புகின்றன என்று குறை கூறுவது வழக்கம். கொழும்புப் பத்திரிகைகள் சரியாய் எழுதுகையில் யாழ்ப்பாணப் பத்திரிகையொன்று பிடிவாதமாக எண்ணை என்றே எழுதிப் பிழைபரப்புகின்றது. இன்னொரு பத்திரிகை, ஆங்கிலத்தில் வேற்றுமையுருபுகளைப் பெயரோடு சேர்க்காமற் பிரித்தெழுதுவது போல இருந்து, உடன் என்னும் சொல்லுருபுகளைப் பிரித்தெழுதிப் புது மரபு படைக்க முயலுகிறது. விரைவில் ஐ,ஆல், ஓடு, இன், இல், என்னும் உருபுகளும் பிரித்து வைக்கப்படும்போலும்.

செலவீனம், அருகாமை, ஈமைக்கிரியை, சரிகை, கிரிகை நினைவாஞ்சலி, சிகிட்சை, சுயேட்சை, நலன்புரிச்சங்கம், விஷேடம் என்பனவும் இன்னும் பல அங்கவீனச் சொற்களும் இங்குள்ள பத்திரிகைகளாற் பரப்பப்படுகின்றன. பொது மக்களுக்கும் மாணவர்க்கும் பிழையான முன் மாதிரி காட்டி அவர்களைத் தவறிழைக்கச் செய்யும் இந்தப் பிழைகளைக் கண்டும் காணாதவர் போலிருக்கும் தமிழ்ப் பாதுகாவலர் சிலருக்குச் சமய சம்பந்தமான

சொற்களில் சிலர் ஐ ஷ ஸ என்னும் கிரந்த எழுத்துக்களைக் கலந்து எழுதுவதுதான் பெருந் தவறாகக் கண்ணிற் படுகிறது. கண்டிக்கவுந் தூண்டுகிறது.

வடசொல்லையும் திசைச் சொல்லையும் தமிழுரை நடையிற் சேர்த்தெழுதுவதுபற்றி நாவலர் எத்தகைய கருத்துடையவராயிருந்தார் என்று அறிவது மிகப் பயனுடையதாகும். அவர் பிறமொழிச் சொற்களையும் எடுத்தாண்டு எழுதியதற்கான காரணத்தை அறிவதும் பயனுடைய செயலாகும்.

தீக்ஷிதர், பஞ்சாக்ஷர செபம், இரண்டு லக்ஷம் ரூபா, வருஷந்தோறும், சிவ தூஷணம், மத்தியஸ்தம், ஞானஸ்நானம், ஸ்ரீ சற்குருநாத சுவாமிகள் என்னும் வடமொழிச் சொற்களும், கிறிஸ்து சமயம், வெஸ்லியன் மிஷன், புரோடெஸ்டாண்டு, கம்மிஷனர், றிப்போர்ட்டு, ரேகுச் சுங்கம், சுப்பிறீங்கோட்டு, ஜூரிடிஸ்திரிக் கோட்டுப் பிறக்கிராசி என்னும் பிறமொழிச் சொற்களும் பொது மக்களின் வழக்கிலிருந்தமையால் இவற்றை உருத் திரிக்காமலே நல்லறிவுச்சுடர் கொளுத்துதல், யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை என்னும் நூல்களில் எழுதியிருக்கிறார் நாவலர். தமிழிலக்கண நூல்கள் பலவற்றைப் பிழையறப் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்த நாவலருக்கு வட சொற்களை வடவெழுத்தொரீஇ எழுதவேண்டுமென்ற விதி தெரியாதா? காலதர், சேர்ந்தாரைக் கொல்லி என்னும் பழைய சொற்களையும், பரிதிமாற் கலைஞன், வெண்ணையக் கண்ணன் என்னும் புதிய சொற்களையும் போன்று தனித்தமிழில் ஏன் மொழிபெயர்த்தெழுத அவர் முயலவில்லை? ஆவர் தமது அறிவாற்றலை வெளிப்படுத்தவன்றித் தமது எண்ணத்தை வெளியிடவே - நாடெங்கும் பரப்பவே பேசினார், எழுதினார்.

நாவலர் வாழ்வு பொதுநல வாழ்வு. சிவபூசையும் சிவாலய வழிபாடுமாகிய இரு செயல்கள்தான் அவர் தமது ஆன்மீக நலங்கருதிச் செய்தவை. வாழ்நாள் முழுவதும் அவர் செய்த மற்றச் செயல்களெல்லாம் பொதுமக்களின் நன்மைக்காகவே செய்யப்பட்டன. பொதுமக்களிற் பெரும்பாலோர் ஆரம்பக் கல்வி

மாத்திரமே பெற்றவர்கள். அதுவும் அற்றவர்கள் பலர். அவர்களுக்காக எழுதிய அறிவுப்புக்கள், வேண்டுகோள்கள், கண்டனங்கள் ஆகியவை அவர்கள் விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய எளிமை வாய்ந்த நடையிலுள்ள பிழைகளைத் திருத்தி விடுவதுதான் செய்யத்தக்கதென்றும் மொழிபெயர்த்து உருமாற்றம் செய்துவிட்டால் அவற்றை அவர்கள் விளங்கிக் கொள்ள மாட்டார்களென்றும் அவர் கருதினார். இது தமிழ்ச் சொல்லா பிறசொல்லா என்று பாராமல் இது சரியான சொல்லா பிழையான சொல்லா என்றும் இது எல்லோர்க்கும் விளங்குமா விளங்காதா என்றும் ஆராய்ந்து எழுதினாரென்பது நன்கு தெரிகிறது. அவர் வடமொழிச் சொற்களை மாத்திரமன்றிப் பிற திசைச் சொற்களையும் எடுத்தாண்டதற்கும், வழக்கிலுள்ள வடவெழுத்துக்களை உபயோகித்தற்கும் இதுவே காரணமாகும்.

ஐ, ஷ, ஸ முதலிய கிரந்த எழுத்துக்கள் வட எழுத்துக்களென்று சொல்லப்பட்டாலும் உண்மையில் இவை வடநாட்டு எழுத்துக்களல்ல. திராவிட மொழியாளர்களான தென்னிந்திய கன்னடரும், தெலுங்கரும், மலையாளிகளும் தனித்தினியே வேறுபட்ட எழுத்துக்களை உபயோகிப்பவராயினும் உச்சரிப்பைப் பொறுத்தவரையில் ஐம்பதெழுத்தொலிகளைக் கொண்ட வடமொழி நெடுங்கணக்கையே கைக் கொள்ளுபவர்கள். இக்காரணத்தால் இவர்கள் வடமொழியை அதற்குரிய நாகரி எழுத்தைப் பயின்று எழுதும் சிரமமின்றித் தத்தம் தாய்மொழி எழுத்திலேயே எழுதிக்கொள்ளும் வசதியுடையவர்கள். முப்பது எழுத்துக்களால் வடமொழியைச் சரியாக எழுதமுடியாமல் இடர்ப்பட்ட தமிழர் தமது உபயோகத்திற்காகத் தமிழெழுத்துக்களின் உருவமைப்பில் ஆக்கிக் கொண்ட எழுத்துக்களே கிரந்த எழுத்துக்கள். பல்லவ மன்னரும் பின்வந்த மூவேந்தரும் பிறரும் தங்கள் சாசனங்களை எழுத இந்தக் கிரந்தலியையும் உபயோகித்தனர். திருமுலரின் திரு மந்திரப் பாக்களிலும் இவற்றுட் சில இடம்பெற்றிருக்கின்றன. பிற்காலத்தில் ஆறுமுகநாவலரும் சமகாலத்து அறிஞரும் தேவையானபோது இவ்வெழுத்துக்களைக் கையாண்டிருக்கிறார்கள்.

தமிழகத்தில் தமிழர்கள் தமக்காக ஆக்கிப் பயன்படுத்திய இவ்வெழுத்துக்களை அவற்றின் தேவை இன்னும் இன்றும் இருக்கும்போது அவற்றை அன்னியமென்று ஏன் தள்ளவேண்டும்? தென்னிந்தியாவில் உத்தியோகப் போட்டியினால் எழுந்த சாதித்துவேஷம் பின்பு மொழித்துவேஷமாகி எழுத்திலும் பற்றிப் பிடித்தது. துவேஷந் தோன்றுவதற்கு அங்கு காரணகர்த்தர் களாயிருந்தோர் தாம் முன்புசெய்த தீவினையின் பயனை இப்போது அனுபவிக்கிறார்கள். இந்நாட்டு நிலைமை முற்றிலும் வேறுபட்டது. இங்கு அத்தகைய போட்டி இல்லை. ஆகவே பொறாமைக்கோ துவேஷத்துக்கோ இங்கு இடமில்லை.

நாவலர் பெருமான் நடந்து காட்டிய வழி நல்வழி. நமக்கு முன்மாதிரியான வழி. நம்பிக்கையுடன் அவ்வழியிற் சென்று இலக்கை எய்துவோம்.

- “நாவலர் குரல்” குருபூசை மலர் 1986

தாய்மொழியில் தவறு செய்யலாமா?

அன்னைமொழியை அரியணையில் அமர்த்தவேண்டுமென்று எல்லோரும் விரும்புகிறோம். மூத்த மொழி ஆயினும் மூவாத கன்னித்தமிழ் என்று சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும்போது பெருமை பேசிக்கொள்கிறோம். ஆயினும் எம்மில் எத்தனை பேர் எமது மொழியை நன்கு கற்றுப் பிழையின்றிப் பேசவும் எழுதவும் முயலுகிறோம்? இலக்கிய இலக்கணங்களைப் படிக்க இயலவில்லையென்றாலும் தமிழறிஞர்கள் எழுதிய உரைநடை நூல்களையாவது வாசித்து எமது எழுத்தாற்றலை வளர்த்துக்கொள்ள முயலுகிறோமா?

இப்போது தமிழ் மொழியில் பிழை மலிந்துகொண்டிருக்கிறதே என்று பலரும் குறை கூறுகிறார்கள். கவலை கொள்கிறார்கள். ஆலயங்களும் பாடசாலைகளும் செய்தி ஊடகங்களும் நல்ல தமிழைப் பரப்பவேண்டியவை. அப்படியிருந்தும் அவை பிழைபரப்பும் நிலையங்களாய் மாறிவருவது கவலையளிக்கிறது.

ஆலயங்களின் விளம்பரப் பலகைகளிலும் கும்பாபிஷேக விஞ்ஞாபனங்களிலும் பிழைகள் இருந்தால் பொதுமக்கள் அப்பிழைகளைச் சரியென்றே எண்ணித் தாமும் அப்படி எழுதுகிறார்கள். இப்படித்தான் 'விஷேடம்' பிறந்து வளர்ந்தது. பாடசாலைகளில் போதிய ஆசிரியர்கள் இல்லை. இருப்பவர்களில் பலர் தகுதி பெறாதவர்கள். பயிற்சிபெற்ற ஆசிரியர்களும் பட்டதாரிகளும் கூடத் தாம் பயின்ற பாடங்களை விட்டு வேறு பாடங்களைப் போதிக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்கு ஆளாகின்றனர். இவர்கள் பிழை நிறைந்த பாடப் புத்தகங்களின் துணையோடு மேலும் பிழைகளைப் பரப்புகிறார்கள். பாடநூல்களும் பிழை பரப்புவதில் முன்னிற்கின்றன.

மேலே குறிப்பிட்டவர்களும் ஊடகவியலாளரும் பரப்பும் பிழைகளை அட்டவணை இட்டபோது அவற்றின் தொகை நூற்றுக்கும் மேலே போனது! எல்லாப் பிழைகளும் எல்லாரும் பார்த்தறிய வேண்டியனவே. ஆயினும் **அ** பிரிவிலுள்ளவை ஆலயத்தோடு தொடர்புடையோருக்கும் **ஆ** பிரிவிலுள்ளவை கல்விச்சாலைத் தொடர்புடையோருக்கும் உரியன. இவற்றுட் சில பிரதேச வழக்கு. சில இடங்களில் மாத்திரம் வழங்குவன.

அ

தவறானவை	சரியானவை	தவறானவை	சரியானவை
வினாயகர்	விநாயகர்	நட்சேத்திரம்	நட்சத்திரம்
சன்னதி	சந்நிதி		(நக்ஷத்திரம்)
சன்னிதானம்	சந்நிதானம்	உத்திரம்	உத்தரம்
பிரகாரம்	பிராகாரம்	உத்திராடம்	உத்தராடம்
கற்பூரம்	கர்ப்பூரம்	உத்திரட்டாதி	உத்தரட்டாதி
வீபூதி	விபூதி	அஷ்டோத்திரம்	அஷ்டோத்தரசுதம்
சந்தணம்	சந்தனம்	விருட்சிகம்	விருச்சிகம்
புஸ்பம்	புஷ்பம்	கற்கடகம்	கர்க்கடகம்
தீத்தம்	தீர்த்தம்	களஸ்திரம்	களத்திரம்
அரிச்சனை	அர்ச்சனை	வியாகப்பொங்கல்	
அருச்சனை	அர்ச்சனை		விசாகப்பொங்கல்
பவுத்திரம்	பவித்திரம்	சிரார்த்தம்	சிராத்தம்
தெட்சணை	தட்சிணை	(சிர-அர்த்தம்	சிரத்தையோடு
தெற்பை	தர்ப்பை	பாதித் தலை)	செய்யப்படுவது)
தெற்பணம்	தர்ப்பணம்	சிரோன்மணி	சிரோமணி
விதரம்	விரதம்	மகுடாகூரன்	மகிடாகூரன்
புண்ணியாதானம்			மகிஷ அசுரன்
	புண்ணியாகவாசனம்	கெயமுகாகூரன்	கஜமுகாகூரன்
	(புண்ணியாகம்)		(கஜமுக அசுரன்)
நெய்வேத்தியம்	நைவேத்தியம்	நரகாகூரன்	நரகாகூரன்
கெற்பக்கிருகம்	கர்ப்பக்கிருகம்		(நரக அசுரன்)
சம்புரோஷணம்	சம்புரோக்ஷணம்	தண்டேசுரர்	சண்டேசுவரர்
பிரதிஸ்டை	பிரதிஷ்டை		சண்டேசர்
கிரகப்பிரவேசம்	கிருகப்பிரவேசம்	ஆசூசம்	ஆசௌசம்
கிரகயஜ்ஞம்	கிருகயஜ்ஞம்	அந்திரட்டி	அந்தியேஷ்டி
(கிருகம்-வீடு,	கிரகம்-நவக்கிரகம்)		

ஆ

தவறானவை	சரியானவை	தவறானவை	சரியானவை
ஆண்மாக்கள்	ஆன்மாக்கள்	பிராரத்துவம்	பிராரத்தம்
பிரளையாகலர்	பிரளயாகலர்		(பிர ஆரப்தம்)
விஞ்ஞானகலர்	விஞ்ஞானாகலர்	பிரமச்சாரி	பிரம்மசாரி
	(விஞ்ஞான அகலர்)	பிரமச்சரியம்	பிரம்மசர்யம்

தவறானவை	சரியானவை	தவறானவை	சரியானவை
கிரசஸ்தம்	கிருகஸ்தம்	மங்கயற்கரசி	மங்கையர்க்கரசி
சன்னாசி	சன்னியாசி (சந்நியாசி)	பஞ்சகோமியம்	பஞ்சகவ்வியம்
கிரிகை	கிரியை	பிரமசூஸ்திரம்	பிரம்மசூத்திரம்
சத்தினி பாதம்	சத்தி நிபாதம்	யசூர்வேதம்	யசர்வேதம்
ஆச்சிரமம்	ஆசிரமம்	போடுதல்	செய்தல்
சமயாச்சாரியார்	சமயாசாரியர்	ஜாதக கருமம்	ஜாதகருமம்
சந்தானாச்சாரியர்	சந்தானாசாரியர்	ஞாஞ்ஞவல்லியர்	யாஜ்ஞவல்கியர்
சிவாச்சாரியார்	சிவாசாரியர்	கேனோஉபநிஷத்து	கேனோபநிஷத்து (கேன உபநிஷத்து)
திருஞானசம்மந்தர்	திருஞானசம்பந்தர்	கடோஉபநிஷத்து	கடோபநிஷத்து
சிவபாதவிருதையர்	சிவபாதவிருதயர்	ஐதரேயப்பிரமாணம்	(கட உபநிஷத்து) ஐதரேயப் பிராமணம்
சம்புபாதாசிரியர்	சம்புபாதாசிரயர்	பிராணயாமம்	பிராணாயாமம்
தேவாசிரிய	தேவாசிரய		
மண்டபம்	மண்டபம்		

- “விவித வித்யா - 3” 2003

சுபீட்சம் ?

சுபீட்சம் என்ற அழகான சொல்லைத் தேவையின்றிப் பத்திரிகையாளர்கள் நீட்டிவிட்டிருக்கிறார்கள். இச்சொல்லின் எதிர்ப்பொருட் சொல் துர்ப்பீட்சம் என்பது. இரண்டு சொல்லிலும் பீட்சா என்ற சொல் அடங்கியிருக்கிறது. அதற்கு உணவு, கேட்டுப் பெறும் உணவு என்னும் பொருள்களுண்டு. உணவு கிடையாத பஞ்ச நிலைமை துர்ப்பீட்சம் என்றும் வளம் பெருகி உணவு கிடைக்கும் நிலைமை சுபீட்சம் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. எனவே இச்சொல் சுபீட்சம் என்றே எழுதப்பட வேண்டும்.

தமிழில் பிகுஷ்(பிச்சையெடு) யாச்(இரந்து கேள்) என்னும் இரண்டு வினையடிப் பெயர்களும் இழிந்த பொருளில் வழங்கினாலும் வடமொழியில் பிகுஷ்(கேட்டுப் பெறு) பிகுஷ் (உணவு பெற்று உண்பவன்) என்பன உயர்ந்த பொருளிலேயே வழங்குகின்றன.

ஆங்கிலத்தமிழ்-

அன்னை மற்றும் பிதா முன்னறி தெய்வம்

இது எல்லோரும் அறிந்த ஓளவையார் வாக்கு. இங்கு இக்கால ஆங்கிலத் தமிழில் மாற்றி எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப் புதிய நடை தமிழுக்கு ஆக்கமளிக்காது, அழிவையே தரும் என்பதைக் காட்டவே இவ்வாறு காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. “ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி, நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி” என்னும் பழமொழியிலும் ஓளவை வாக்கிற்போலவே மீண்டும் மீண்டும் உம் என்ற இணைப்பு இடைச் சொல் வருகிறதல்லவா? இவ்வாறு வருவது வீண் மினைக்கேடு என்றும் ஆங்கிலத்திற்போலச் சுருக்கமாய் ஒரு உம் (AND) இருந்தாற் போதும் என்றும் இந்திய எழுத்தாளர் சிலர் கருதியதன் பயனே மேலே காட்டிய ஆங்கிலத் தமிழ் நடையின் உற்பத்தி. இந்த முறையில் மேலே உள்ள பலமொழியை மாற்றினால் எப்படியிருக்கும்?

“ஆல் மற்றும் வேல் பல்லுக்குறுதி
நாலு மற்றும் இரண்டு சொல்லுக்குறுதி”

இந்த விதமான அலங்கோலத் தமிழ் நடை முதலில் இந்திய வானொலியான ஆகாசவாணியில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. பின்பு தூரதர்சனிலும் ஒளிபரப்பாகியது. இந்த நாட்டிலும் முதலில் விளம்பரங்களிலும் பின்பு செய்தித் தாள்களிலும் இந்த நோய் பற்றிக் கொண்டது. நல்லவேளை தமிழ் எழுத்தாளர் யாரும் இதை உபயோகிக்கவில்லை. சகவாசதோஷமாக ‘அருகாமை’யை எழுத்தாளர் சிலர் பிடித்துக்கொண்டது போல நாளடைவில் இந்த ‘மற்றும்’ தொற்றுநோய் பற்றிக் கொள்ளுமா? சில ஆண்டுகளின் முன்பு இந்நாட்டுப் பத்திரிகைகள் “காணி, காணி அபிவிருத்தி அமைச்சு” என்றுதானே எழுதிக்கொண்டிருந்தன. இப்போது எதற்காக “காணி மற்றும் காணி அபிவிருத்தி அமைச்சு” என்று மாறிவிட்டன? ஆங்கிலத்தில் AND என்பது இடையில் இருப்பதாலா? கபிலபரணர்

எனத் தொகுத்தும் கபிலரும் பரணரும் என விரித்தும் கூறுவதுதான் தமிழ் மரபு. “கபிலர் மற்றும் பரணர்” எனக் கூறுவது ஆங்கிலத் தமிழ். “உள்நாட்டு, வெளிநாட்டுப் பத்திரிகைகள்” என்று சொன்னால் விளங்காதா? “உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டுப் பத்திரிகைகள்” என்று சொல்லவேண்டுமா? மற்றும் என்பது பல காலமாகத் தமிழ் வழக்கிலுள்ள சொல்தான். அதற்கு வேறும் மேலும் பிறவும் என்ற பொருள்கள் உண்டு. அதன் பிரயோகம் வேறுவிதம். உதாரணமாக,

“சேரர் சோழர் பாண்டியர் என்னும் முடியுடை மூவேந்தரும் மற்றும் குறுநில மன்னரும் அங்கு வந்திருந்தனர்”

முன்பு மாணவர்களிடம், “முத்தமிழ் எவை?” என்று வினாவினால், “முத்தமிழ் என்பன இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என்பன” என்றும் “இயல், இசை, நாடகம்” என்றும் தங்கள் வயதுக்கேற்றவாறும் விளக்கமாயும் விடைகூறுவர். இன்றைய மாணவர்கள் மாத்திரமல்ல ஆசிரியர்களில் சிலரும் இந்த விடைகள் சரியல்லவென்று “இயல் இசை மற்றும் நாடகம்” என்பதுதான் சரி என்றும் சொல்லக்கூடும். அவ்வளவுக்கு ஊடகங்கள் அவர்களைத் திசை திருப்பியிருக்கின்றன.

மற்றும் என்பது போல முன்னரே வந்து நுழைந்த மொழி பெயர்ப்புத் தமிழ்கள் இன்னும் பலவுள.

“முதுபெரும் தமிழறிஞர் திருமாறன் அவர்களின் தலைமையின் கீழ்க்கூட்டம் நடந்தது” இந்தச் செய்தியிலிருக்கும் கீழ் என்பது எதற்காக வந்தது? சில நாடுகளில் ஆட்சிச் சபையில் மேற்சபை கீழ்ச்சபை என்றும் இருசபை இருப்பது போன்று இங்கும் இருந்து அவற்றில் கீழ்ச்சபைக் கூட்டம் நடந்ததையே கீழ்க் கூட்டம் நடந்ததாகக் கூறப்பட்டதா? அல்லது தலைவர் வந்து மேசையின் மீது ஏறி அமர்ந்திருக்கச் சபையோர் கீழே தரையில் அமர்ந்திருக்கக் கூட்டம் நடந்ததா? “திருமாறன் தலைமையில் கூட்டம் நடந்தது” என்றொழுதினால் எவருக்கும் விளங்காதா?

“கல்லோயாத் திட்டத்தின் கீழ்க் காணி வழங்கப்படும்” என்று எழுதினால் இது சரியா?

(Under the scheme என்ற ஆங்கில வாக்கிய முறையை நேரடியாக மொழிபெயர்த்தால் இந்த நிலைமை.)

மற்றும், கீழ் என்பவற்றைப் போலவே A.M P.M என்னும் குறியீடுகளும் தேவையின்றித் திணிக்கப்படுகின்றன.

இருபதாண்டுகளுக்கு முன்பு யாழ்ப்பாணத்தில் சில சங்கங்களின் செயலாளர்கள் தங்கள் சங்கக் கூட்ட நிகழ்ச்சி அறிக்கையைப் பின்வருமாறு எழுதி முடித்திருப்பார்கள் இவ்விதமாக பி.ப 11 மணியளவில் கூட்டம் இனிதே நிறைவெய்தியது. இதைக்கேட்டு பி.ப 11 மணியா என்று பலர் அப்போது வியப்படைந்ததுபோல இப்போது இதைப்பார்த்துச் சிலர் வியப்படையலாம். ஆனால் இப்போதும் வானொலிகளில் இங்கு அர்த்தசாமத்தை அதிகாலையென்றும் மத்தியானம் ஒருமணியை பிற்பகல் 1 மணியென்றும் மாலை 1 மணியென்றும் கூறுவது வியப்பில்லையா? பி.ப 11 மணி என்றவர்கள் ஆங்கிலத்திலுள்ள A.M, P.M என்பவற்றின் பொருளைச் சரியாய் விளங்காமல் முற்பகல் பிற்பகல் என்பவைதான் பொருளென்று தவறாயெண்ணி அப்படி எழுதினார்கள் அந்த ஆங்கில எழுத்துக்கள் நண்பகலுக்கு முன்பு , நண்பகலுக்குப் பின்பு என்னும் பொருள் கொண்ட இரு இலத்தீன் தொடர்களின் முதல் எழுத்துக்கள். ஆகவே ஆங்கிலத்தில் P.M. 11 மணி என்பது சரியானதே. தமிழல் இது பிற்பகல் 11 மணியென்பது தவறு. இரவு 11 மணி என்றே எழுதவேண்டும். அவ்வாறே மேனாட்டு இயற்கை மாறுபாடுகளுக்கு ஏற்பத் தோன்றிய “ஏளி மோணிங்” என்பதை அப்படியே மொழி பெயர்த்து “அதிகாலை 12.15க்கு அமைச்சர் வந்திறங்கினார்” என்பது பரிகசிப்புக்குக் காரணமாகும் பெருந்தவறு. நள்ளிரவு 12. 15 என்பதே சரி.

இனி, செயப்பாட்டு வினைக் குழப்பம். இந்தச் செயப்பாட்டுவினை என்பது பாடசாலைகளில் எட்டாம் வகுப்பிலும் அதற்கு முந்திய வகுப்புக்களிலும் படித்து முடித்துவிடப்படுகிற சாதாரண இலக்கணம். இதைத் தெரியாமலே வானொலிச் செய்தியாளர்கள் - செய்தி எழுதுபவர்களும் வாசிப்பவர்களும் - இருப்பது இரக்கத்துக்குரியது.

“கொள்ளையர்கள் பொலிசாரினால் பிடிக்கப்பட்டனர்” என்னும் வாக்கியம் சரிதானா? என்பதை அறிவதற்குச் சலபமான வழி, வினைச் சொல்லில் பயனிலையிலிருந்து ஒரு வினாவை எழுப்பி விடைகாணுதல். பிடிக்கப்பட்டவர் யார் என்பது வினா. விடை கொள்ளையர்கள் என்று சரியாயிருக்கின்றது. இப்பிடியில்லாமல் கொள்ளையர்களை என்று ஐ சேர்த்திருந்தால் வாக்கியம் பிழை கொள்ளையர்களை என்று தொடங்கியிருந்தால் செய்வினை வாக்கியமாகவே கொள்ளையர்களைப் பொலிசார் பிடித்தனர் என்று முடிக்கவேண்டும். பட்டு-பட்டு-பட்டுப் பட்டான் என்று நீட்டி எழுதுபவர்களுக்கு, தாம் முதலில் ஐ சேர்த்து எழுதியது மறந்து போகிறது. வாக்கியம் பிழைக்கின்றது. சிறிய வாக்கியம் எழுதுபவர்களும் செயப்பாட்டுவினைத் தவறு செய்கிறார்கள். “மிகுதி நெல்லை அரிசியாக்கப்பட்டு ஏற்றுமதி செய்யப்படுமெனக் கூறப்பட்டது” இது அண்மையில் வானொலியில் கேட்டது.

“அதிபரை உள்ளிட்ட ஐந்து ஆசிரியர்களும் 100 மாணவர்களும் தென்னிலங்கைக்கு அழைத்துவரப்பட்டனர்” இதுவும் ஆங்கிலத் தமிழ்தான். உள்ளிட்ட என்பதற்கு உள்ளே போடப்பட்ட என்பது பொருள். யாழ்ப்பாண பேச்சுத் தமிழில் நுழைந்த என்றும் ஒரு பொருளுண்டு. இவ்வாக்கியத்தை “அதிபரும் ஐந்து ஆசிரியரும் 100 மாணவரும்” என்று அல்லது “அதிபர் தலைமையில் ஆசிரியர் ஐவரும் 100 மாணவரும்” என்று எழுதினால் சாதாரண தமிழாகிச் செய்திக்கு ஒத்துவராதோ?

கள்வர் இருவர் திருடச் சென்ற போது பொலிசார் பிடித்துச் சென்ற செய்தி பத்திரிகை நிருபருக்குக் கிடைத்தால் “இருவரைக் கொண்ட திருட்டுக் குழுவொன்று ஆளில்லா வீட்டில் திருட்டில் ஈடுபட்டிருந்தபோது ரோந்து சென்ற பொலிசாரிடம் வசமாக மாட்டிக் கொண்டது. திருட்டுப் பொருள்களுடன் கைது செய்த பொலிசார் அவர்களைக் காவல் நிலையத்துக்கு எடுத்துச் சென்று விசாரணைக்குட்படுத்தியதோடு இக்குழுவைச் சேர்ந்த மேலும் சிலரை அகப்படுத்த வலைவிரித்திருப்பதாகத் தெரிகின்றது” என்று நீட்டி விடுவார்கள். எவ்வளவு நீட்டினாலும் வாசகர்கள் வாசித்துத் தொலைக்க வேண்டியதுதே.

“இதனையடுத்து சுவாமி வீதிவலம் வருதல் இடம்பெற்றது” இச் செய்தியை வாசித்ததும் ஒரு சந்தேகம் தோன்றலாம். சுவாமியை யாரோ வீதிவலம் வராமல் தடுத்தார்கள் போலும் பின்பு அதிகாரிகளோ ஊர்ப்பெரியோர்களோ வந்து சமரசம் கெய்ததை அடுத்து வீதி வலம்வரல் இடம்பெற்றது போலும் என்ற எண்ணத் தோன்றும். நகரங்கள் கிராமங்கள் எங்கும் படித்தவர் படியாதவரிடமெல்லாம் அந்த இடம்பெறும் பரவிவிட்டது அதனிடத்திலிருந்த நிகழும், நடக்கும் என்னும் சொற்களுக்கு விடை கொடுத்தாயிற்றோ?

அலங்கோல ஆங்கிலத் தமிழ்ச் சொற்களில் உட்படுத்தப்படுதல் என்பதும் ஒன்று. “நீதிமன்ற விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டார்” என்பதை “நீதி மன்றினால் விசாரிக்கப்பட்டார்” என்று எழுதினால் பிழையாகுமா?

“வீதிகளில் மக்கள் மகிழ்வுடன் வலம் வருவதைக்க காணக்கூடியதாயிருக்கின்றது” இவ்வாக்கியத்திலுள்ள காணக்கூடியதாய் என்பதும் ஆங்கிலத்தமிழே. விழாக்களை நேர்முக வர்ணனை செய்வோர் அலுக்காமல் சலிக்காமல் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லும் சொல் இதுவே. “மக்கள் உலாவந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்” “உலாவருவதைக் காண்கின்றோம்” “உலாவருவது தெரிகிறது” என்றெல்லாம் அனுபவமிக்க வர்ணனையாளர்கள் வேறு வேறு விதமாய் வாக்கியங்களை அமைப்பார்கள். ஏனையோரை ஆங்கில ‘விசிபிள்’ விடாது.

“விபத்தில் காயமடைந்தவர் ஆஸ்பத்திரிக்கு விரையப்பட்டார்” என்பது சில ஆண்டுகளுக்கு முந்திய தமிழ்ப் பத்திரிகை ஒன்றின் பிரிசோதனைத் தமிழ். இப்போதும் இது கைவிடப்படவில்லை. ஓடப்பட்டார், விழப்பட்டார், வரப்பட்டார், போகப்பட்டார் என்று தமிழ்ச் சொற்களஞ்சியம் பல்கிப் பொருகியிருக்கிறது.

மற்றும் என்ற சொல் வகையைச் சேர்ந்த இன்னொரு சொல் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தவறான பொருளில் தமிழில் இறக்குமதி செய்யப்பட்டுத் தமிழறிஞர்களைக்கூடப் பற்றிப்

பிடித்திருக்கின்றது அதுதான் அழைக்கப்படும் என்ற மொழிபெயர்ப்பு. CALL என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்குப் பல பொருள் உண்டு. அவற்றுள் பலருக்குந் தெரிந்த பொருள் அழை (கூப்பிடு) என்பது. அதிகம் அறியப்படாத பொருள் பெயரிடு என்பதாகும். இந்நாடுகளுக்கு வந்த ஆங்கிலேயர் இந்த இரண்டாம் பொருளில் மனிதர் பெயர் பிராணிகளின் பெயர் இடங்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடும் வாக்கியங்களில் CALL என்ற வினைச் சொல்லை உபயோகித்தபோது அதைவிபரீதமாய் விளங்கிக் கொண்ட அக்காலத் தமிழர் அழைக்கப்படும் என்று மொழிபெயர்த்தார்கள் தமிழில் அழை என்பதற்கு பெயரிடு என்ற பொருள் இல்லவேயில்லை. இந்தப்பிள்ளையார் உளியினால் பொள்ளப் படாத சுயம்பு மூர்த்தியாதலால் பொள்ளப் பிள்ளையார் என்றும் பொல்லாப் பிள்ளையார் என்றும் பெயர்பெற்றார். என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக “பொள்ளப் பிள்ளையார் என்றும் பொல்லாப் பிள்ளையார் என்றும் அழைக்கப்பட்டார்” என்று ஆங்கிலத் தமிழில் எழுதத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

சினிமா விசிறி என்ற பெயர் FAN என்ற சொல்லைப் பிழையாய் விளங்கியவர்களால் எவ்வாறு தவறாய் வழங்கப்பட்டதோ அவ்வாறுதான் அந்த அழைக்கப்படுதல் என்ற சொல்லும் தவறானது என்ற உண்மையை உணர்ந்து திருத்திக் கொள்வது தமிழ்ச் சிதைவைக் தடுக்க உதவும். வழக்கத்தில் வந்து விட்டது. ஆகையால் விடமுடியாது என்போர் “இப்போது வந்துள்ள நல்ல தண்ணீர் வேண்டாம். அப்பர் வெட்டிய கிணற்று உவர் நீரைத்தான் குடிப்போம்” என்பவர்களின் வழியிற் செல்லட்டும்.

அண்மையில் வானொலிச் செய்தியிற் கேட்டது இது. “நீதிமன்றத்திலிருந்து மறியற்சாலைக்கு எடுத்துவரப்பட்டபோது மறியற் சாலை வாயிலில் எதிர்பார்த்து நின்ற ஒரு கோஷ்டியினரால் தங்கள் மோட்டாரில் கடத்திக்கொண்டு போய்விட்டனர்” கடத்திக் கொண்டு போகப்பட்டது என்ன பொருள்? அது பொருளல்ல, உயிருள்ள சுகதேகமுள்ள இரு மனிதர்கள் -

கைதிகள். அவர்களைக் காவலாளிகள் எப்படி எடுத்து வந்தார்களோ? தாய் பிள்ளையை கொண்டு வருவதுபோல இடுப்பில் எடுக்கிக் கொண்டு வந்தார்களோ அல்லது தோளிற் சுமந்து எடுத்து வந்தார்களோ? இப்படியொன்றுமில்லை. மறியற்சாலையின் வாகனத்தில்தான் கொண்டு வந்தார்கள். எங்கள் சந்தேகத்துக்குக் காரணம் செய்தியில் வந்த எடுத்து என்பது. செய்தியை மொழி பெயர்த்தவர் ஆங்கிலத்தில் Take என்றிருந்ததை அப்படியே தமிழாக்கினார்.

ஒரு மொழிக்குரிய மரபுத் தொடர்களிற் சில இன்னொரு மொழிக்கும் பொருந்தக் கூடும். பல பொருந்தமாட்டா. முகங்கொடுத்தல் முக்கை நுளைத்தல் முதலியன தமிழுக்கு ஏற்றவையல்ல. சூடான வரவேற்பு என்பது நல்ல வரவேற்பு சுமுகமான வரவேற்பு என்ற விதமாக மாற்றி மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டும்.

தமிழை ஆங்கில மயப்படுத்தல் என்பது முன்பு தமிழ் படியாத தமிழர்களும் பிற மொழியாளர்களும் உபயோகித்த பேச்சிலும் எழுத்திலும் மாத்திரமே காணப்பட்டது. இப்போதோ படித்தவர்களும் தம்மையறியாமலே ஆங்கிலத் தமிழுக்கு ஆட்பட்டு விடுகிறார்கள். அறிந்தாலும் அது பிழையன்று என வாதாடுகின்றார்கள். தமிழ் தெரியாமல் ஆங்கில முறையில் எழுதுவதை முன்பு பாதிரித் தமிழ் என்று சொன்னார்கள். இப்போது இதை ஆங்கிலத் தமிழ் என்று கூறலாம். முன்பு சமணராலும் வைணவ உரையாசிரியர்களாலும் எழுதப்பட்ட மணிப்பிரவாளத் தமிழும் முகமதியருடைய அரபுத்தமிழும் போலவே இதுவும் தமிழுக்குத் தீங்கிழைப்பது. பிழையற்ற அழகான தமிழைப் பேச, எழுத விரும்புவோர் இந்த ஆங்கிலத் தமிழை இனங்கண்டு விலக்கவேண்டும்.

- “விவித வித்யா - 4, 5” 2004

தமிழ்மொழியும் ரோமன் லிபியும்

ஐரோப்பாவிலே ஒவ்வொரு நாட்டிலும் வெவ்வேறு பாஷைகள் வழங்குகின்றன. அவற்றுட் பல மிகுந்த சீர்திருத்தம் பெற்றுத் தனிப் பெயரும், தமக்கேயுரிய இலக்கியச் செல்வமும், தனிப்பட்ட மொழி வரலாறும் கொண்டு விளங்குகின்றன. ஆயினும் அவையெல்லாம் ரோமன் லிபி என்று கூறப்படுகின்ற (ஆங்கிலம் எழுத உபயோகமாகும்) ஒரே லிபியினாலேதான் எழுதப்படுகின்றன. இப்படிப் பல பாஷைகளுக்குப் பொதுவாக ஒரு லிபி இருப்பதினால் ஒரு பாஷையாளன் மற்றைப் பாஷைகளைக் கற்கும்போது அந்தப் பாஷைகளுக்குரிய எழுத்துக்களை எழுத, வாசிக்கப் பயில்வதில் அவன் படும் சிரமம் முழுவதும் மீதமாகிறது. எழுத்துப் பயில்வதில் செலவாகின்ற காலம் மொழி பயில்வதில் உபயோகமாகிறது.

ஐரோப்பாவில் உள்ளதிலும் பார்க்க அதிக தொகையான பாஷைகளும் அவற்றிற்குத் தனித்தனியான லிபிகளும் இந்தியாவில் உண்டு. அகில இந்தியாவின் ஒற்றுமைக்காக ஒருமொழி (ஹிந்தி அல்லது ஹிந்துஸ்தானி) தேவையாயிருப்பது போலவே அகில இந்திய பாஷைகளுக்கும் பொதுவான ஒரு லிபி தேவை என்பதும் பொது லிபியாய் இருக்குந் தகுதி வாய்ந்தது தேவநாகரியே என்பதும் காந்திஜியின் தீர்ப்பு.

“சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து தோன்றிய அல்லது அதனோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ள மொழிகளுக்கெல்லாம் ஒரு லிபிதான் இருத்தல் வேண்டும். அதுவுந் தேவநாகரி லிபியாகத்தான் இருக்க முடியும் என்பது நிச்சயம்

“மாகாண மொழிகளின் லிபிகளிற் பெரும்பாலானவை தேவநாகர லிபியிலிருந்து தோன்றியவை. மேலும் நமக்குத் தெரிந்த லிபிகளுக்குள்ளே தேவ நாகரி லிபி பூரணத்துவம் வாய்ந்ததாகும்” என்பது காந்தியடிகளின் கருத்து.

பல்வேறு வகையான உச்சரிப்புக்களையுடைய ஐரோப்பிய மொழிகளையெல்லாம் ரோமன் லிபியிலுள்ள எழுத்துக்களைக்

கொண்டே ஏதோ ஒரு விதமாக எழுதி வழங்குகின்றனர் மேனாட்டார். தமது பாஷைகளை மாத்திரமல்லாமல் அவற்றுக்கு முற்றிலும் மாறான ஒலிகளையுடைய கீழ்நாட்டு பாஷைகளையும் தமது ரோமன் லிபியில் எழுதிப் பயில்வது அவர்கள் வழக்கம். இதைக் கண்ட நம் நாட்டவரிற் சிலர், இதே ரோமன்லிபியை நாமும் நமது பாஷைகளுக்கு உபயோகிக்க வேண்டுமென்று விரும்பினர். இவ்விருப்பத்தைத் துணிந்து வெளியிட்டவர்களில் சுபாஷ் சந்திர போஸும், ஜவகர்லால் நேருவும் முக்கியமானவர்கள். சுபாஷ் போஸ் திரிபுரக் காங்கிரஸில் தலைமை வகித்துப் பேசியபோது “நமது நாட்டுப் பாஷைகளுக்குள் ஒற்றுமை ஏற்பட்டு அவை இக்காலத்திற்கு ஏற்றவாறு சீர்த்திருத்தமடைய வேண்டுமானால் அவற்றை ரோமன் எழுத்தில் எழுதியாக வேண்டும்” என்று கூறினார்.

ஜவகர்லால் நேருவோ 1933ஆம் ஆண்டிலேயே தமது சகோதரியின் திருமண அழைப்பிதழை ரோமன் லிபியிலே அச்சிட்டுப் புரட்சியை எழுப்பிவிட்டார். ஆயினும் ரோமன்லிபி இந்தியாவில் நிலை நிற்க முடியாதென்று அவர் அப்பொழுதே உணர்ந்து கொண்டதாகத் தமது சுயசரித்திரத்திற் கூறுகின்றார்.

பின்பு, யுத்தகாலத்தில் இந்தியாவிற்குள்ளேயும் வெளியேயும் இந்திய மொழிகளை ரோமன்லிபியில் எழுதும்முறை கையாண்டு பார்க்கப்பட்டது.

தமிழ்நாட்டிலும் தமிழ்மொழியை ரோமன்லிபியில் எழுத வேண்டுமென்ற ஆவல் இப்போது வலுப்பெற்று வருகிறது. சென்ற சித்திரை மாதத்து சக்தி இதழில் வெளியான மூவர் முயற்சி தமிழுக்கு ரோமன்லிபியை உபயோகிப்பதில் ஒரு புதிய முறையைக் காட்டுகிறது. முன்பு ரோமன்லிபியில் இல்லாத ஓசைகளைக் காட்டுவதற்குச் சில எழுத்துக்களின் மேலும் கீழும் புள்ளிகளும் கோடுகளும் இடுவது வழக்கம். இப்படிச் சிரமப்படாமல் தமிழிலுள்ள நெட்டெழுத்துக்களைக் காட்டுவதற்கு ஆங்கிலத்திலுள்ள A, E, I, O, U என்னும் பெரிய (Capital) எழுத்துக்களையும், ண, ழ, ள, ற என்னும் எழுத்துக்களைக் காட்ட N, Z, L, R என்னும் பெரிய எழுத்துக்களையும் மற்றைய

வற்றிற்குச் சிறிய (Small) எழுத்துக்களையும் உபயோகிக்கலா
மென்று கூறுகின்றார்கள் மூவர்.

உதாரணம்:

196455

mUvar muyaRchi - மூவர் முயற்சி
vaLara vENdum - வளரவேண்டும்.

இம்முயற்சிக்கு ஓரளவு ஆதரவும் காணப்பட்டது.

தமிழுக்கும் ரோமன் லிபியே வேண்டுமென்பவர்கள்
கூறுகின்ற காரணங்கள் பின்வருமாறு:

தமிழ் எழுத்திலும் பார்க்க ரோமன் எழுத்து, அச்சக்
கோப்பதற்கும் டைப் அடிப்பதற்கும் மிகவசதியானது.

தமிழ் லிபியிலுள்ள ஒரு விஷயத்தை அச்சிடுவதற்குத்
தேவையான இடத்திலும் மிகக் குறைவான இடம், ரோமன்
லிபியில் அச்சிடுவதற்குப் போதுமானது. (அதாவது ஆறு பக்கத்
தில் அடங்கும் விஷயத்தை சுமார் நான்கு பக்கத்தில் அடக்கி
விடலாம்)

எழுத்துப்பிழை சந்திப்பிழை இல்லாமல் எழுதலாம்.

இப்போது தமிழ் எழுத்துக்களைக் கொண்டு பிற
பாஷைகளை உச்சரிப்புத் தவறாமல் எழுதமுடியாமலிருக்கிறது.
ரோமன் லிபியைக் கைக்கொண்டால் உலகத்துப் பாஷைகள்
எல்லாவற்றையும் எழுதலாம்.

தமிழ்மொழி உலகப்புகழ்பெற்ற மொழியாதல் வேண்டும்.
இதற்காகத் தமிழ் நூல்கள் ரோமன்லிபியில் அச்சிடப்பட்டால்
பிறமொழியாளர் அவற்றைக் கற்பது இலகுவாகும்.

தமிழைப் பிழையின்றி எழுதுவதும், தமிழ்ச் சிறுவரும்
பிறமொழியாளரும் தமிழை இலகுவாகக் கற்க வழிசெய்வதும்
தமிழ் நூல்களைப் புதியமுறையில் அழகாக அச்சிட்டுப்
பரப்புவதும் தமிழை உலகமொழியாக்கப் பாடுபடுவதும்
தமிழராகிய நமது கடன்தான். இவ்விதமான உயர்ந்த
லட்சியங்களைச் சாதிப்பதற்காக நாம் எவ்வளவு பெரிய

தியாகங்களையும் செய்யலாம். ரோமன் லிபியைக் கையாளுவதால் மேலே காட்டிய நோக்கங்கள் நிறைவேறுமானால் அதற்காக நாம் நமது புராதனமான தமிழ் லிபியை அது எவ்வளவு சிறந்ததானாலும் கைவிட்டு அந்நிய லிபியை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். அது கஷ்டமல்ல. குற்றமும்ல்ல.

ஆனால் அப்படிச் செய்யுமுன் இந்தப் புரட்சிகரமான மாற்றமில்லாமலே நமது லட்சியங்களைச் சாதித்தல் கூடுமா என்றும், இந்தப் புரட்சியினால் நமது நோக்கங்கள் நிச்சமாகவே நிறைவேறுமா என்றும் இன்னும் இதனால் வரக்கூடிய லாபநஷ்டங்களைப் பற்றியும் நாம் நன்றாக ஆராய்ந்தறிய வேண்டும்.

இப்போதுள்ள தமிழ் லிபி, டைப் அடிப்பதற்கும் அச்சுக் கோப்பதற்கும் ரோமன் லிபியிலும் பார்க்கச் சிரமமானதுதான். விடுதலைப் பத்திரிகை செய்தது போன்ற சில திருத்தங்களைச் செய்வதன் மூலம் இச்சிரமத்தை நீக்கிவிடலாம்.

தமிழ் எழுத்துக்கள் அதிக இடத்தை அடைப்பது உண்மையே. மேலே கூறியபடி தமிழ்எழுத்துக்களைத் தகுந்த முறையில் திருத்தியமைப்பதாலேயே இக் கஷ்டத்தையும் ஓரளவு குறைக்கலாம். ஆறுபக்கம் பிடிக்கும் விஷயத்தை நாலுபக்கத்தில் அடக்க முடியாவிட்டாலும் ஐந்து பக்கத்திலாவது அடக்கிவிடலாம்.

ரோமன் லிபியில் எழுதுவதனால் எழுத்துப்பிழை, சந்திப்பிழைகளைக் குறைத்துவிடலாம் என்பது தவறான எண்ணம். ர, ற, ள, ழ என்னும் எழுத்துக்களின் வேறுபாடு தெரியாமல் தடுமாறுவோர் ரோமன் லிபியில் மட்டும் அவற்றைச் சரியாக எழுதுவது எப்படி? இதுபோலவே சந்திப்பிழை இல்லாமல் எழுதுவதும் இயலாது. (இதற்கு ரோமன் லிபிதான் வேண்டுமென்பதில்லை) அப்படி எழுதினால் அது தமிழோசையாகத் தோற்றாது.

தமிழைப் பிழையின்றி எழுதுவதற்குச் சுலபமான ஒரே வழி தமிழை நன்றாகப் படிப்பதுதான்.

ஒரு பாஷைக்குரிய சொல் வேறு பாஷைகளுக்குப் போகும்போது அவ்வப் பாஷைகளுக்கு ஏற்றபடி மாற்றமடைவது பொதுவான மொழி இயல்பு. மஹாந் என்னும் வடமொழிச் சொல் தமிழில் மகான் என்று எழுதப்படுகிறது. அதனை வடமொழி தெரிந்தோர் அதற்குரியவாறு உச்சரிப்பர். அதனால் நட்டமெதுவுமில்லை. ரோமன் லிபியினால் மேனாட்டு மொழிகளையே உச்சரிப்புத் தவறாமல் எழுதமுடியாதிருக்கும்போது தமிழைச் சரியாக எழுதுவது இயலாத காரியம். பிறமொழிச் சொற்களைச் சரியாக உச்சரிக்க வேண்டுமென்பதற்காக ரோமன் லிபியைக் கைக்கொள்ளத் தொடங்கத் தமிழின் சொந்த உச்சரிப்பே சீர்குலைய நேரும்.

தமிழ், ரோமன் லிபியில் எழுதப்பட்டால் அது உலகப் பிரசித்திபெற்ற பாஷையாகுமென்பது நிச்சயமாகும். அதற்காகவாவது அந்த லிபியை உபயோகிக்கலாம். ஆனால் இப்படி மாற்றம் செய்வதால் தமிழ் விரைவாகப் பரவுமென்பற்காவது தமிழ் கற்க விரும்பும் பிறமொழியாளருக்குத் தமிழ்லிபி தடையாயிருக்கிறது என்பதற்காவது சரியான ஆதாரமில்லை. ஆகையால் இக்காரணத்துக்காகவும் மாற்ற வேண்டுவதில்லை. தமிழைப் பரப்ப வேறுபல வழிகளுண்டு.

இவற்றைவிட ரோமன் லிபியினால் வேறுபல சிக்கல்களும் உண்டாம். ங, ஞ என்னும் எழுத்துக்களின் சரியான உச்சரிப்பை ரோமன் லிபியில் குறிப்பிட முடியாது. இங்ஙனம், அஞ்ஞானம் என்னும் சொற்களை எவ்வாறு எழுதுவது? ingnganm, anjnAnam என்று எழுதினால் இவை முறையே இங்கனம், அஞ்ஜானம் என்றும் உச்சரிக்கப்படக்கூடும்.

சிறுவருக்கு ரோமன் எழுத்துக்களைக் கற்பிக்கும்போது அவற்றை எந்த முறையில் கற்பிப்பது? A,B,C,D என்ற ஒழுங்கில் இதே உச்சரிப்புடனா? அல்லது a,A,i,I,...k,ng,ch,nj என்ற முறையிலா? முதலாவது முறைப்படியானால் முதலில் அந்த எழுத்துக்களைக் கற்பித்த பின்பு அந்த ஒழுங்கு முறையையும் அவற்றின் உச்சரிப்பையும் விட்டுவிட்டு Aயின் உச்சரிப்பு ஆ,

Bயின் உச்சரிப்பு ப், c என்பது h என்பதோடு சேர்ந்து ச் ஆகும் என்றெல்லாம் கற்பிக்க வேண்டும். முதலில் எழுத்துக்களைப் பயிற்றாமல் சொற்களாகவே பயிற்றத் தொடங்குவ தென்றாலும் அதனால் வெகுகாலம்வரை சிறுவர்க்குத் தாம் அறிந்திராத புதிய சொற்களைப் பார்த்து வாசிக்கவும் பாராமல் எழுதவும் இயலாதிருக்கும்.

b,g,h,j,dh,s,sh என்னும் எழுத்துக்களும் சொற்களில் வழங்கப்படுகின்றன. இவற்றையும் நெடுங்கணக்கில் சேர்த்துப் படிப்பதாயிருந்தால் தமிழில் மெய்யெழுத்து, பதினெட்டு என்பதிலிருந்து இருபத்தாறாகும். F முதலிய இரண்டொரு எழுத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டால் உயிரெழுத்துப் பன்னிரண்டோடு மொத்தம் முதலெழுத்துக்கள் மாத்திரம் ஏறக்குறைய நாற்பது ஆகும்.

வேகமாக எழுதமுடியாத லிபியால் அதிகம் பயனில்லை. கையாலெழுதுவதற்கு ரோமன் கையெழுத்தை உபயோகிக் கலாமே என்றால் அதற்காக வித்தியாசமான அமைப்புள்ள கையெழுத்துக்களைக் கூடக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கும். L,I, I,i, R,r இப்படிப் பெரிய எழுத்து, சிறிய எழுத்து அவற்றுக்கு உரிய கையெழுத்துக்கள் என்று குறைந்த அளவு எழுபது எழுத்துக்களையாவது படித்தறிந்த பின்புதான் தமிழ்ச்சொற்களை எழுத வாசிக்கத் தொடங்கலாம்.

ஆகவே ரோமன் லிபியில் ஒருசில நன்மைகளிருந்த போதும் அது பல குறைபாடுகளையுடையதென்பதும் அதில்லா மலே நிலைமையைச் சீர்ப்படுத்திக் கொள்ளலாமென்பதும் தெளிவாகின்றது.

மறுமலர்ச்சி-செப்டம்பர் 1946.

மாறும் இலக்கணம்

(1947 ஜூன் மாத “மறுமலர்ச்சி” இதழில் “பரம்” என்ற புனைபெயரில் ச.ப.சர்மா “இலக்கண மாறுபாடு” என்ற கட்டுரையை எழுதினார். அதுமட்டுமல்லாமல் நவம்பர் மாத இதழில் இலக்கண மாற்றத்தை மறுத்துப் பண்டிதர்கள் சார்பில் “ஐயாறன்” என்ற இன்னொரு புனைபெயரில் மறைந்துநின்று எதிர்த்தரப்பு நியாயங்களையும் எழுதினார்.

இதற்கிடையில் தலையாளி வ.கந்தையா அவர்கள் “மறுமலர்ச்சி” பற்றி வானொலியில் நிகழ்த்திய விமர்சனத்தில் முதற்கட்டுரையின் எதிரொலியாகச் சில கருத்துக்கள் தெரிவித்திருந்தார். அவையும் 1947 நவம்பர் மாத “மறுமலர்ச்சி” யில் பிரசுரிக்கப்பட்டதுடன் அவர் எழுப்பிய வினாக்களுக்கு விரிவான விடையாக நீண்ட கட்டுரையொன்று “இரட்டையர்கள்” என்ற புனைபெயரில் மூன்று இதழ்களில் சர்மா அவர்கள் தொடர்ந்து எழுதினார்கள்.

இம் மூன்று கட்டுரைகளும் இங்கு வரிசைக் கிரமமாக கொடுக்கப்படுகின்றன)

1. இலக்கண மாறுபாடு

“பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்

வழுவல கால வகையி னானே” என்பது பண்டிதர்கள், புலவர்கள், வித்துவான்கள் ஆகிய யாவரும் போற்றிப் புகழும் ‘நன்னூல்’ என்னும் இலக்கண நூலிலுள்ள ஒரு சூத்திரம். இச்சூத்திரத்தைப் பதவுரை விருத்தியுரையுடன் நன்கு கற்றுள்ள பண்டிதர்கள் சிலர் இலக்கணத்திலும் காலவேறுபாட்டால் மாறுபாடுகள் உண்டாகுமென்பதை உணர்ந்திருந்தும் இக்காலத்து உலகவழக்கில் நன்கு நிலைபெற்று இலக்கியங்களிலும் இடம் பெறத் தொடங்கிய சில இலக்கண மாற்றங்களை ஏற்க மறுக்கிறார்கள். மறுப்புடன் நில்லாது அவற்றை ஏற்றுக் கையாளும் அறிஞர்களை மரபறியாதவர்களென்று கூறித் தூற்றவும் முனைந்துள்ளனர்.

வளர்ந்து வருகின்ற எந்த மொழியிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கும் என்ற உண்மையை உணர்ந்தவர்கள் யாரும் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கும் நன்னூலார் காலத்திற்குமிடையில் தமிழிலக்கணத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை அறிந்துள்ளவர் எவரும் இன்றைய புதுமைத் தமிழில் காணப்படும் புதிய விகுதிகள், வேற்றுமைகள், சந்திகள், முடிபுகள் முதலியவற்றை கண்டு சீறவேண்டியதில்லை. ஆனால் நடைமுறையிலோ?

மிகச்சிறந்ததென்று பல அறிஞர்கள் பாராட்டிய ஒரு கட்டுரையை அல்லது கவிதையைப் பார்க்கும் இலக்கணப் புலவர்கள் சிலர் அங்கு காணப்படும் ஏதாவது ஒரு புதிய சொல்லாட்சியைக் கண்டு வெருளுகிறார்கள். “முன்பு எந்தப் புலவரும் இச் சொல்லைத் தம்நூலுள் எடுத்தாண்டதில்லையே இலக்கணத்துக்கு முழுமாறாயிற்றே” என்கிறார்கள். இலக்கணத்துக்கு மாறுபட எழுதினால் மொழியே அழிந்தொழிந்து விடுமே எனப் புலம்புகிறார்கள்.

இவர்கள் கூறுவது உண்மைதானா? உலக வழக்கிற்கு மாறுபட்டதாய்ப் பழைய இலக்கண விதிகளுக்கு உதாரணமாகும்படி எழுதுவதுதான் மொழிவளர்ச்சியைக் குன்றச் செய்யுமேயன்றி பழைய இலக்கண விதிக்கு மாறானதாயும் உலகவழக்கையே இலக்கணமாகக் கொண்டு எழுதுவதால் ஒரு மொழி அழிந்துவிடாதென்றே நாம் கருதுகின்றோம். ஏனெனில் உலகவழக்கையும் ஆராய்ந்தே நூல் செய்ததாக இலக்கண நூலாரும் கூறுகின்றாரே. உலகவழக்கென்பது எது? உயர்ந்தோர் வழக்கே உலக வழக்கானால் உயர்ந்தோர் என்பவர் எப்பட்டிப்பட்டவர்? சுவாமி விபுலானந்தர் போன்றோர் உயர்ந்தவர்களல்லவா? சுவாமி கூறுகின்றார்.

“வழக்குமொழி நாகரிக வளர்ச்சிக்கேற்ப வேறுபட்டு நடக்கும்...எழுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுந்த இலக்கண நூலினையே எக்காலத்திலும் முற்றிலும் கைக்கொண்டொழுக வேண்டுமென்பது பொருந்தாவுரையாகும்”

இதுபற்றித் தமிழறிஞர்கள் என்ன கருதுகிறார்கள்?

I. அதற்கு மறுப்பாக வேறொரு புனைபெயரில் அவரே எழுதிய கட்டுரை.

தமிழலக்கணத்தில் “பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல” என்பதை இலக்கணப்புலவர் எவரும் ஏற்க மறுக்கவில்லை. அவர்கள் மறுப்பது பழையன கழித்தலையும் புதியன புகுத்தலையுமேயன்றிக் கற்றறிந்தோர் வழக்கில் காலத்தால் நேரும் பொருத்தமான மாற்றங்களையன்று.

வளர்ந்து வருகின்ற எம்மொழியிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையே. அது போன்றே அம்மாற்றங்கள் ஒரு மொழியின் ஆக்கத்திற்கும் அழிவுக்கும் காரணமாவன என்பதும் மறுக்க முடியாத உண்மை. மொழியாக்கத்திற்கான மாற்றங்களை ஏற்றுப் போற்றுவதும் மொழியழிவுக்கானவற்றைக் களைந்தெறிவதும் மொழியறிஞர் கடமை. இதற்காகவே இலக்கண நூல்கள் இயற்றப்பட்டன.

கல்லாத மக்களின் பேச்சுமொழிகளைச் சேர்ப்பதினாலும் பிறமொழிச் சொற்களை வரையின்றிக் கலப்பதனாலும் ஒரு மொழி வளர்ச்சியுறுவதுபோல ஒரு சிலர்க்குத் தோன்றிய போதிலும், அதனால் அம்மொழி தனக்கேயாகிய தனிப்பண்பை இழந்து விட நேருகிறது. மற்றைய மொழிகளின் நிலைமை எவ்வாறிருந்தாலும் தமிழுக்குரிய உயர் தனிச் செம்மொழி என்னும் பெருமைக்குப் பழுது நேர்ந்துவிடும்.

பொதுமக்களின் பேச்சுவழக்குத் தமிழில் உயிர்ப்பு இருக்கின்றதென்று கூறி அதை எழுத்து மொழியாக இலக்கிய மொழியாகக் கொள்ளலாமென்பது பிழையான கருத்து. ஏனெனில் கல்லாத மக்களின் பேச்சுவழக்குத் தமிழ் பல காரணங்களால் காலத்துக்குகாலம் தேய்ந்து தேய்ந்து உருக்குலைந்து திரிவது. நிலையான இலக்கியத்துக்கு அதைக் கருவியாகக் கொண்டால் சில ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே அவ்விலக்கியம் பயனற்றதாய்விடும்.

மேலும், வழக்குத்தமிழ் இடத்துக்கிடம் - இனத்துக்கினம் பலவித மாறுபாட்டோடு வழங்குவது. ஓரிடத்துப் பேச்சு, ஓரினத்துப் பேச்சு, மற்றோரிடத்துக்கு, மற்றோரினத்துக்கு ஏச்சாகவும்

இருக்கிறது. இவற்றுள் கொள்ளப்படுவது ஏது? தள்ளப்படுவது ஏது?

அங்கங்கேயுள்ளவர்கள், அவ்வவ்விடத்து வழக்கு மொழிகளைக் கையாளலாமே எனில் அது மிகப்பெரிய தீங்காய் முடியும். இப்படிச் செய்தால் இன்றுள்ள ஒரே தமிழ்மொழி சில காலத்தில் ஒன்றோடொன்று தொடர்பற்ற ஒன்பது மொழிகளாகிவிடவுங் கூடும். அதுவுமன்றிப் பன்னெடுங்காலமாகப் போற்றிப் பாதுகாத்த பழந்தமிழிலக்கியக் கருவூலங்களெல்லாம் பொருள் விளங்காப் பயனற்ற பொருளாகிவிடும்.

இனி ஆங்கிலம், ஹிந்தி முதலிய மொழிகள் பிறமொழிச் சொற்களையும் இலக்கணங்களையும் தம்மோடு சேர்த்துக் கொண்டு வளம்பெற வளர்ந்துவிட்டன என்று சொல்லப்படுகின்றது. இது உண்மையே. இவை காலத்தால் மிகப் பிற்பட்டவை. போதிய சொல்வளம் இல்லாதிருந்தவை. ஆகையால் இவற்றிற்கு இத் தேவை ஏற்பட்டது. இதனால் இவை தூயமொழிகள் என்ற சிறப்பை இழக்க நேரிட்டது. தமிழின் நிலை வேறு. இதுபல நூற்றாண்டுகளின் முன்பிருந்தே சொல்வளமும் இலக்கண இலக்கியச் சிறப்பும் பெற்றுவரும் மொழி. இன்றைய விஞ்ஞான வழக்குக்கு வேண்டிய சொற்களைத் தவிர வேறு எவ்வகை வழக்குக்கும் வேண்டிய சொற்கள் தமிழில் நிறைய உண்டு. எழுதுவோரின் சோம்பலினால் வழக்கொழிந்துவிட்ட பல சொற்கள் இன்றைய தேவைக்குப் பயன்படக்கூடியன. விஞ்ஞான வழக்குக்கு வேண்டிய புதுச் சொற்களை ஆக்குவதினாலும் பொருத்தமான பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழாக மாற்றியமைப்பதினாலும் அத்தேவையை நிறைவாக்கலாம். எதற்கும் கட்டுப்பாடு வேண்டும். இலக்கணக் கட்டுப்பாடின்றி மொழியை வழங்குதல் அரங்கின்றி வட்டாடியற்று (கோடு வரையாமல் விளையாடுவதைப் போன்றது)

ஆகவே தமிழின் சீருக்குக் கேடு நேராத வகையில் செய்யும் திருத்தத்தை அதுவும் தமிழறிந்தவர் செய்யும் திருத்தத்தைத் தமிழுலகம் மறாது ஏற்றுக் கொள்ளுமென்று நம்புகின்றேன்.

3. இரண்டிற்கும் பதிலாக மீண்டும் அவரே எழுதிய கட்டுரை.

இக்காலத்துக்கேற்றபடி தமிழலக்கணத்தில் மாறுபாடு வேண்டும் என்னும் விஷயமாக ஜுன் மாத மறுமலர்ச்சி இதழில் பரம் என்பவர் கிளப்பிய சந்தேகத்தையும் பின்னர் அது பற்றி அக்டோபர் மாத இதழில் திரு.வ.கந்தையா அவர்களும் ஐயாறன் என்பவரும் காட்டிய கருத்துக்களையும் அவதானித்தோம். இவ்விஷயமாக இங்கு நாம் சொல்லவந்தது என்னவென்றால் தமிழலக்கணத்தில் எழுத்திலும் சொல்லிலும் மாத்திரமன்றி யாப்பிலும் அணியிலும் கூடப் பல மாற்றங்கள் செய்யப்பட வேண்டும். இக்காலத்துக்கேற்ற புதிய இலக்கணம் சிருஷ்டிக்கப்பட வேண்டும் என்பதே. இதனால் பழைய இலக்கணமெல்லாம் அழிக் கப்பட வேண்டும் என்று கூறியதாகாது. அவை அழியாது போற்றப் பட வேண்டும். ஏனெனில் பழந்தமிழ் இலக்கியக் களஞ்சியங்களின் திறவுகோல்களல்லலா அவை?

இன்றைய சாதாரண மனிதனின் வாழ்வில் பெரிதும் பங்குபெறாத பழைய இலக்கணச் சுவையை அவன் தலையில் கட்டிச் சுமத்துவதை விட்டுவிட்டு கட்டுப்பாட்டை உடைத்தெறிந்து வளர்ந்து விட்ட புதிய இலக்கியத்திற்கேற்ற புதிய இலக்கணம் அமைக்க வேண்டும் என்பதுதான் நாம் கூறுவது.

தமிழைப் பிழையின்றி எழுத வேண்டும் என்ற கொள்கையில் பழைய இலக்கண மரபு சிறிதும் சிதையக்கூடாது என்று பிடிவாதம் பண்ணுகிறார்கள் பழைய இலக்கண பரம்பரையினர். பழைய இலக்கணந்தான் இலக்கணம் அதை மீறி எதையும் செய்யாதே என்று அடக்குமுறைச் சட்டம் விதிப்பது போலிருக்கிறது அவர்கள் பேச்சு.

எள்ளிலிருந்து தான் எண்ணெய் எடுக்கப்படுகின்றது. இலக்கியத்திலிருந்துதான் இலக்கணம் பிறக்கிறது. இலக்கியம் கண்டதற்கே இலக்கணம் இயம்பப்படுகிறது. இந்த உண்மைகளை மறந்துவிட்டு புதுமையான ஆக்கவேலைகளைப் புறக்கணித்துக் கொண்டிருப்பது புத்தியல்ல. தொல்காப்பியர் கால வழக்கத்தைத் தொல்காப்பியமும், பவணந்தியார் கால

வழக்கத்தை நன்னூலும் பிரதிபலிக்கின்றனவேயன்றி அவைதான் எக்காலத்துக்கும் பொருந்துமெனச் சொல்வதற்கில்லை. தமிழ் இலக்கணத்தில் காலந்தோறும் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் மிகப்பல. உதாரணமாக அவற்றுள் ஒருசில:

“மெய்யினியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்” எனச் சொல்ல வந்த தொல்காப்பியர் “எகர ஓகரத் தியற்கையு மற்றே” என்று எகரமும் ஓகரமும் அக்காலத்தில் வரிவடிவில் புள்ளிபெற்று வழங்கியதை நினைவூட்டுகிறார். ஆனால் பவணந்தியார் காலத்தில் அவ்வழக்கம் மாறிவிட்டது. அதனால் எகர ஓகரங்களில் வரிவடிவைப் பற்றிப் பேசவேண்டிய அவசியம் நேரவில்லை. அவருக்குப் பின் காலந்தோறும் தமிழின் வரிவடிவில் பலவகை மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கடைசியாக அச்சயந்திரம் வந்தபோது மிகப்பெரிய மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டன. ஆயினும் அவற்றையாரும் அப்போது எதிர்த்ததாகத் தெரியவில்லை.

“கதந பமவெனு மாவைந்தொழுத்தும் - எல்லா வுயிரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே” என்பது தொல்காப்பியர் விதி. அவர்கால வழக்கின்படி க த ந ப ம என்னும் ஐந்து மெய்யெழுத்துக்களுந்தான் பன்னிரண்டு உயிர்களோடும் கூடி மொழிக்கு முதலில் வரும். சகரம் அ ஐ ஓ எனும் மூன்றும் நீங்கலாகவுள்ள ஒன்பது உயிர்களோடும் கூடி வரும். யகரம், ஆ காரம் ஒன்றுடன் வரும். ஆனால் நன்னூலார் காலத்தில் நிலைமை மாறிவிட்டது. அவர் பன்னிரண்டு உயிர்களோடும் கூடிச் சகரமும் அ ஆ உ ஊ ஒ ஓ எனும் ஆறுடன் கூடி ய கரமும் மொழிக்கு முதலாகுமென விதிமாற்றி வகுத்துள்ளார். அவர் எதற்காகப் பழைய விதியை மாற்றியமைக்க வேண்டும்? தொல்காப்பியத்துக்கு மாறாக தமிழிலக்கியத்திற் பல புதிய சொற்கள் வந்தேறிவிட்டமையே அதற்குக் காரணம். யவனர், யூபம் என்னும் வடசொற்கள் சங்ககாலத்திலேயே தமிழில் இடம்பெற்றுவிட்டன. மொழி முதலாகாதன என விலக்கப்பட்ட ரகர லகரங்கள் இக்காலத்தில் மொழி முதலில் வருகின்றன. அவ்வகையான வடமொழிகளுக்கு முதலில் அ, இ, உ என்பவற்றைச் சேர்க்குமாறு நன்னூலார் விதித்த போதிலும் எல்லோரும்

அதை அனுசரிப்பதில்லை. மேலும் அவ்வெழுத்துக்கள் சேர்க்கப்படாத சொற்களும் சில உண்டு. (உதாரணம்: ரப்பர், ரஸிகர், ரூபாய், ரோஜா, ரோமர்)

தமிழ்ச்சொற்கள் எவற்றை எடுத்தாலும் அவற்றை அக்குவேறு ஆணிவேறாகக் கழற்றிப் பூட்டிக் காட்டுந் திறமை பெற்ற பழைய இலக்கணவாதிகளிடம் சீமான், சீமாட்டி, குணவான், குணவதி, தனவந்தர் என்பவை போன்ற சில சொற்களைப் பகுதி விசுதி பிரித்துக் காட்டுமாறு கேட்டால் அவையெல்லாம் வடசொற்கள், திசைச்சொற்கள் என்றோ, விதியில் விகாரம் பெற்றவையென்றோ கூறித் தப்பிக் கொள்ளப் பார்க்கிறார்கள். இச் சொற்களைத் தமிழில் சேர்த்து வழங்குவதனால் இவற்றையும் தமிழாகவே கருதி இலக்கணமும் அமைத்துக் கொள்ளுதல் இன்றியமையாததல்லவா? தொல்காப்பியரின் கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்க்காமல், நன்னூலிலும் பிரயோகவிவேகம் இலக்கணக் கொத்திலும் இடம்பெற்றுவிட்ட வடசொற்களைக் கூசாது கையாளும் இலக்கணவாதிகள் இக்காலத்தில் தமிழில் கலந்து கொண்டிருக்கும் சந்தாதாரர், ஜமீன்தார், மிராசுதார் போன்ற சொற்களையும் தமிழாகக் கொண்டு பெயர் விசுதிகளோடு தார் என்பதையும் இது போன்றவற்றையும் சேர்த்துக் கொள்வதால் வரக்கூடிய ஆபத்து எதுவுமில்லை.

தமிழிலக்கண மரபு என்பதற்காக ரப்பர், ரோஜா என்பவை போன்ற பிறமொழிச் சொற்களை இரப்பர், உரோசை என மாற்றி வழங்குவது பொருந்தாது என்றும் பிறமொழிச் சொற்கள் போலவே பிறமொழி விசுதிகளும் தமிழில் வந்து கலந்துள்ளன என்றும் மறுமலர்ச்சியின் சென்ற இதழ்க் கட்டுரையில் கூறியிருந்தோம். அவை பற்றி இன்னும் சில குறிப்புக்கள்.

ஷேக்ஸ்பியர் என்னும் ஆங்கிலப் பெயருக்குத் தமிழ்ப் புலவர் ஒருவர் செகசிற்பியர் என்றும், இன்னொருவர் செகப்பிரியர் என்றும் தமிழருவங் கொடுத்தனர். இவ்விரு தமிழாக்கங்களிலும் வடசொற் கலப்பு இருத்தலைக் கண்டு தனித்தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஒருவர் சேக்குவீயர் என வேறொர் உருவம் வழங்கினார். பொருள்

மாறுவதில் மட்டுமன்றி உருமாறுவதிலும் இத்தனை வேறுபாடானால் பின்பு இச்சொற்களின் சரியான மூல உருவத்தைக் கண்டுபிடிப்பதில் எவ்வளவு அனர்த்தங்கள் நேருமோ?

இந்த நான்கு வகைப் பெயரும் குறிப்பது ஒருவரைத் தானா அல்லது பலரையா என்ற ஐயப்பாடு எதிர்காலத்தில் எழவுங்கூடும். அப்போது ஆராய்ச்சியாளரில் ஒரு சிலர் ஷேக்ஸ்பியர் என்பதில் ஆங்கில ஒலியமைப்பிருப்பதால் அது ஓர் ஆங்கிலேயர் பெயரே என்றும், செகப்பிரியர் , செகசிற்பியர் என்னும் இரு பெயரும் ஐகப்பிரியன், ஐகசில்பி என்னும் வடமொழிப்பெயரின் மருஉவாயிருப்பதால் அவை எவரோ வடநாட்டவர் இருவர் பெயரே என்றும் ஆகவே சேக்குவீயர் என்பது தூய தனித்தமிழ்ப் பெயரேயாம் என்றும் ஆராய்ச்சி முடிபு செய்ய மற்றையோர் பலப்பல காரணங்காட்டி “இதுகாறுங் கூறியவற்றுள் மேற்போந்த நால்வகைப் பெயரும் சுட்டுவது ஒருவரையே என்பதூஉம், அவர் தாம் ஆங்கில நாட்டு நல்லிசைப் புலவரான ஷேக்ஸ்பியர் என்பாரேயென்பதூஉம், அவ்வொரு பெயரையே தமிழ்ப்பெருமக்கள் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறு வேறுபடுத்தி வழங்குவாராயினர் என்பதூஉம் அது கொண்டே மலைப்புறுதல் தவறாமென்பதூஉம் தெற்றெனப் புலனாம்” (மறைமலையடிகள் எழுதும்விதம்) என்று நிலைநாட்ட நேரிடலாம்.

இன்னும் ருஷ்யஞானி டால்ஸ்டாயின் பெயரைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஒருவர் தோல்சுதோய் என்றெழுதுவர். தமிழ் மரபின்படி எழுதுவோரெல்லாம் இவ்வாறே எழுதுவரென்பது நிச்சயமில்லை. ஒருவர் தோலுத்தோய் என்றும், இன்னொருவர் தாலுத்தாய் என்றும் எழுத வேறொருவர் தாம் மரபு பிறழாமலும் அதேசமயம் மூல உச்சரிப்பை ஏறக்குறையத் தழுவியும் எழுதுவதாக எண்ணிக் கொண்டு டால்ஸ்டாய் என்ற பெயரை இடாலுசுடாய் என்றெழுதினாலும் நாம் ஆச்சரியப்பட வேண்டியதில்லை.

ஆனால் கந்தபுராணக் காப்புச் செய்யுளில் திகழ் + தசக்கரம் என்னும் சொற்கள் பழைய சந்திவிதிக்கு மாறாகத்

திகட சக்கரம் எனப் புணர்ந்தமைக்கு வீரசோழியம் என்னும் புதிய இலக்கணத்தில் விதியிருப்பதைக் கண்டுபிடித்த இலக்கணவாதிகள், அடுத்த செய்யுளில் “இணைந்தியல் காலை யரலாக்கிகரமும்” என்னும் விதிக்கு மாறாய் கச்சியின் விகட சக்ர கணபதி எனக் கச்சியப்பர் பாடியதற்கு விதிகாணதிருப்பதுதான் வியப்பானது.

இலக்கண நூலிலுள்ள முதனிலை, இறுதிநிலை விதிகளும் மெய் மயக்க விதிகளும் இனி வருங்காலத்தில் மொழியாராய்ச்சிக்கேற்ற சாதனமாகத்தான் பெரும்பாலும் உபயோகப்படக்கூடும். அவ்விதமின்றி இவ்விலக்கண விதிகளை அநுசரித்தே பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழாக்குவதென்று கொண்டால் மேற்காட்டியது போன்று வீணான பொருள் மயக்கங்கள் தான் ஏற்படும்.

பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழில் எழுதும்போது கவனிக்கப்பட வேண்டியது இன்னுமொன்றுண்டு. வழக்கில் நிலைத்து விட்ட பிறமொழிச் சொற்களை அவை மூல உச்சரிப்புக்கு எவ்வளவு மாறுபட்டனவாய் இருந்தாலும் மாற்றாமல் வழங்குவதுதான் சிறப்பாகும். உதாரணமாக சினேகம், இங்கிலாந்து என வழங்கி வரும் சொற்களைச் சரியான உச்சரிப்புக்களாக ஸ்நேஹம், இங்க்லன்ட் என மாற்றுவது அவ்வளவு சிறப்பல்ல. ஏனெனில் முந்திய உச்சரிப்பு வழக்கத்தில் வந்துவிட்டபடியால் அப்படியில்லாத புதிய உச்சரிப்பு மயக்கத்திற்கிடமாகும்.

அப்படியானால் புதிய பிறமொழிச் சொற்களையும் தமிழுக்கேற்றவாறு மாற்றியமைத்து அவற்றையே வழக்கத்தில் கொண்டுவந்து விடலாமே என்று கேட்கக்கூடும். பிறமொழியறிந்தவர் அதிகமில்லாத பழங்காலத்தில் அன்னிய மொழிச் சொற்களைப் புதிதாகச் சேர்க்கும்போது அப்படியே மாற்றி விடுவதால் எவ்வளவு தடுமாற்றங்கள் ஏற்படுமென்பதை முன்காட்டிய உதாரணங்களிலிருந்தே நன்கு அறியலாம்.

தமிழ்மொழிக்கும் பிறமொழிகளுக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பு சங்ககாலத்தில் எவ்வாறிருந்தது. அதன்பின்பு இற்றைக்கு ஐநூறு ஆண்டுகளின் முன் எப்படி இருந்தது. இன்று எவ்வாறிருக்கிறது என்பதைச் சிறிது சிந்தித்துப் பார்ப்பவர்களுக்கு கரைபுரண்டு பெருகும் காட்டாற்றை ஒரு பிடி மண்ணால் நிறுத்த முயல்வது போன்றதுதான் வளர்ந்துவரும் புதுமைத் தமிழ் வேகத்தைப் பழைய இலக்கண விதியால் அடக்கப் பார்ப்பது என்ற உண்மை விளங்கும். ஏற்றமுறையில் இலக்கண வரம்பு கோலி ஒழுங்காக பாயவிடுவதுதான் இப்போது செய்யவேண்டியது.

இனி வேற்றுமையுருபுகளை எடுத்துக் கொள்வோம். இன்று பாடசாலையில் நாலாம் ஐந்தாம் வகுப்பிற் படிக்கும் ஓர் பையனிடம் வேற்றுமையுருபுகள் எவை? என்று கேட்டால் அவன் உடனே ஐ, ஆல், கு, இன், அது, கண் என்று பளிச்சென்று சொல்லுவான். கிளிப்பிள்ளைப் பாடமாக மனனம் செய்திருப்ப தாலேதான் அவன் அப்படிச் சொல்வானேயல்லாமல் அவற்றின் உபயோகத்தை உணர்ந்தல்ல. ஏனெனில் அவற்றில் பிந்திய மூன்று உருபுகளும் அவனைப் பொறுத்தவரை பேச்சுத் தமிழில் இல்லாத உருபுகள்தான். “அது”வும், “கண்”னும் சுட்டுப் பெயராகவும், அவயவப் பெயராகவும்தான் அவன் அறிந்திருப்பான். ஐந்தாம் வேற்றுமை “இன்” உருபோ பேச்சிலும் எழுத்திலும் ஆறாம் வேற்றுமையுருபு இருக்கவேண்டிய இடத்திலிருக்கிற (தம்பியின் புத்தகம், அப்பாவின் பேனை என்பவற்றிற்போல்) “இன்” சாரியை மாதிரித் தோற்றமளித்து அவனை ஏமாற்றி ஆசிரியரின் தண்டனைக்கும் ஆளாக்கி விடுகிறது.

தனித்தனி ஒவ்வொரு வேற்றுமைக்குமுரிய வெவ்வேறு உருபுகளைக் கற்பிக்கும் போதும் இக்காலத்துத் தமிழாசிரியர் பலர் “ஐந்தாவதனுரு இல்லும் இன்னும்” “ஆறனொருமைக்கு அதுவும் ஆதுவும்” என்று வழக்கு வீழ்ந்த பழைய உருபுகளைக் கற்பிக்கிறார்களேயல்லாமல் அவற்றை விட்டுவிடவோ அவற்றிற்குப் பதிலாக வழங்கும் புதிய சொல்லுருபுகளைக் கற்பிக்கவோ பெரும்பாலும் துணிவதில்லை.

இவற்றில் ஐந்தாம் வேற்றுமையுருபுகளான “இல்”லும் “இன்”னும் இன்றைய தமிழில் முறையே ஏழாம் ஆறாம் வேற்றுமைகளின் உருபுகளாக வழங்குகின்றன. “அது” உருபை ஒரு சிலர் வழங்கினாலும் “ஆது” “அ” உருபுகளைப் பண்டிதர்மாரே இப்போது உபயோகிப்பதில்லை.

இப்படியெல்லாமிருக்கப் பழைய இலக்கியங்களைப் படிக்கும் நோக்கமில்லாத இளம் மாணவரும் பிறரும் இவற்றை ஏன் வருந்திக் கற்க வேண்டும்? புதியவற்றை ஏன் விலக்க வேண்டும்.

இனி முன்னால், பின்னால், நேற்றைக்கு, இன்றைக்கு, நாளைக்கு என்பன போன்ற சொற்களிலுள்ள உருபுகளுக்கு இலக்கண நூலின்படி எப்பொருள் கொள்வது? இவற்றை இழிசனர் வழக்கு என்றோ, வேற்றுமை மயக்கமென்றோ நெடுங்காலமாக சொல்லிவருதல் பொருந்தாதது. இவை போன்றனவும் இலக்கணத்தில் இடம்பெறவேண்டும்.

பழந்தமிழில் நான் என்னும் தன்மையொருமைப் பெயர் இருக்கவில்லையெனத் தெரிகிறது. பின் அது வழக்கில் வந்து விட்டமையால் நன்னூலில் அதுவும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. அந்த நன்னூலிலும் தன்மை முன்னிலைப் பெயர்கள் இவையெனக் கூறுமிடத்தில் நாங்கள், நீங்கள் என்னும் பன்மைப் பெயர்கள் காட்டப்படவில்லை. இவை இலக்கணத்தில் இடம்பெறாமையால் தவறான சொற்களா? வழக்காற்றில் வந்துவிட்டமையால் புதிய இலக்கணத்தில் இவை போன்ற சொற்கள் இடம்பெற வேண்டாமா?

இனி வினைச் சொற்கள் சிலவற்றைப் பார்ப்போம். ஐம்பால் மூவிடத்திற்கும் பொதுவான வினைமுற்றுக்கள் என்று வேறு, இல்லை, உண்டு என்னும் முன்றையும் நன்னூல் விதித்தது. உரை எழுதியவர்கள் இவற்றோடு வேண்டும், படும், தரும் என்பவற்றையும் சேர்க்கலாம் எனக் காட்டினர். இப்பொழுது இல்லை, உண்டு என்பவை போலவே அல்ல என்ற முற்றும் ஐம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொதுவானதாய் வழங்குகிறது. இது இலக்கணப் பிழையான சொல் என்றும் சிலர் எண்ணிக்

கொள்ளுகிறார்கள். (பிரபல எழுத்தாளரொருவர் பெரியார் ஒருவரைப் பற்றி எழுதும்போது தாம் இலக்கண சுத்தமாக எழுதுவதாக எண்ணிக்கொண்டு “திரு.....அவர்கள் இவ்விதமான குறைகளெதுவும் உடையவர் அன்று” எழுதி முடித்தார்)

ஐம்பால் மூவிடத்துப் பொதுவினைகளைப் பற்றி ஆராயும் போது “வேண்டும்” என்னும் பொருளில் வழங்கும் “தேவை” என்னும் புதிய சொல்லின் உபயோகமும் அறிஞரால் ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

இனி எழுதுக, அனுப்புக, வருக என்ற வியங்கோள் வினைமுற்றுக்களுக்குப் பதிலாக அதே பொருளில் எழுதவும், அனுப்பவும், வருவும் என்று புதிய வழக்கு ஒன்று பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவை பெரும்பாலும் வியங்கோள் போலவே மரியாதையாக உபயோகிக்கப்படுகிறது. இவற்றை எழுதும், அனுப்பும், வாடும் என்னும் முன்னிலைப் பன்மை ஏவல் வினைகளின் திரிபுகளென்று கொள்ளுதல் இயலாது. ஆகவே இவற்றையும் வியங்கோள் வினையாகவே கொண்டு இலக்கணம் அமைத்தல் பொருத்தமாகும்.

காலமும், இடமும் தெளிவாகக் காட்டுகின்ற எதிர்மறை வினைகளாகிய உண்டிலன், உண்டிலை, உண்டிலேன், உண்கின்றிலன், உண்கின்றிலை, உண்கின்றிலேன் என்பன போன்ற சொற்கள் இக்காலத்தில் வழக்கு வீழ்ந்து விட்டதையும் இவற்றிற்குப் பதிலாய் இவையெல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாய் உண்ணவில்லை என்ற எச்சத்தொடரே வழங்குவதையும் இலக்கணம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் கவனிப்பதோ கற்பிப்பதோ இல்லையென்றே கூறலாம். அவர்கள் கற்ற, கற்பிக்கின்ற இலக்கண நூல்கள் இடங்கொடாமையே இதற்குக் காரணம் போலும்.

மறுமலர்ச்சி 1947-48

மூலங்களும் மொழிபெயர்ப்புக்களும்

ஒரு செய்யுள் அல்லது ஒரு நூல் அதுதோன்றிய மொழியில், தோன்றிய உருவில் இருக்கும் போது மூலம் என்றும் வேறொரு மொழியில் உருமாறி வந்தபின்பு அது மொழிபெயர்ப்பு என்றும் வழங்கப்படுகின்றது. தமிழ் மரபின்படி மூலத்தை முதல் நூல் என்றும் மொழிபெயர்ப்பை வழிநூல் என்றும் வழங்குவதுண்டு.

ஒரு மொழியிலுள்ள சிறந்த நூல் வேறொரு மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்படும்போது அதனால் முதலான மொழியும் வழிநூலின் மொழியுமாகிய இரண்டும் பெரும்பயன் அடைகின்றன. எவ்வாறெனின் திருவள்ளுவர் தமது திருக்குறளைச் சுருங்கிய சொல்லில் விளங்க வைப்பதற்குக் கருவியாய் இருந்த மொழி என்ற காரணத்தால் தமிழுக்குத் தனிச்சிறப்பு ஒன்று உண்டல்லவா? திருக்குறளை மொழிபெயர்ப்பின் வழியாக அறிந்துகொண்ட பிறமொழியாளர் இந்த அரிய நூல் எழுதப்பட்ட தமிழ் மொழியைப்பற்றித் தாம் அறிய விரும்புவது இயல்பேயாம். இவ்வகையில் மொழிபெயர்ப்பின் வாயிலாக மூலமொழியும் பெருமையுறுகின்றது. பயனடைகின்றது. மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் தமது நூற் செல்வத்தைப் பெருக்குகின்றன. மூலமொழியை வருந்திப் பயிலும் பெருந்தொல்லையைத் தவிர்த்து விடுகின்றன. தாம் தோன்றிய சமுதாயத்தின் உயர்ந்த பண்பாடுகளை எடுத்தோதுகின்றன. சிறப்பாக வருங்காலத்தில் தமது மொழிப் பண்ணையின் பயன்தரும் நூற்பயிர்கள் பல முளைத்தெழுதற்கு இவை ஏற்ற உரமாக அமைகின்றன. இவ்வகையிலே வழிநூலின் மொழி பயனடைகின்றது. வளம்பெறுகின்றது.

இவ்வாறு ஆக்கமளிக்கும் மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் பலர் ஈடுபடாததற்குக் காரணம் என்ன? இதற்குச் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளரான காலஞ்சென்ற கு.ப.ராஜகோபாலன் கூறியதாவது, “மொழிபெயர்ப்பே ஒரு வகையில் கடினமான இலக்கிய வேலை. அது முதல்நூல் எழுதுவதைக் காட்டிலும் அதிகமான தொல்லை கொடுப்பது. சீமையோட்டைப்

பிரித்துவிட்டுக் கீற்றுவைக்கும் வேலை போன்றது. ஒரு கட்டுக்கோப்பைக் கலைத்துவிட்டு மற்றொரு கட்டுக்கோப்பை ஏற்றுவதில் எப்போதுமே பூரண வெற்றிகாண முடியாது. அடிக்கு அடி நிர்ப்பந்தம். எல்லைக் கோட்டைத் தாண்டினால் மொழிபெயர்ப்பல்ல; வியாக்கியானம். தாண்டாமல் வார்த்தைக்கு வார்த்தை போட்டாலோ கருத்து விளங்குவதில்லை. நடையும் சரளமாவதில்லை. இவைகளின் நடுவில் நீந்திக்கொண்டு போய்க் கரையேறவேண்டும்.

ஆகவே மொழிபெயர்ப்புக்கெனச் சில சட்டதிட்டங்களை அமைத்துக் கொள்வதும் அவற்றை வகைப்படுத்துவதும் மொழி பெயர்ப்பாளருக்கும் அவர்களின் நூல்களை மதிப்பிடுவோர்க்கும் பெரிதும் பயன்தரும். சிறந்த ஆங்கில அறிஞரான பெஞ்ஜமின் ஜோவெட் என்பார் மொழிபெயர்ப்புக்குக் கூறும் இலக்கணங்களாவன,

(1) ஒரு மொழியின் சொல்லுக்குப் பதிலாக இன்னொரு மொழிச்சொல்லை மாற்றி வைத்துவிட வேண்டுமென்பதோ மூலநூலின் அமைப்பு, ஒழுங்குமுறை என்பவற்றை அப்படியே அமைக்கவேண்டுமென்பதோ ஒரு மொழிபெயர்ப்பின் இலக்காக இருக்கவேண்டியதில்லை.

(2) மூல நூலாசிரியன் கையாண்டுள்ள சொற்களிலும் பார்க்க அவற்றை அவன் எவ்வித கருத்தில் கையாண்டிருக்கிறான் என்பதிலேதான் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும்.

(3) மூலநூலின்நடை அந்நடையிலமைந்த எளிமை, இனிமை மிடுக்கு முதலிய எல்லாம் இயன்ற வரையில் மொழிபெயர்ப்பிலும் அமைய வேண்டும்.

இவை ஆங்கில அறிஞர் கூறிய இலக்கணங்கள். இவற்றோடு காந்தியடிகள் கூறிய சிறந்த சில கருத்துக்களையும் கவனிப்பது இன்றியமையாதது. காந்தியடிகள் கூறுவது,

(அ) மூலநூல் அதிலுள்ள எந்தெந்தச் சிறப்புக்களினால் புகழடைந்ததோ அச்சிறப்புக்கள் மொழிபெயர்ப்பிலும் அமையாவிட்டால் அம்மொழிபெயர்ப்பு கீழ்த்தரமானதாகவே கருதப்படும்.

(ஆ) முதலாளியின் மொழிவழக்கு, சொற்றொடர், என்பவற்றைச் சேர்க்க நேர்ந்தாலும், மூலச்சொல்லை விளக்கப் புதிய சொல் புனையவேண்டியிருந்தாலும் வாசகருக்குப் புதிய வான உதாரணங்கள் கதைகள் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடுவதனாலும் அவற்றுக்கு வேண்டிய விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

(இ) மொழிபெயர்க்கும் போது பல்வேறுவகையில் பகுத்தறிவை உபயோகிக்க வேண்டும். சில நூல்களில் ஒரு சொல்லைத்தானும் விடாமல் மொழிபெயர்த்தல் இன்றியமையாததாகலாம். சிலவற்றிற்கு சாரத்தைத் திரட்டிக் கொடுத்தலே போதுமானதாகும். சிலவற்றையோ தமது சமூகத்தினருக்கு விளக்கக்கூடிய வகையில் மாற்ற வேண்டியிருக்கும். சில நூல்களுக்கு நேரான மொழிபெயர்ப்புடன் சாரச்சுருக்கமும் தேவைப்படலாம். வேறு சில நூல்கள் அவ்வவ் மொழிகளில் பெருஞ்சிறப்புடையவாயினும் நமது சமூக இயல்பிற்கு ஏலாதனவாயின் மொழிபெயர்ப்புக்குத் தேவையே இராது போகலாம்”

இனி, மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் என்று கருதப்படுவன எல்லாவற்றையும் பின்னவருமாறு மூன்றாக இனம் பிரித்துவிடலாம். இதனால் அவற்றை மதிப்பிடுதல் இலகுவாகும்.

(1) மரபுவழுவாத மொழிபெயர்ப்பு. இதில் மூலநூற் பொருள் சிறிதும் மாறாதமைந்திருக்கும். ஆனால் அதைச் சொல்லும் முறையிலும் நடையிலும் வேண்டிய மாற்றம் பெற்று நயம் மிகுந்து காணப்படும். இலக்கியத்தின் பல துறைகளுக்கும் இவ்வகை மொழிபெயர்ப்பே ஏற்றதாகும். சிலவேளை மொழிபெயர்ப்பாளரின் திறமையினால் இம்மொழிபெயர்ப்பு, மூலநூலையும் வென்றுவிடுவதுண்டு. முதலாளியுக்கு ஏற்றவாறு செய்யுளாகவோ வசனமாகவோ இது அமையும்.

(2) மூலத்துக்குநேரான மொழிபெயர்ப்பு. இது மூலநூலை அடியொற்றிச் செல்வதால் மரபுவழி முதலியன தோன்றக்கூடும். ஆயினும் மூலத்தின் உண்மைத் தன்மையை உள்ளபடி அறிவதற்கு இதுவே சிறந்தவழி. தத்துவ நூல் போன்ற அறிவுத்துறை நூல்களுக்கு இவ்வகை மொழிபெயர்ப்பே நலமாகும். இது பெரும்பாலும் வசனமாகவே இருக்கும்.

(3) சாதாரண மொழிபெயர்ப்பு: இது சாதாரண வாசகர்களைக் கருதி மொழி பெயர்க்கும் நாவல், சிறுகதை என்பவற்றிற்கு ஏற்றது. மொழிபெயர்ப்பாளரின் திறமைக்குத் தக்கபடி மூலநூற் சிறப்பு, நடையழகு முதலிய நயங்கள் ஒன்றோ பலவோ இதில் அமையும். சில சமயம் ஒருவித நயமும் இன்றிப் பயனற்ற படைப்பாகப் போவதும் இவ்வகை மொழிபெயர்ப்பே.

இவற்றைவிட “தழுவல்” என்று வழங்கும் ஒருவகை மொழிபெயர்ப்பும் உண்டு. இதில் மொழிபெயர்ப்பாளன் தான் விரும்பிய நூலின் மையப்பொருளை மாத்திரம் எடுத்துக் கொண்டு அதில் தனது நாட்டு மக்களின் மனப்பான்மைக்கும் அவர்களது மொழிக்கும் ஏற்றவாறு கூட்டியும் குறைத்தும் திரித்தும் பல மாற்றங்கள் செய்து புதிதாக ஒருநூலை ஆக்குகிறான். இவ்வித நூல் உயர்ந்ததாகப் போற்றப்பட்டாலும் இதன் வாயிலாக மூல நூலைக் காணாதல் முடியாது. ஆகவே இதனை மொழிபெயர்ப்பு வகையில் சேர்க்காமல் வழிநூலின் வேறொரு பிரிவாகக் கொள்ளுதலே பொருத்தமாகும். தமிழிலுள்ள கம்பராமாயணம், வில்லிபாரதம் ஆகிய இருபெரும் இதிகாசங்களும் இந்தத் தழுவல்வகையைச் சேர்ந்தவையே.

இனி, வடமொழியிலும், பிறிமொழிகளிலுமிருந்து தமிழுக்கு வந்த நூல்களையும் தமிழிலிருந்து பிறமொழிகளுக்குப் போன நூல்களையும் முன்கூறிய இலக்கண அளவை வைத்துக் கொண்டு மேலோட்டமாகப் பார்ப்போம்.

சென்ற இரண்டு நூற்றாண்டு காலமாக இந்துமதத்தின் வேத வேதாந்த நூல்கள் ஆங்கிலேயர், ஜெர்மனியர், பிரஞ்சுக்காரர் ஆகிய மேனாட்டு அறிஞர் பலரது உள்ளங்களைக் கவர்ந்து வந்திருக்கின்றன. அவர்களில் பலர் தம்வாழ்நாள் எல்லாம் பாடுபட்டு ஆராய்ந்து அவற்றைத் தத்தம் மொழியில் பெயர்த்து வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ் மக்களோ அவற்றைப் பயபக்தியுடன் போற்றி வழிபட்டார்களேயன்றி ஆராய்ந்து தமிழாக்குவதில் ஊக்கம் கொள்ளவில்லை. வேதங்கள் மறைகள் என்ற தம் பெயருக்கேற்றபடி சமீபகாலம்வரை தமிழுக்கு மறைந்த நூல்களாகவே இருந்துவந்தன. பல ஆண்டுகளின் முன்

செய்யுள் வடிவில் எவரோ ஆக்கிய இருக்குவேத மொழிபெயர்ப்புப் பகுதிகள் இப்போது கிடையாதன ஆயின. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஜம்புநாதன் என்பார் செய்த மொழிபெயர்ப்பு இந்துமதத் தலைவர்களால் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. மொழிபெயர்ப்பும் சிறப்படையவில்லை. ஆனாலும் முதன்முதல் செய்யப்பட்ட வேத மொழி பெயர்ப்பு என்ற பெருமைக்கு அது உரியதே.

உபநிடதங்களிற் சிலவற்றிற்கு நல்ல தமிழ் மொழி பெயர்ப்புக்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் இராஜாஜி எழுதிய “உபநிஷதப் பலகணி”யும் ஒன்று. பகவத்கீதைக்கு ஆங்கிலத்தில் போலவே தமிழ் மொழிபெயர்ப்புக்களுக்கும் கணக்கே இல்லை. செய்யுளாகப் பாடப்பட்டவை பல. வசனமாக எழுதப்பட்டவையோ பலப்பல. காலஞ்சென்ற இராகவையங்கார் தாழிசையாகப்பாடிய மொழிபெயர்ப்புத் தமிழ்நலம் கனிந்தது. பிரம சூத்திரத்தை சங்கரபாடியத்திற்கமைய நடேச சாஸ்திரியாரும், நீலகண்ட பாடியத்திற்கமைய செந்திநாதையரும் மொழி பெயர்த்தனர். பிந்தியது உயர்ந்த மொழிபெயர்ப்பாக அமைந்திருக்கிறது. பௌஷ்கரம், மிருகேந்திரம முதலிய இரண்டு மூன்று சைவாகமங்களும் வேறுபல வேதாந்த சித்தாந்த நூல்களும் தமிழாக்கம் பெற்றன. எல்லாம் சாதாரண மொழிபெயர்ப்புக்களே.

கிறிஸ்தவ வேதத்திற்கும், இஸ்லாமிய வேதத்திற்கும் தமிழாக்கங்கள் உள்ளன. நாவலர் செய்த பைபிள் மொழி பெயர்ப்பு அக்காலத்து அறிஞரால் பாராட்டப்பட்டது. இன்று அது மறைந்துவிட்டது. சில ஆண்டுகளின் முன் வெளிவந்ததிலும் பார்க்க சென்ற ஆண்டில் வெளியான குர்ஆன் மொழிபெயர்ப்பே சிறந்ததென்று கூறுகின்றார்கள்.

வடமொழி இதிகாசங்களான இராமாயணத்திற்கும் மகாபாரதத்திற்கும் நடேச சாஸ்திரியாராலும் இராமாநுஜாசாரியராலும் எழுதப்பட்ட மொழிபெயர்ப்புக்கள் சிறப்பானவை. இரண்டும் வசனமே. இந்திமொழியிற் பிரசித்தி பெற்ற துளசி இராமாயணத்திற்கு அம்புஜம்மாள் எழுதிய வசன மொழி பெயர்ப்பு இரண்டு காண்டங்களுடன் நின்றுவிட்டது.

அதிவீரராமனுடைய நைடதமுமம் அரசகேசரியின் இரகு வமிசமுமம் நேரான மொழிபெயர்ப்புக்களல்ல. குமாரசாமிப்புலவர் பாடிய மேகதூதக் காரிகை முதலானவைப் பெரும்பாலும் ஒட்டியே செல்கின்றது. சம்பத்தில் சதாசிவையர் செய்த இருதுசங்கார காவியம் காளிதாசனது மூலநூலுக்கு நேரான அழகிய மொழி பெயர்ப்பாக விளங்குகின்றது.

ஆங்கிலத்திலே ஜோன் மில்ரன் பாடிய “பரடைஸ் லொஸ்ட்” சுப்பிரமணிய முதலியராலும், ஜோன் பனியன் பாடிய “பில்கிறிம்ஸ் புரோகிரஸ்” கிருஷ்ணபிள்ளையாலும், எட்வின் ஆர்நால்ட் எழுதிய “லைற் ஒவ் ஏஷியா” கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையினாலும் அழகாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றுள் கிருஷ்ண பிள்ளையினுடைய நூல் இனிமை மிகுந்தது. தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையினது நூல் எளிமை மிகுந்தது. பாரசீகக் கவி உமர் கையாம் பாடிய “ரூபயாத்” என்பதை ஆங்கிலத்திலிருந்து இருவர் தனித்தனி மொழிபெயர்த்தனர். இவர்களுள் சுப்பிரமணிய யோகியினுடைய மொழிபெயர்ப்பு மூலத்துக்கு நேரானது. தேசிக விநாயகம்பிள்ளையினுடையது தமிழ்ச்சுவை மிகுந்தது. இதற்கு மூன்றாவது மொழிபெயர்ப்பும் ஒன்று உண்டு. கவியரசர் தாகூரின் பிரசித்திபெற்ற கீதாஞ்சலிக்கு வசனத்திலும் செய்யுளிலும் ஒவ்வோர் மொழிபெயர்ப்பு உண்டு. சுவாமி விபுலானந்தர் செய்யுளாக மொழிபெயர்த்த சில ஆங்கிலக் கவிஞர்களின் பாடல்களும் தாகூர் கவிதைகளும் சிறந்த மொழிபெயர்ப்புக்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கொள்ளத்தக்கவை. இவ்வகையில் அவரது ஆங்கிலவாணி இணையற்று விளங்குகின்றது. ஆங்கிலக் கவிதைகள் சிலவற்றிற்குத் திரிகூடசுந்தரனாரது வசன மொழிபெயர்ப்பும் ஒன்றுண்டு.

தமிழில் பழைய நாடக நூல் எதுவும் இல்லை. இக் குறையை மொழிபெயர்ப்பினாலவது நிறைவாக்கப் பழந்தமிழர் கருதவில்லை. இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் செய்யப்பட்ட சில அரிய ஆங்கில நாடகங்களின் மொழிபெயர்ப்புக்களும் காலத்திற்கெதிராக நிலைத்து நிற்க முடியாமல் மறைந்துவிட்டன. பின்புதான் காளிதாசனுடைய சாகுந்தலம் மற்றும் மிருச்சகடிகம்,

முத்திரா ராக்ஷசம், உத்தர ராமசரிதம், இரத்தினாவளி, வாசவதத்தம், பிரதிமா என்னும் நாடகங்களும் தமிழாக்கம் பெற்றன. சாகுந்தலத்திற்கு நான்கு நல்ல மொழிபெயர்ப்புக்கள் இருந்த போதிலும் மறைமலையடிகளும் இராகவையங்காரும் செய்த மொழிபெயர்ப்புக்கள் ஒவ்வொரு வகையில் உயர்ந்து விளங்குகின்றன. பண்டிதமணி ஆக்கிய மண்ணியற் சிறுதேர் பொது மக்களுக்கெட்டாத உயர்ந்த நடையிலமைந்த நேர்மொழிபெயர்ப்பு. முத்ரா ராட்சசம் என்னும் அரசியல் நாடகம் சிறந்த வசன மொழிபெயர்ப்பு ஒன்றையும் உயர்ந்த செய்யுள் மொழிபெயர்ப்பு ஒன்றையும் பெற்றிருக்கின்றது. இவ்வாறே ஷேக்ஸ்பியரின் ரோமியோவும் ஜூலியட்டும், வாணிபுரத்து வணிகன், விரும்பிய விதமே என்பனவும் இப்சனின் பொம்மை மனைவி, மோலியரின் லோபி, செக்கோவின் செர்ரித்தோட்டம், ஒஸ்கார் வைல்டின் சலோமி என்னும் மேனாட்டு நாடகங்களும் இரவீந்திரநாதர் துவிஜேந்திரர் ஆகியோரின் வங்க நாடகங்கள் சிலவும் வசன மொழிபெயர்ப்புக்களே.

சிறுகதை நவீனம் ஆகிய துறையிலேதான் பெருமைப் படத்தக்க அளவு மொழிபெயர்ப்பு வேலை நடந்திருக்கிறது. காரணம் இது வியாபார நோக்கோடு நடந்தமைதான். வடக்கே பங்கிம் சந்திரர், சரத் சந்திரர், இரவீந்திரர், பிரேம் சந்தர், காண்டேகர், முன்ஷி முதலியோரும் மேற்கே செக்கோவ், டால்ஸ்டாய், கார்க்கி, டேர்ஜனீஸ், மாப்பாசன், விக்டர் ஹியூகோ, ஸ்டீவின்சன் என்போரும் எழுதிய உயர்ந்த கதைகள் சாதாரண கதைகள் எல்லாம் விதவிதமான மொழிபெயர்ப்பில் காட்சியளிக்கின்றன. சிறுகதை, நவீனம் ஆகிய இரு துறைகளிலும் புதுநூல்கள் பல எழுதப்பட்டமைக்கு இந்த மொழி பெயர்ப்புக்களும் ஒரு காரணமாகும்.

அரசியல் விழிப்புக் காரணமாக பிளேட்டோ, மாஜினி, கார்ல்மாக்ஸ், இங்கர்சால், மகாத்மா காந்தி, நேரு என்பவர்களின் அரசியல் நூல்களும் வாழ்க்கை வரலாறுகளும் நன்றாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வளவு மொழிபெயர்ப்புக்கள் தோன்றியிருக்கின்றனவே. ஆனாலும் நமக்கு அவசியமான சில

துறையில் நல்ல மொழிபெயர்ப்பு ஒன்றுதானும் தோன்றவில்லை. பலவகை விஞ்ஞானத்துறையிலும் பொருளாதாரம், மருத்துவம், பொறியியல் போன்றவற்றிலும் நல்ல மொழிபெயர்ப்புக்கள் ஒன்றுமேயில்லை. “பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ்மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்” என்றார் பாரதியார். சாத்திரம் ஒழிந்த மற்றவற்றிலேயே ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் எழுத்தாளர்கள். இனியாவது அவர்கள் அவற்றில் ஈடுபடுவார்களாக.

தமிழ் நூல்களை வெளிநாட்டவர் அறிய உதவும் மொழிபெயர்ப்புக்கள் மிகக் குறைவாகவேயிருக்கின்றன. திருக்குறள் ஒன்றுதான் பலமொழிகளில் மொழிபெயர்ப்புடையது. நாலடியார், தொல்காப்பியம், திருவாசகம், சிலப்பதிகாரம், நளவெண்பா, பத்துப்பாட்டு, தாயுமானவர் பாடல்கள், திருமந்திரம், சித்தாந்த சாத்திரங்கள் சிலவுமே ஆங்கிலத்தில் அழகாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. கம்பராமயணத்தில் சிலபகுதி வ.வே.சு. ஐயரால் வெகுகாலத்தின்முன் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு அண்மையிலேயே அச்சேறி வந்திருக்கின்றது. பாரதிபாடல்கள் சிலவற்றிற்கும் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகளுண்டு. பக்கத்திலுள்ள சிங்களச் சகோதரருக்குத் திருக்குறளை அறிமுகப்படுத்தும் முயற்சி இப்போதுதான் ஆரம்பித்திருக்கின்றது.

“திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டார்
அதை வணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும்” அன்றோ.

வானொலிய் பேச்சு 1952-03-02

‘செல்வி’யில் ஒரு செல்வி!

சென்னையிலிருந்து வெளிவரும் “செந்தமிழ்ச் செல்வி” என்னும் திங்கள் வெளியீட்டின் வைகாசி ஆனி இதழ்களில் இலங்கையைப் பற்றி நீண்ட கட்டுரையொன்று வெளிவந்திருக்கிறது. யாழ்ப்பாணத் தமிழைப் பற்றியும் தமிழறிஞர்களைப் பற்றியும் நையாண்டியாக எழுதப்பட்ட அக்கட்டுரை இலங்கைத் தமிழரின் மனத்தைப் புண்படுத்துவதாயும், தாய் நாட்டவருக்கும் சேய்நாட்டவருக்குமிடையே பிரிவுணர்ச்சியை வளர்ப்பதாயும் அமைந்திருக்கிறது. ஆயினும், ஈழநாட்டறிஞர்களின் பார்வைக்கு அக்கட்டுரை எட்டாமையினாற் போலும் இன்று வரை அதற்கு மறுப்புரையெதுவும் வெளிவரவில்லை. நினைவுமலர் வெளியிட்டு நாவலர் புகழ் பரப்பிய ஈழத்தறிஞர் வித்துவான் இரத்தினமவர்கள், குறித்த ‘செந்தமிழ்ச் செல்வி’ இதழாசிரியர் குழுவில் ஒருவராயிருந்தும், நாவலர் பெருமானை இழித்துரைத்த கட்டுரையை மறுத்தெழுதாது மௌனம் சாதிப்பது பெரும் வியப்பே.

தமது கட்டுரைக்கு ‘இலங்கை சுற்றினேன்’ என்று தலைப்பிட்டு, தம் பெயரை ‘செல்வி C.தேவி M.Sc.’ என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார் கட்டுரையாளர். ‘தனித் தமிழ்தான் நற்றமிழ்’ என்ற அளவுகோலால் அளந்து பார்த்து, இலங்கைத் தமிழ் தனித்தமிழல்ல ஆகையால் அது சிறந்த தமிழல்ல என்று முடிவுகட்டியவரின் பெயருக்கு முன்னும் பின்னும் ஆங்கில எழுத்துக்கள் அரண் செய்து நிற்பதையும் அதைத் தனித் தமிழிதழ் தயங்காது வெளியிட்டிருப்பதையும் குறித்து ‘ஆனந்தன்’ வாசகர்கள் வியப்படைய வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் தனித்தமிழாளர் பலர், வடமொழியையும் ஏனைய வடநாட்டு மொழிகளையுந்தான் அன்னிய மொழிகளென்று தள்ளுவர். ஆங்கிலமொழிச் சொற்களையும் எழுத்துக்களையும் அன்னியமென்று தள்ளாமற் பொன் போலப் போற்றுவார்கள்.

தேவி என்பது வடமொழியாயிற்றே, அது ஏன் மாற்றப்படவில்லையோ என்ற ஐயப்பாடும் வாசகர்க்கு வேண்டியதில்லை. ஏனெனில், பழந்தமிழில் வழங்காத “சென்ற சில ஆண்டுகளில் தமிழில் புகுத்தப்பட்ட” பன்னூற்றுக் கணக்கான வடசொற்களை எல்லாம் இவை தனித்தமிழ்ச் சொற்களே என்று தீர்ப்பளித்து நூலெழுதிய மொழியறிஞர் பலர் துணையிருக்கையில் தேவி என்பதும் தனித் தமிழ்தான் என்று கூறித் தப்பித்துக் கொள்ள இயலாதா?

*

*

*

‘வகுத்தான் வகுத்தவகையால், கொடுமலையாளக் குடியிருப்புடையோர்’ என்று தம்மை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளும் கட்டுரையாளர் தேவியார், தாம் முன்பு ஈழத் தமிழைப் பற்றி உயர்ந்த நல்லெண்ணங் கொண்டிருந்ததாயும், பின்பு தமிழறிஞரொருவர் எழுதிய நூலைப் படித்தபோது தம்மெண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டதாயும் கூறுகிறார். அந்த அறிஞர் தம் நூலில் கூறியிருப்பது பின்வருமாறு:

“இந்த வேறுபாட்டினைக் கண்ட தமிழ் மக்கள் யாழ்ப்பாணத் தமிழை இலக்கணத் தமிழ் என்றும் தூய தமிழ் என்றும் புகழத் தொடங்கி விட்டார்கள். விளங்காத மொழியை உயர்ந்த மொழி என்பதும் எளிதில் விளங்காத பேச்சை அருமையான பேச்சு என்பதும் விளங்காத உரைநடையைச் சிறந்த தமிழ் நடை என்பதும் நமக்கு வழக்கந்தானே!”

தேவியார் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்தார். நாவலர் பெருமானெழுதிய சில நூல்களைப் படித்துப் பார்த்தார். அந்த நூல்களின் பெயர்கள், அவற்றிலுள்ள உபோற்காதம் சூசனம் என்ற தலைப்புக்கள், சங்கீதம், பத்தினி, பிரார்த்தனை, உபதேசம், விசேஷம், அபிஷேகம் என்னும் சொற்கள் ஆகிய எல்லாம் சேர்ந்து அவரது தனித் தமிழுள்ளத்தை வெருட்டிவிட்டன. இதனால் இவ்விதமான தமிழையெழுதிய நாவலர் பெருமானைப் பற்றித் தாம் கொண்ட முடிவுகளைக் காரசாரமாக வெளியிடுகிறார். திரு விளையாடற் புராணம் பாடிய பரஞ்சோதியார்கூடக் கண்டால்

வருந்தக்கூடிய அளவிற்கு திருவிளையாடற் புராண வசனத்தில் வடமொழிச் சொற்க்களை அள்ளியிறைத்திருக்கிறாராம் நாவலர் பெருமான்!

இன்னும் கட்டுரையாளர் கூறுவதைக் கேளுங்கள்:

“இலக்கணமும் இலக்கியமும் வரம்பு கண்டவர் எனச் சிலரால் புகழ்ப்பெற்ற அப் பெரியாரிடம் தனித் தமிழ்ப் பற்று நிலவாமை எண்ணி மருண்டேன்.”

மேலும் தேவியார் சொல்வது:

“நாவலரின் வரைவுகளைப் புரிந்து கோடற்கு வடமொழியறிவு இன்றியமையாதது எனின், அன்னார் பணி தமிழ்ப் பணியன்றே? அப் பெரியாரின் மொழிப்பற்று தமிழ்ப் பற்றுமன்று.”

நாவலர் தமிழ்ப் பற்றற்றவர் என்று தீர்ப்பளித்ததோடு நில்லாது, கட்டுரையாளர் மேலும் ஒருபடி சென்று நாவலர் தமிழ்ப் புலவரல்லர் என்றும் தீர்ப்புக் கூறுவதோடு தம் கூற்றிற்கு மகா வித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையையும் சாட்சிக்கு இழுக்கின்றார்!

“நாவலர் ஆதல் வேறு தமிழ்ப் புலவராதல் வேறு” மகா வித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை நாவலரை ‘சைவம் வளர்க்கும் எழிலி போல்வான்’ என்றழைத்தவர், ‘தமிழ் வளர்க்கும் எழிலி’ என்று வரையவில்லையாம். ‘நாவலரது தமிழ்ப் பற்றின் தன்மையை எண்ணியே போலும் அவ்வாறு வரையாது விடுத்தார்.’ என்கின்றார் தேவியார்.

இதனைப் பார்க்கும் போது மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை தனித் தமிழ்ப் புலவரென்று எண்ணத் தோன்றுமன்றோ! உண்மை அதற்கு நேர்மாறு. குசேலோ பாக்கியானம் சான்று கூறும்.

நாவலர் தமது நூலொன்றிற்கு ‘சைவ தூஷண பரிகாரம்’ என்று வடமொழிப் பெயர் வைத்துவிட்டாராம்! இதைப் பார்த்தபோது தனித் தமிழியக்கத்தின் தந்தையாகிய மறை மலையடிகளார் எழுதிய சில நூல்களின் பெயர்கள் நினைவில்

வந்தன. ஒன்று ‘மரணத்தின் பின் மனிதர் நிலை’ இது பாதி வடமொழி, இன்னொன்று ‘சைவ சித்தாந்த ஞானபோதம்’ இது முழு வட மொழிப் பெயர்.!

‘தமிழ் மொழியின் வரலாறு’ என்னும் நூலில் அதனாசிரியர் ‘சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார்’ நாவலர் பெருமாளை அவருடைய வசன நடைச் சிறப்பிற்காகப் பாராட்டி யிருக்கிறாரன்றோ! அவர் கூற்றிற்கு ஒரு திருத்தம் கூற விரும்பிய கட்டுரையாளர் தேவியார் தலை கடை புரியாத ஒரு சொற்றொடர் வரைகிறார்.

வசன நடை கை வந்த வல்லாளர் பரிதிமாற் கலைஞன் என்பதினும் உரை நடை வரைந்த உயரியர் என்னல் சிறப்புடைத்து.

இத் தொடர், கட்டுரையாளர் மட்டுமன்றி அச்சிட்டு வெளியிட்ட இதழாசிரியருக்கும் இழுக்கு தருவதாகும்.

தேவியாரின் கருத்துப்படி ஈழநாட்டில் உயர் தரமான பத்திரிகைகள் ஒன்றுதானுமில்லை. ‘ஈழகேசரி’ப் பத்திரிகையின் பெயரிலேயே பாதி வட சொல்லிருக்கிறதாம். மேலும், ‘ஸ்தாபகர்’ என்று எழுதியிருப்பதை ‘நிறுவியவர்’ என்று எழுதலாகாதா என்றும் கேட்கிறார். அவரது கேள்வி பயனளித்திருக்கிறது. குறித்த பத்திரிகையாளர், ஸ்தாபகர் என்பதை நிறுவியவர் என்று மாற்றி விட்டார்கள். பத்திரிகைப் பெயரையும் மாற்றுவார்களென்று நம்புகிறோம்!!

பல ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த நாவலரிடம் குறை கண்டால் போதுமா? இப்போது வாழ்ந்து வரும் ஈழநாட்டுப் புலவர் ஒருவரிடமாவது குற்றங் காண வேண்டாமா? அப்போது தானே கருதிய கருமம் நிறைவாகும்! ஆகவே ‘குசேலர் சரிதம்’ என்னும் சிறுநூலை எடுத்துக் கொண்டார் அக் கட்டுரையாளர். அதனாசிரியர் பல இலக்கண இலக்கிய நூல்களுக்கு உரை வகுத்த மகாவித்துவான் சி.கணேசையரவர்கள் ஆவார். அன்னார் தம் நூலில் “சிதமணிப் பூணை பூண்” என்ற தொடரில் வரும் சிதம் என்னும் சொல்லிற்கு வெண்மணி என்ற

பொருளெழுதியிருப்பதாகவும் அச் சொல்லிற்கு வறுமையென்றும் ஒரு பொருள் அகராதியிலிருக்கிறதே என்றும் கூறிவிட்டு,

‘வறுமையால் வாடிய மகார் வெண்மணியணிந்தார்’ என்றலிலும் வறுமை பூண்டார் என்றால் சிறப்புடைத்தகாதா? என்று கேட்கின்றார். இவர் கூறும் பொருள் சிறப்புடையதானால் பின்வரும் வாக்கியங்களில்மைந்த அந்தச் சிறப்பை படித்து சுவைப்பாராக: (அ) பசியால் வாடிய மக்கள் பசி கொண்டார்கள். (ஆ) கோபத்தால் குமுறிய மக்கள் கோபம் கொண்டார்கள். (இ) செல்வத்தில் சிறந்த மக்கள் செல்வரானார்கள்.

தேவியார் புஸலாவை என்ற ஊருக்கு போன போது அங்குள்ள பிரயாணிகள் விடுதியில் (Rest House) ‘இழைப்பாறும் இல்லம்’ என்று எழுதியிருந்ததாம். இழை (நூல்) நெருடுகிறார்களோ என்று ஐயுற்று உள் நுழைந்து பார்த்தபோது இழை வல்லுனர் யாருமில்லையாம். இளைப்பாறும் வாய்ப்புத்தானிருந்ததாம். சிங்கள ஊரில் போய் “முகரத்தின் சிறப்பு எங்கு போயது?” என்று வினவும் தேவியாரை ஆயிரமாயிர மாணடுகளாகத் தமிழ் நிலை பெற்று வளரும் தமிழ் நாட்டிலே ரகர, றகர வேறுபாடு எங்கு போயது என்று நாம் வினாவுவோம். பெரும்பாலான தமிழ் நாட்டுப் பத்திரிகைகளை எடுத்துப் பார்த்தால் அவற்றில் நிறைய பொருப்புணர்ச்சி இருக்கும்: மாசும் மருவும் எங்கெங்கும் காணப்படும். அறிவாளரும் கூரைச்சேலையும் அளவின்றியிருக்கும். “பெண்ணென்றால் பேயும் இறங்”கிக் கொண்டிருக்கும்!

தேவியார் தமது கட்டுரைகளில் ‘மகாவித்வான்’ என்றும் குறித்த செல்வி இதழ்களில் ஆசிரியர் குறிப்பில் ‘ராசகோபாலாச்சாரியார்’, ‘பக்தி’ என்றும் மரபு வழுவாயெழுதியிருப்பதையும், ஆசிரியர் குறிப்பில் பக்தி, அவமதிப்பு, கலகம் என்று வடசொற்கள் வழங்கியிருப்பதையும் இங்குள்ள ‘ஈழகேசரி’ போன்ற இதழ்கள் இராசகோபாலாச்சாரியார், மகாவித்துவான் என்றே எழுதுகின்றன என்பதையும் தேவியாருக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறோம்.

கட்டுரையாளர் நல்லெண்ணத்தோடு ஈழ நாட்டைப் பார்க்க வந்திருந்தால் இங்கு பிற மொழிக் கலப்பு மிகவும் குறைவாக

வழங்குதல் கண்டு மகிழ்ந்திருப்பார். எழுத்தாளரும் பத்திரிகையாளரும் பெரும்பாலும் மரபு வழுவாத தமிழைக் கையாளுவதைக் கண்டு வியந்திருப்பார். சின்னஞ் சிறிய ஈழநாடு தமிழிலக்கியத்தை வளம் படுத்தியுள்ள திறன் கண்டு திகைத்திருப்பார். தமிழ் கற்றவர் தொகையையும், தமிழ்ப் பட்டம் பெற்றவர் தொகையையும் அறிந்து வாய் மூடியிருப்பார். ஏறக்குறைய ஆறு திங்கள் இந் நாட்டில் தங்கியிருந்தும் இவை அவருக்கு புலப்படவில்லையெனில், அவர் கண்ணும், மனமும், அறிவும் சரியான நிலையிலில்லை என்பதைத் தவிர நாம் வேறென்ன கருதுவது?

தேவியார் எடுத்துக் காட்டியவாறு சில தமிழ்ச் சொற்களைத் தவறாக ஈழ நாட்டவர் வழங்குங் குறையை நாம் மறுக்கவில்லை. ஈழநாட்டாரிடம் வேறொரு பெருங் குறை உள்ளது. வெளியிலிருந்து இங்கு வரும் பேச்சாளர் எழுத்தாளர்களையும் பத்திரிகைகள் புத்தகங்களையும் தகுதி பாராமல் ஏற்றுப் போற்றுவதையும் நம் நாட்டறிஞர்களையும் எழுத்துக்களையும் பாராட்டாமையும் தான் அப் பெருங் குறை. இது தீரும் நாள் எந்நாளோ!

'ஆனந்தன்' மாத இதழ்- 1953 செப்டெம்பர்

8284. C C

பண்டிதரும் - பண்டிதமணியும்

தமது எண்பத்தாறாவது ஆண்டு நிறைவைக் கொண்டாடிய இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களை சமஸ்கிருதபண்டிதரும், "மறுமலர்ச்சி" பத்திரிகையின் ஆரம்ப கர்த்தாக்களுள் ஒருவரும், தமிழறிஞருமான பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்கள் 30-6-84 அன்று பண்டிதமணியின் இல்லத்தில் கண்டு உரையாடினார். அப்போது அருகிலிருந்த அவர் மகன் கோப்பாய் சிவத்தின் காதுகளில் விழுந்த ஒரு உரையாடல் இது;

ஆறுமுகநாவலரவர்களுக்கு ஒரு சமயம் ஒரு சந்தேகம் தோன்றியது. (அவர் மாணவராயிருந்த காலத்தில்) 'அம்மிக்குழவி' என்ற வார்த்தையில் 'ழ' வருமா அல்லது 'ள' வருமா என்பதே அவரது சந்தேகம். அவர் உடனே இலக்கண அறிஞர்களும் பெரியோர்களும்மான விசாகப் பெருமாளையர், சரவணப் பெருமாளையர் இருவரும் இருந்த இடத்தை நாடிச் சென்றார். அவர்களிடம் தமது சந்தேகத்தை நேரில் கேட்க நாவலருக்கு வெட்கம். எனவே, பல விஷயங்களையும் அவர்களோடு பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டுக் கதையோடு கதை அம்மிக்குழவி பற்றிக் கதைவரச் செய்துவிட்டார். அவர்கள் அந்தச் சொல்லை உச்சரிக்கும் முறையிலிருந்தே 'ழ' கரம்தான் வரவேண்டும் என்பதை அறிந்து கொண்டு திரும்பிவிட்டார் நாவலர்.

பண்டிதமணி அவர்கள் இச்சம்பவத்தை எடுத்துச் சொன்னது எதற்காகவென்றால், நம்மவர்கள் வாயில் "ழ"கரம் "ள"கரம் இரண்டுக்குமிடையில் வேறுபாடு காண்பது முடியாமலிருக்கிறது. தமிழ்நாட்டு அறிஞர்கள் அதனைச் சரியாக உச்சரிக்கின்றனர் என்பதைக் கூறும் அதே வேளையில் மாணவனாக இருந்த நாவலர் பெருமானின் சமயோசிதமான நடத்தையைக் காட்டுவதற்காகவந்தான்.

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

பகுதி II

மகன் ஆசிய (சீவ) ஆனந்தம்

ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தாவின் மாணவர்

வேதாகம நூலணம், சாதக சிரோமணி,

பாரத்வாஜ கோத்திரம்

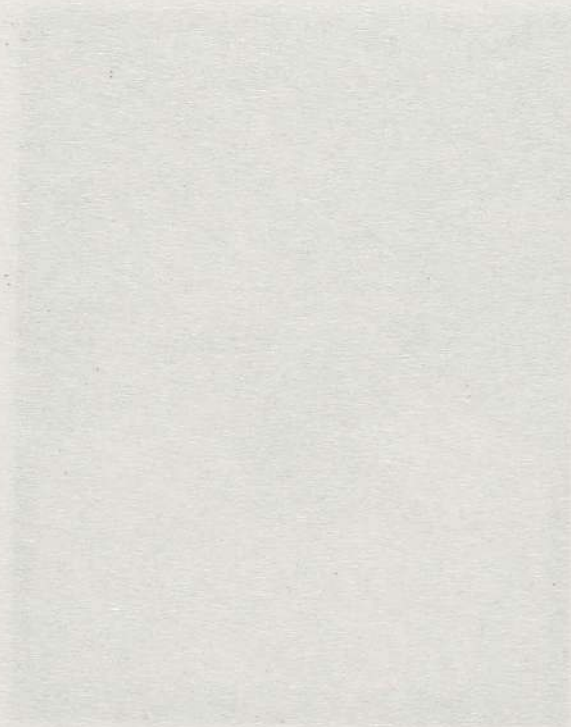
பீரம்மஸ்ரீ ப.சீவானந்த சர்மா

(கோப்பாய் சிவம்)

எழுதிய

கட்டுரைகள்

சிவசுந்தரி (அதி) காவலி காவலி
காவலி காவலி காவலி காவலி

காவலி காவலி காவலி காவலி
காவலி காவலி காவலி காவலி
காவலி காவலி காவலி காவலி

“எழுத்துப் பிழையறக் கற்கின்றிலீர்!”

பிழைகள் மலந்து தமிழ்மொழி வளங்குந் வருகிறது!

நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றமே என்று கூறிச் சிவபெருமானின் பாடல்களையே திருத்தம் செய்த நக்கீர விமர்சகர்களால் வளர்க்கப்பட்டது தமிழ் மொழி. என் பாட்டில் சொற்பிழை கண்டீரோ, பொருட் பிழை கண்டீரோ?” என நக்கீரனிடம் இறைவன் கேட்க நேர்ந்தது.

சொற்பிழை, பொருட்பிழை இரண்டுமே இன்று மிகத் தாராளமாக நமது தமிழ் மொழிக்குள் புகுந்து வளர்ந்து அரசோச்சி நிற்கின்றன. மொழியின் வளத்துக்குக் குந்தகமாக இருப்பவை இப் பிழைகள் “எழுத்துப் பிழையறக் கற்கின்றிலீர்” என்று அருணகிரி நாதர் தமது பாடல் மூலம் நமக்கு அறிவுறுத்துவதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

ஒரு காலத்தில் மரபுவழிப் பண்டித பரம்பரையினர் மட்டுமே தமிழை ஆண்டனர். அப்போது பிழைகளற்ற செந்தமிழாகத் தமிழ் மொழி பேணப்பட்டிருந்த போதிலும் குறுகிய வட்டத்தினுள் அடக்கப்பட்டிருந்ததனால் வளமான மொழியாக இருந்த தெனக் கூற முடியாது.

எதிர்மறையாக இன்று பட்டி தொட்டிகளெல்லாம் தமிழிலக்கியம் கோலோச்சிப் பரந்து பட்டிருக்கின்ற பொழுதிலும் கூட நமது மொழி வளம் பெற்றிருக்கிறதென்று சொல்ல முடியவில்லை. இலக்கியங்கள் மிகவும் மலினமடைந்து விட்டதால் பிழைகள் மலிவுற்று மொழியும் வளம் குன்றி வருகிறது.

தென்னிந்தியத் தமிழர்கள் “ர” கர, “ற” கர பேதங்கள் தெரியாது தவறிழைப்பதும் நம் நாட்டவர்கள் “ழ” கர, “ள” கர பேதங்கள் புரியாது தவறிழைப்பதும் சகஜமானவையாகத் தொடர்ந்து வருகின்றன. நம்மவர்களுள் பலர் உச்சரிக்கும் போது இத்தவறை விட்டாலும் கூட எழுதும்போது சரியாக எழுதுகின்றனர். தமிழகத்துப் பத்திரிகை புத்தகங்களில் அறத்திற்குப் பதிலாக

அரமும், கூறைகளுக்குப் பதிலாகக் கூரைகளும் மாறுபட்டு வருவதை இன்றும் காணலாம்.

இன்னொரு பெரும் தவறு பலராலும் கைக் கொள்ளப் பட்டு வருகிறது. மெய்யெழுத்தை நீக்கி எழுதுதல் என்பதே அது. சொற்றொடர்களில் இடம் பெறும் இரு சொற்கள் மெய் எழுத்துக்களால் இணைக்கப்படும் பொழுது இறுக்கமும் அழகும் பொருட் செறிவும் பெறுகின்றன. ஆனால் இன்று பலரும் இந்த மெய் எழுத்துக்களை நீக்கி எழுதுகின்றனர். “நான் அவனைப் பார்த்தேன்” என்பதை “நான் அவனை பார்த்தேன்” என எழுதுகிறார்கள். தூக்கு தண்டனை, வாழைபழம் என்பவையும் இத்தகையனவே!

“கோட்டை கண்டான்” என்பதற்கும் “கோட்டைக் கண்டான்” என்பதற்கும் பொருள் வேறுபாடு கூட ஏற்படுகிறது. முன்னையது கோட்டையைக் கண்டான் என்ற பொருளையும் இரண்டாவது கோட்டினைக் கண்டான் என்ற பொருளையும் தரக் கூடியன. “பட்டுச் சட்டை போட்டாள்” என்பதைப் “பட்டு சட்டை போட்டாள்” என எழுதும்போதும் இவ்வாறே பொருள் மாறுபடுவதை அவதானிக்கலாம். (பட்டு என்பது ஒரு பெண்ணின் பெயர்)

இதே போன்று தேவையற்ற இடங்களில் வல்லினம் மிகுதலும் தவறேயாகும் “கந்தப் புராணம்” என்று வழங்குவது தவறு. ஏனெனில் ஸ்கந்த, புராணம் என்ற இரு சொற்களும் வட மொழிச் சொற்கள் இவை இணையும் போது தமிழிலக்கண முறையில் சேராது.

இன்று நமது மொழியின் வளத்தைச் சிதைப்பதில் முதலிடம் வகிப்பது திரைப்படத்துறையேயாகும். தமிழ்த் திரைப் படங்களின் பெயர்களை எண்சோதிட முறைப்படி அமைப்பதற்காக அல்லது வேறு ஏதாவது காரணங்களுக்காகத் தவறான இலக்கண முறைகளில் எழுதுகின்றனர் மெய் எழுத்துக்களை நீக்கி எழுதுதல், “ஓர்”, “ஒரு” இவற்றை மாறிப் பயன் படுத்துதல் என்பவை இத் தவறுகளில் சில உதாரணங்கள்:- “அன்புக்கு ஒரு அண்ணன்”, “அவளுக்கு என்று ஓர் மனம்”.

ஆங்கிலத்தில் a, an என்ற இரு பிரயோகங்கள் இருப்பதைப் போலவே திழிலும் ஓர் என்பது உயிரெழுத்துக்களின் முன்பும் ஒரு என்பது ஏனைய எழுத்துக்களின் முன்பும் வருவது மரபு. இதனை இன்று பலரும் கவனத்தில் கொள்கின்றார்களில்லை.

பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழில் கலந்து கையாளும் பொழுதும் நிறையத் தவறுகள் மலிகின்றன. இதில் மூன்று வகையான குழப்பங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஒன்று நமக்குப் பிறமொழி வாயையே வேண்டாம் என்று மறுத்தொதுக்கிவிட்டு அவற்றுக்குப் பதிலாகப் புதுத் தமிழ்ப் பிரயோகங்களை ஏற்படுத்துவது.

இந்த முதல் முறைக் குழப்பத்தில் பல்லுடைபடுவது சகஜம் “சைக்கிள்” என்பதற்குப் பதிலாக “துவிச்சக்கரவண்டி” என்று பயன்படுத்தினர் சிலர். அதிலுள்ள “துவி” என்பதும், “சக்கரம்” என்பதும் வடமொழிச் சொற்களே என்று கண்டு பிடித்த இன்னும் சிலர், “ஒற்றைச் சுவட்டு வண்டி” என்றும் “ஈருருளி” என்றும் புதிய சொற்களை ஏற்படுத்தினர். இத்தகைய சொற்களை சாதாரணமாக வழக்கில் கையாள்வது மிகச் சிரமம் என்பது மட்டுமல்லாமல் இன்னொரு பிழையும் ஏற்படுகிறது.

ஒரு சுவட்டில் பிரயாணம் செய்கின்ற அல்லது இரண்டு உருளிகளை உடைய வண்டி சைக்கிள் மட்டுமல்லவே! மோட்டார் சைக்கிள், ஸ்கூட்டர் ஆகியவற்றுக்கும் இதே சொல்லை பயன்படுத்தலாமல்லவா? மேலும் சைக்கிள் வண்டி ஓடும் போது எல்லா நேரமும் ஒரே சுவட்டில் தான் போகுமென்பதில்லை. வெட்டித் திருப்பி ஓடுகின்ற சந்தர்ப்பங்களில் ஒவ்வொரு சில்லுக்கும் ஒவ்வொரு சுவடு என்ற வீதத்தில் இரண்டு சுவடுகள் ஏற்படுகின்றன.

கதிரை, மேசை, வாங்கு என்பன பிறமொழிச் சொற்கள். அதனால் தமிழிலே கதிரைக்கு “நாற்காலி” என்ற சொல்லைப் பயன் படுத்தினர். இச் சொல் வாங்கு, மேசை முதலியவற்றுக்கும் பொருந்தும். அது மட்டுமல்லாமல் நாற்கால் விலங்குகளுக்கும் பொருந்துமல்லவா? பஸ் வண்டிக்குப் பதிலாக “பேருந்து” என்ற பெயரைப் பயன் படுத்துகின்றனர் சிலர். இச் சொற்றொடர் லொறி முதலியவற்றுக்கு ஏன் பொருந்தாது என்பது கேள்வி. மேலும்

பேருந்து என்பதன் பொருள் அறியாத காரணத்தால் இன்று அச்சொல் “பேருந்து” எனவும் மாறி ஊர்ந்து வரும் பஸ் களுக்கு மிகப் பொருத்தமாக அமைவதுடன் நம் நாட்டில் பல “பேருந்து நிலையங்”கள் உருவாகியிருக்கின்றன.

மொழியை வளம் படுத்த நினைத்துப் பிற மொழி மீது வெறுப்புக் கொள்ளும் சிலர் மொழி பெயர்ப்புக்கள் என்ற பெயரில் ‘முழிபெயர்ப்புகளை’ச் செய்து விடுகின்றனர்.

இன்றைக்கும் கூட யாழ்ப்பாணம் காங்கேசன்துறை வீதியில் தினமும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களின் கண்களில் பட்டுக் கொண்டு “உபதபால் அஞ்சல் அலுவலகம்” ஒன்று இருக்கிறது. “உப தபால் அலுவலகம்” அல்லது “உப அஞ்சல் அலுவலகம்” என்று எழுதியிருக்க வேண்டும். இரண்டும் இணைந்து “உப தபால் அஞ்சல் அலுவலகம்” என்று மாறியிருக்கிறது.

பிறமொழிச் சொற்களை நமது மொழியில் கலந்து பயன் படுத்தும் இரண்டாவது வகைக் குழப்பம் திசைச் சொற்கள் பயன்படுத்துவதில் ஏற்படுகிறது. பிற மொழிச் சொற்களுக்கு மொழி பெயர்ப்புச் செய்ய முடியாத சந்தர்ப்பங்களில் அச் சொற்களை தமிழ் எழுத்துக்களில் அப்படியே பயன் படுத்துவது வழக்கம். ஜனாதிபதி - சனாதிபதியாகவும், ஹம்ஸத்வனி - அம்சத்துவனி யாகவும் ஜூன் - சூன் ஆகவும் பயன் படுத்தப்படுகிறது.

இந்த முறை பயன் படுத்தப்படும் போது உண்மையான சொல்லின் உச்சரிப்பும் கருத்தும் கூட தாறுமாறாகக் குழம்புகின்றன. சில வேளைகளில் முக்கியமாக இஸ்லாமிய சகோதரர்களின் பெயர்களை வட மொழி எழுத்துக்கள் இல்லாமல் எழுதுவது மிகவும் கஷ்டம்.

முன்றாவது குழப்பம் பிற மொழிச் சொல்லை அப்படியே பயன் படுத்தும்போது நம்மவர்கள் விடுகின்ற தவறு. உண்மையில் பிற மொழிச் சொற்களுக்கேற்ற உகந்த மொழி பெயர்ப்புக் கிடைக்காத பட்சத்தில் அதைச் சிதைக்காமல் அப்படியே கையாளுவதுதான் மொழியின் வளத்திற்கு உகந்ததெனப் பல

அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். ஆனால் அதனை நம்மவர்கள் தவறாகப் பிரயோகிப்பதனால்தான் சிலபல குழபங்கள் நேருகின்றன.

“சிராத்தம்” என்ற வட மொழிச் சொல்லை “சிரார்த்தம்” என்று தவறாக உபயோகிக்கின்றனர் பலர். அதனால் கருத்தே மாறிவிடுகிறது. “சிராத்தம்” என்பது இறுதிக் கிரியைகளுள் ஒன்று. சிரத்தையுடன் செய்யப்படுவது என்பது பொருள். சிரார்த்தம் என்றால் சிர + அர்த்தம் - பாதித்தலை என்று பொருள் படும். இதே போல சிரோமணி என்ற சொற்றொடர் தலைக்கணிகின்ற மணி என்ற பொருளுடையது இதைச் சிரோன்மணி என்று தவறாக உபயோகிக்கின்றனர்.

“சந்த்ரா” என்று ஒரு பெயர் வடமொழியில் “ந்”, “த்”, “ர” ஆகிய மூன்று எழுத்துக்களும் சேர்ந்த கூட்டெழுத்தாக “ந்த்ர” என்பது உருவாகி “சந்த்ரா” என வந்தது. தமிழில் இதை சந்திரா என எழுதலாம். வடமொழி உச்சரிப்பை விரும்புகின்ற சிலர் “சந்த்ரா” என எழுதுவதுண்டு. ஆனால், “ந்” என்ற எழுத்தை அதாவது தந்நகரத்தின் உச்சரிப்பை “இந்தன்னா” என்று சிலர் தவறாகக் கருதி “ச - ந் - ரா” என மூன்றெழுத்தை எழுதி விட்டு இதை “சந்த்ரா” என உச்சரிக்கின்றனர் இது தவறு. உண்மையில் ச - ந் - ரா என எழுதினால் “சந்ரா” அதாவது “சன்ரா” என்ற உச்சரிப்பே கிடைக்கும். சந்நிதி என்ற சொல்லில் அதன் சரியான உச்சரிப்பைக் கவனிக்கலாம்.

இன்றும் கூட பாலர் வகுப்புகளில் தந்நகரத்தை “இந்தன்னா” என்றும் றன்னகரத்தை “இன்னன்னா” என்றும் சொல்லிக் கொடுக்கின்றனர். இரண்டுமே “இன்னன்னா” என்றே சொல்லப்பட வேண்டும். பிரயோகங்களில் மட்டுமே வேறுபாடு. இது பாலர் வகுப்பு ஆசிரியர்களுக்கு சமர்ப்பணம்.

கருணாகரன், பிரபாகரன் என்ற வட மொழிப் பெயர்களைப் பலர் தவறாக உச்சரிக்கின்றனர் கருணாஹரன், பிரபாஹரன் என்று உச்சரிப்பது மட்டுமல்லாமல் ஆங்கிலத்தில் எழுதும் போது “எச்” என்ற எழுத்தை இதற்குப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

நேரெதிரான கருத்தைத் தரவல்லது இப் பிரயோகம் “கர” என்பது செய்வதையும் “ஹர” என்பது ஒழிப்பதையும்(கவர்வது) குறிக்கும். கருணாகரன் என்றால் கருணை செய்பவன் கருணாஹரன் என்றால் கருணையை அழிப்பவன் என்ற பொருள் உண்டாகிறது. இதேபோல் பிரபாகரன் என்றால் ஒளியைச் செய்பவன் (சூரியன்). பிரபாஹரன் என்றால் ஒளியை அழிப்பவன். அண்மையில் ஒரு சங்கீத வித்வான் வானொலியில் பாடும் போது “மோகனகர முத்துக்குமர” என்ற பாடலைப் பாடும் போது “கருணா ஹர” என்று மீண்டும் மீண்டும் பாடிக் கருணையைக் கொன்றார்.

மொழியின் வளத்திற்கு உச்சரிப்பு மிக முக்கியம். ஏகபுத்திரன், தேவன், தேவி என்ற சொற்களில் வரும் ஏகாரம் ஏக்கம் என்ற சொல்லில் வரும் ஏகாரத்திலிருந்து வேறுபட்டது ஏன், ஏசல் என்பதில் வரும் ஏகாரத்தை ஒத்தது அது. ஆனால் பலரும் முன்னைய சொற்களில் காட்டிய உச்சரிப்பையே கைக்கொள்கின்றனர்.

சங்கீத சாஸ்திரத்தில் வரும் சொற்கள் முக்கியமாக ராகங்களின் பெயர்கள் போன்றவை அக்ஷரசுத்தமாக உச்சரிக்கப்பட வேண்டியவை. சிலர் வாயில் இச் சொற்கள் அகப்பட்டுத் தடுமாறும் போது நாம் அழுவதா சிரிப்பதா என்று தெரியாமல் திகைக்க நேரிடுகிறது.

“கரஹரப் பிரியா” வை “கரகரப் பிரியா” என்றும் “ஹரஹரப் பிரியா” என்றும் சொல்லக் கேட்கலாம். (கரன் என்ற அசுரனைக் கொன்ற விஷ்ணுவுக்குப் பிடித்தமான ராகம்) “சஹானா” என்பதை “சகானா” என்பர். “சுப்ரம் மண்யேன” என்ற கீர்த்தனத்தை “சுப்ரம்மணியனே” என்றும் “தாமரை பூத்த தடாகமடி” என்பதை “தாமரை பூத்ததடா” என்றும் அறிவித்த அறிவிப்பாளர்களும் இருக்கிறார்கள்.

“ர”கர, “ற”கர பேதங்கள் பற்றி ஏற்கனவே குறிப்பிட்டேன் தமிழ் நெடுங்கணக்கில் “ற” என்பது ஒரு சிறப்பெழுத்து ஆனால் இந்த “ற” கரத்தைப் பலர் தவறாக உச்சரிக்கின்றனர்

முக்கியமாகத் தமிழ் நாட்டினரும் அவர்களைப் பின்பற்றி நம்மவர் சிலரும் இத்தவறைச் செய்கின்றனர். கற்பனை, கற்பகம், கற்பு போன்ற சொற்களை கர்ப்பனை, கர்ப்பகம், கர்ப்பு என்று இவர்கள் உச்சரிப்பதால் றகாரம் தேவையற்றதாகிவிடுகிறது.

இப்படியான சிறு சிறு தவறுகளை நாம் திருத்திக் கொள்ளாதவரை நமது தமிழ் மொழி வளம் பெறுவது கஷ்டம் தான். சொற் பிழை பொருட்பிழைகளை நீக்கி இலக்கண மரபுகளை ஓரளவு கவனித்தும் உச்சரிப்பு விஷயத்தில் கூடிய கவனம் செலுத்தியும் வந்தால் நம் தமிழ் மொழி வளம் பெறும்.

- வீரகேசரி 15 - 04 - 1984

மெல்லத் தமிழ் இனிச் சாகும்? தவறான சொற்பிரயோகம் மொழிக்கு ஓர் அச்சுறுத்தல்!

ஒரு மொழியின் சிறப்பு அதன் வளர்ச்சி என்பன எவற்றில் தங்கியுள்ளது என்பதில் பலதரப்பட்ட அபிப்பிராயங்கள் இருக்கின்றன. பிறமொழிகள் கலக்காது தூய்மை பேணுதல் அவசியம் என்பர் ஒரு சாரார். இதற்காகப் பிறமொழியிலிருந்து நம்மிடம் வந்து கலந்து விட்ட பழகிய சொற்களைக் களைந்து விட்டு வாய்க்குள் நுழையாத அர்த்தத் தெளிவற்ற புதிய சொற்களை உருவாக்குகின்றனர் இவர்கள்.

“பிற பாஷைச் சொற்களை நிறையக் கலந்து வழங்குவதே மொழியை வளர்க்கும். பல பாஷைகளில் இருந்தும் சொற்களைக் கடன் வாங்கியதால் தான் ஆங்கிலம் வளமானதாக உள்ளது” என்று முழங்குவோர் இன்னும் சிலர்.

இவை ஒருபுறமிருக்கப் பிறமொழி கலந்தாலும் பரவாயில்லை எழுத்துக்களில் தூய்மை பேணப்பட வேண்டுமென வாதாடுவர் சிலர். இவர்கள் புஷ்பம் என்பதைப் புட்பம் என்றும் ஜனாதிபதி என்பதைச் சனாதிபதி என்றும் இன்னோரன்ன விதமாகச் சொற்களை மாற்றி அமைக்கின்றனர். இவர்களில் சிலர் மனிதர்களின் பெயர்களைக் கூடத் தலைகீழாக மாற்றி விடுகிறார்கள். ஷேக்ஸ்பியர், செகப்பிரியர் ஆனது இதற்கு உதாரணமாகும்.

இப்போது இன்னொருவாதம் தோன்றியுள்ளது. பேச்சு நடையிலேயே மொழி கற்பிக்கப்படல் வேண்டும். பேச்சுத் தமிழ் நவீன இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்படுவது பற்றி ஒரு காலத்தில் பலத்த கருத்து மோதல்கள் இருந்தனவெனினும் இலக்கியங்களில் வரும் கதைமாந்தர் தமது பிரதேச வழக்கின்படி பேசுதலே யதார்த்தம் என்ற கருத்தை எதிர்ப்போர் இன்று அருகி விட்டனர். ஆனால் பேச்சு மொழியே பெரிதும் கையாளப் படுவதால் பேச்சு எழுத்து என்று இரு வழக்கின் மயக்கம் ஏற்படாமல் பேச்சு

மொழியையே குழந்தைகளுக்கு எழுத்துப் பயிற்சிக்கும் பயன்படுத்த வேண்டுமென்ற ஒரு புதிய கருத்து இன்று எழுந்துள்ளது.

இதன் காரணமாக இன்றைய மாணவர்களின் பாடப் புத்தகங்களில் பயித்தங்காய், பாவக்காய், வெண்டிக்காய் என்பன புகுத்தப்படும் விபரீதங்களும் எழுந்தன. பிரபல கவிஞரும் எழுத்தாளரும் ஆகிய பல்கலைக்கழக அறிஞர் ஒருவரும் இக் கருத்தை ஆதரித்து அண்மையில் ஒரு கட்டுரையை எழுதியிருந்தார். இவ் விஷயம் ஆய்விற்கும் விவாதத்திற்கும் உரியது.

இவ் விஷயங்கள் யாவும் மொழியியல் அறிஞர்களின் ஆராய்ச்சிக்குரியன. சாதாரண நமது நாளாந்த வழக்கில் தமிழ் மொழியின் சொற்பிரயோகங்கள் சில எவ்வளவு தூரம் தவறான முறையில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன என்பதையும் இதனால் நமது மொழி வளர்ச்சியில் மிகுந்த பாதிப்பு ஏற்படலாம் என்பதையும் ஓர் அவதானிப்பு என்ற வகையில் இக்கட்டுரை விளக்குகிறது.

லாகவம், லாவகம் என்று இரு விதமான பிரயோகங்களை உடைய சொல் இலகுவாக - சிரமமின்றி - நளிமமாகச் செய்யும் செயலைக் குறிக்க உபயோகப்படுகிறது. இலகு என்ற சொல்லிலிருந்து பிறந்ததாகக் கருத இடமுண்டாதலால் லாகவம் என்பதே சரியானதாகும்.

நீண்ட காலமாகப் “பாவித்தல்” என்ற சொல்லும் வேண்டுதல் என்ற சொல்லும் தவறான கருத்தில் பயன்படுத்தப் பட்டு வருகின்றன. பாவித்தல் என்பது பாவனை செய்தல் என்ற கருத்திலேயே கையாளப்பட வேண்டும். (கான மயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி தானுமதுவாகப் பாவித்து) ஆனால் உபயோகித்தல், பயன்படுத்துதல் என்ற கருத்தில் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. (அப்பொருளை நான் பாவிப்பதில்லை)

வேண்டுதல் என்ற சொல் வாங்குதலைக் குறிக்க இன்று பலராலும் கைக்கொள்ளப்படுகிறது. (கடையில் புத்தகம் வேண்டினான்) ஆனால் பணிந்து கேட்டுக் கொள்ளுதல் என்பதே

இதன் சரியான பொருளாகும். (இறைவனிடம் வரம் வேண்டினேன்)

அருகில், அண்மையில் என்ற இரு சொற்கள் ஒன்று சேர்ந்தோ அல்லது முதலாவது சொல்லில் ஓர் ஆமை தவறாகப் புகுந்து கொண்டோ அருகாமை என்று புதிய சொல்லொன்று உருவாகி வழக்கில் நிலைபெற்று விட்டது. அச்சொல் தவறான சொல் என்றாலும் நீண்ட வழக்குக் காரணமாக நீக்குதல் அரிது.

இவ்விதமே பொறாமை என்ற சொல்லிடையே ஒரு “ண்” சேர்ந்து பொறாண்மை என்று பலரால் உச்சரிக்கப்பட்டு வருகிறது. இது அவசியம் திருத்தப்பட வேண்டியது.

இருந்து என்ற சொல்லிற்குத் தனியே பொருள் உண்டு. ஆனால் ஐந்தாம் வேற்றுமையின் சொல்லுருபாக இச் சொல் வரும் போது அது வேறு வகையில் பொருள் கொடுக்கிறது. வேற்றுமையின் உருபாக அச் சொல் வரும் போது “இருந்து” என்று தனியாகப் பிரிக்காமல் வேற்றுமை உருபேற்று வரும் சொல்லோடு இணைந்து வருவதே முறை. அவனை அவனில் என்ற உருபேற்ற சொற்களை அவன் ஐ, அவன் இல் என்று பிரித்தெழுதுவதில்லை. இவ்வாறே அவனில் இருந்து,வாகனத்தில் இருந்து என்று பிரித்தெழுதாமல் அவனிலிருந்து வாகனத்திலிருந்து என்று சேர்த்தெழுத வேண்டும்.

சிலர் “வாகனத்தில் இருந்து இறங்கினான்” என்று எழுதுகின்றனர். சில சந்தர்ப்பங்களில் இது வேறு விதமான கருத்துக்களையும் கொடுக்கலாம் “மரத்திலிருந்து மேசை செய்யப்படுகிறது” என்று ஐந்தாம் வேற்றுமையில் வரும் பிரயோகம் “மரத்தில் இருந்து மேசை செய்யப்படுகிறது” என எழுதப்படுமானால் மரத்தில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு மேசை செய்யப்படுகிறது என்ற கருத்தை உண்டாக்குகிறது.

கவனயீனம் என்ற சொல் பல சந்தர்ப்பங்களில் கவலையீனம் என்று சொல்லப்படும் எழுதப்படும் வருகிறது கவனம் இல்லாமல் செய்வது “கவனயீனமாக” என்ற சொற்றொடரால் குறிக்கப்படும். “கவலையீனமாக” என்பது துக்கமில்லாமல் என்று பொருள்படும்.

இச் சொற்றொடரை இன்னும் நீட்டி முழுக்கி எதிர் மறைப் பொருள்படப் பயன்படுத்துவோர் பலர். இக் கருத்தில் எழுதுவதாக நினைத்துக் கொண்டு இரண்டையும் கலந்து குழப்பி “கவனயீனக் குறைவாகச் செய்துவிட்டேன்” (கவனக் குறைவாக என்பதற்குப் பதிலாக) என்று சொல்கிறார்கள், அல்லது எழுதுகிறார்கள்.

அதேபோலவே சித்தசுவாதீனம் என்ற சொல்லையும் உபயோகப்படுத்துகின்றனர் சிலர். எண்ணங்கள் தன் வசம் உள்ள நிலை சித்தசுவாதீனம் எனப்படும். தன்வசமிழந்த நிலை சித்தசுவாதீனமற்ற நிலையாகும். மூளை சுகமில்லாதவர்களை சித்தசுவாதீனமற்றவர்கள் என்பது வழக்கம். சிலர் இதனை “அவன் சித்தசுவாதீனமாயிருக்கிறான்” அல்லது “சித்தசுவாதீனமுற்றிருக்கிறான்” என்று சொல்கிறார்கள். சித்தசுவாதீனம் என்ற சொல் பைத்தியம் என்ற பொருளை உடையதென இவர்கள் நினைப்பதே காரணம். இவ்விதமே அவசியமில்லாமல் அல்லது அனாவசியமாக என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக “அனாவசியமில்லாமல்” என்கிறார்கள்.

முக்கியத்துவம் சகோதரத்துவம் போன்ற சில சொற்கள் பலரின் வாயில் நுழைவதில்லை. தத்துவம் என்ற சொல் அவர்களுக்கு நன்கு தெரியும். எனவே முக்கிய தத்துவம் சகோதர தத்துவம் என்று இவற்றைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

வடமொழி எழுத்துக்கள் சில நமது வழக்கில் கலந்து இன்று மிக அவசியமாகக் கருதப்படுகின்றன. பயன்படுத்தப் படுகின்றன. இவற்றில் ஸ, ஷ, ஜ, ஹ என்பவை முக்கியமானவை ஸ, ஷ இரண்டையும் எதை எங்கு பயன்படுத்துவதென்று தெரியாமல் திண்டாடுவோர் பலர். ஷ என்ற எழுத்துக்குப் பதிலாக ஸ வைப் பயன்படுத்தி அசிங்கமாக உச்சரிக்கின்றனர். அதிர்ஷ்டம், கஷ்டம், புஷ்பம் என்பவற்றுக்குப் பதிலாக அதிஸ்டம், கஸ்டம், புஸ்பம் என்று பயன்படுத்துகின்றனர். விசேஷ என்ற சொல்லின் எழுத்துக்கள் இடமாறி விஷேச என்று பல இடங்களில் காணப்படும் போது கஷ்டமாக உள்ளது.

பொதுமக்கள் தொடர்புச் சாதனங்களான பத்திரிகை களிலேயே இத் தவறுகள் அதிகமாக நேருவதற்கு வாய்ப்புகள்

உண்டென்பதால் பத்திரிகையாளர்கள் முக்கிமாக ஒப்புநோக்காளர்கள் இவற்றைக் கவனத்தில் கொள்ளுதல் நல்லது.

அண்மைக் காலமாக ஒரு நாளேட்டிலே “குண்டும் குழியுமாக” என்ற சொற்றொடர் “குன்றும் குழியுமாக” என்றும் (குன்று - மலை) பதற்றம் என்பது பதஷ்டம் எனவும் பயன்பட்டு வருகின்றமை இங்கு கவலையுடன் குறிப்பிட வேண்டிய ஒரு விஷயம்.

நமது தமிழ் மொழியை நல்லமுறையில் வளம்படுத்தி நன்கு பயன்படுத்த வேண்டுமென்ற ஆவல் நம் அனைவருக்கும் இருந்தால் “மெல்லத் தமிழ் இனிச் சாகும்” என்ற கவலை வேண்டியதில்லை.

- வீரகேசரி1984

சொல்ல வந்தது ஒன்று - சொல்லி முடித்ததோ வேறொன்று

பல சந்தர்ப்பங்களில் பத்திரிகை நிருபர் சொல்ல நினைக்கின்ற செய்தி வேறொரு விதமான கருத்தில் வாசகர்களைச் சென்றடைகின்ற நிர்ப்பந்தம் செய்தித் தலைப்புகளால் ஏற்படுவதுண்டு. செய்திகளை விளக்கமாக எழுதுவதற்காக அல்லது செய்திகளின் அளவை நீட்டுவதற்காகச் சில நிருபர்கள் செய்திக்கருத்தை முதல் பந்தியில் சொல்லிவிட்டு அடுத்த பந்தியில் அவற்றை விரிப்பார்கள். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் ஆரம்ப வசனங்களை வாசிக்கும் போது தோன்றும் கருத்து ஒன்றாகவும் தொடர்ந்து விபரமாக வாசிக்கும்போது புரிந்து கொள்ளப்படுகின்ற உண்மைச் செய்தி வேறொன்றாகவும் இருக்கின்றன.

ஒரு செய்தியாளர் தமது செய்தியைத் தெளிவாக எழுதத் தவறுவதால் இத்தகைய சிக்கல் ஏற்படுகிறது. முக்கியமாக செய்திகளுக்குத் தலைப்பு எழுதப்படும்போது செய்தியைத் தலைப்பினுள் புகுத்துவதில் தவறுவதாலும் இந்நிலை ஏற்படலாம். எது எப்படியிருப்பினும் செய்திகளைக் கருத்துத் தெளிவுடன் வழங்கவேண்டியது பத்திரிகையின் கடமை.

வாசகர்கள் பலரும் அவசரமாக செய்தித்தலைப்புகளை மட்டும் பார்த்துவிட்டு ஓடுபவர்களாக இருக்கிறார்கள். படிப்பறிவு குறைந்த பலர் பத்திரிகைச் செய்திகளை அவலுடன் படிப்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். எனவே, சொல்ல வந்த செய்தி சரியாகவும் தெளிவாகவும் வாசகர்களிடம் சென்றடைவதற்கு செய்திகளும் தலைப்புகளும் கவனமாக அமைக்கப்படுவது அவசியம்.

இன்று ஈழத்தில் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளுக்குக் குறைவில்லை. இவையனைத்தும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு வாசகர்களுக்குத் தகவல்களை வாரிவழங்குகின்றன. இவற்றில் சில நாளிதள்களில் அவ்வப்போது வெளிவந்த செய்திகள்

சிலவற்றை வாசித்தபோது ஏற்பட்ட மனப்பதிவுகள் இக் கட்டுரைகளில் தொகுத்து வழங்கப்படுகின்றன.

இக் கட்டுரையில் எடுத்தாளப்படும் பல செய்திகள் கருத்துத் தெளிவின்றியும் தமிழ்ப் பிழைகள் மலிந்தவையாகவும் அமைவதோடு சில செய்திகள் அல்லது செய்தித் தலைப்புகள் நேர்மாறான கருத்துக்களைத் தருபவையாகவும் உள்ளதை நேயர்கள் அவதானிக்கலாம். தமிழ்பிமானிகளுக்கு இது வேதனை தருவதாகவும் அதே நேரம் ஒரு நகைச்சுவை விருந்தாகவும் அமைகிறது.

இன்னொரு முக்கிய செய்தியையும் வாசகர்களுக்குத் தரவேண்டியுள்ளது. இங்கு தரப்படும் செய்திகளனைத்தும் தமிழ் மண்ணாகிய குடாநாட்டிலிருந்து வெளிவரும் பத்திரிகைகளில் காணப்பட்டவையே. கொழும்புப் பத்திரிகைகளில் இத்தகைய தமிழ்ப்பிழைகள் காணப்படுவது மிகக்குறைவு என்பதையும் தமிழர்களால் தமிழர்களுக்காகத் தமிழ் மண்ணிலிருந்து வெளியிடப்படும் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில்தான் தமிழ்ப்பிழைகள் மலிந்திருக்கின்றன என்பதையும் வேதனையோடு குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது.

ஒரு புள்ளிவிபரத் தொகுப்பிற்காக அல்லது மொழிசார் ஆய்விற்காகக் கவனத்திற்கு எடுக்கப்படும் இச் செய்திகள் நடுநிலை நோக்கிலிருந்து சேகரிக்கப்பட்டவையே. எந்த ஒரு பத்திரிகையையோ அல்லது பத்திரிகைகளையோ தனிப்பட்ட முறையில் இழிவுபடுத்தும் நோக்கில் இவை சேகரிக்கப்படவில்லை. எனவே, எந்தப் பத்திரிகையில் எந்தத்தேதியில் வெளிவந்த செய்திகள் இவை என்பது குறிப்பிடப்படவில்லை. குடாநாட்டுப் பத்திரிகைகளெதுவும் இவ்வாய்விலிருந்து விலக்கப்படவில்லை.

“இளைஞர்கள் தலையீட்டினால் தீவுப்பகுதியில் ஏற்பட்ட கோஷ்டிமோதல் தவிர்ந்தது” இது ஒரு செய்தித் தலைப்பு. இச் செய்தி வெளிவருவதற்கு இரண்டொரு தினங்களுக்குமுன் தீவுப்பகுதியில் ஒரு கோஷ்டி மோதல் ஏற்பட்டிருந்ததை முந்திய நாளின் தினசரியைப் படித்தவர்கள் அறிந்திருப்பார்கள் அந்தக்

கோஷ்டி மோதல் இளைஞர்களின் தலையீட்டினால் அமைதியடைந்ததென்பதே உண்மைச் செய்தி. ஆனால், இந்தத் தலைப்பை மட்டும் வாசிக்கும் ஒருவர் “இளைஞர்கள் தலையீட்டினால் தீவுப்பகுதியில் ஏற்பட்ட கோஷ்டி மோதல்.....” என்றதும் அந்தக் கோஷ்டி மோதலே இளைஞர்களின் தலையீட்டினால்தான் ஏற்பட்டது என்று கருத இடமுண்டு.

“சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் தொடர்பாக நாளை காலை ஒன்பது மணிக்கு பல்கலைக்கழக மைதானத்தில் கண்டனக் கூட்டம் நடைபெறும்” இந்த வாக்கியம் மூலம் புரிந்துகொள்ளப்படும் தகவல் என்னவென்றால் ஏதோ ஒரு இடத்தில் நடைபெறும் உண்ணாவிரதத்தைக் கண்டித்துப் பல்கலைக்கழகத்தில் கண்டனக் கூட்டம் நடைபெறவுள்ளது என்பதே. ஆனால், உண்மை என்னவென்றால் அந்த உண்ணாவிரதமே பல்கலைக்கழகத்தில் தான் நடைபெறுகிறது. பல்கலைக்கழக மாணவர்கள்தான் அதனை நடத்துகிறார்கள். உண்ணாவிரதம் எதனைக் கண்டித்து நடைபெறுகின்றதோ அதே விஷயத்தைக் கண்டித்து அதாவது உண்ணாவிரதத்தை ஆதரித்துத் தான் இக் கூட்டம் நடைபெறுகிறது. சொல்ல நினைத்தது எதுவோ, சொல்லி முடித்தது வேறெதுவோ.

அக்கரைப்பற்றில் இளைஞனைச் சுட்டுச் சடலமும் சுமந்தனர்” - சுமத்தல் என்பது வேண்டா வெறுப்பாக, சிரமத்துடன் தூக்கிச் செல்வதையே பொதுவாகக் குறிக்கும். தமிழனைச் சுட்டு அச் சடலத்தை இன்னொரு தமிழனைக்கொண்டு சுமக்கச் செய்யும் இராணுவ நடவடிக்கை நமக்குப் புதியதல்ல. ஆனால், இராணுவத்தினர் தமிழனின் சடலத்தைச் சுமக்கவேண்டிய அவசியமெதுவு மில்லையே. ஆகவே, இந்தச் செய்தியின்படி யார் சுட்டது? யாரைச் சுட்டனர்?செய்தியின் விளக்கம் இதுதான்.

இராணுவத்தினர் தமிழ் இளைஞனொருவனைச் சுட்டு அவர்களே சடலத்தையும் கொண்டு போய்விட்டனர் ஆனால் சுமந்தது அவர்களல்ல, அவர்களது வாகனம்தான்.

“கிளிநொச்சியில் போக்குவரத்துச் சீர்கேடு

மோசமடைகிறது” - இது ஒரு செய்தி. போக்குவரத்து வசதிகள் குறைந்து நிலைமை மோசமடைதல் போக்குவரத்துச் சீர்கேடு. அந்தப் போக்குவரத்துச் சீர்கேடு மோசமடைந்தால்..... எதிர்மறை அர்த்தமல்லவா? “நாசமறுந்தது” என்று திட்டுவார்களே, சிலர், அதுபோலத்தான் இதுவும்.

சமையல் வேலை தெரிந்த வீட்டுப் பணிப் பெண் தேவை. இருபாலாரும் விண்ணப்பிக்கலாம். இது ஒரு விளம்பரம் பணிப்பெண்ணிலே ஆண், பெண் என இருபாலார் இருப்பது புதினமான ஒன்று. சிறந்த நகைச்சுவை இது.

“கோண்டாவிலில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கான்பாக்கை என்பவர் இடம் ஒப்படைத்தார்” இங்கு கான்பாக்கைக் கண்டெடுத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அது என்ன? ஒருவகைப் பாக்கா? நல்லகாலமாக தலைப்பில் “கண்டெடுத்த கைப்பை” என்று போடப்பட்டுள்ளது எனவே இது “ஹான்ட்பாக்” என்று தெரியவருகிறது. ஆங்கிலச் சொல்லைத் தமிழில் வழங்கவிரும்பினால் ‘....’ என்ற மேற்கோட்குறியினுள் போடவேண்டும். “எச்” என்ற ஆங்கில எழுத்தின் உச்சரிப்பைத் தரக்கூடிய ஹ என்ற எழுத்தைப் பயன்படுத்தவேண்டும். இல்லையேல் “கைப்பை” எனத் தமிழில் எழுதலாம்.

“லொறிச் சேவை நிறுத்த
போராட்டம் நியாயமானது”

இத்தலைப்புக் கூறுவது என்ன? லொறிச் சேவையை நிறுத்துவதற்குப் போராட்டம் நடத்துவது நியாயமானது என்று சொல்வதாகப் படுகின்றதல்லவா? ஆனால், செய்தி அதுவல்ல. லொறிச் சேவையை நிறுத்தி லொறி உரிமையாளர்கள் நடத்தும் போராட்டம் நியாயமானதுதான் என்று சொல்வதே அந்தத் தலைப்பின் நோக்கம். “லொறிச்சேவை நிறுத்தப்போராட்டம்” என்று குறிப்பிட்டிருந்தால் கருத்துத் தெளிவாகியிருக்கும் இங்கு “ப்” என்ற மெய்யெழுத்தை நீக்கியதாலும் இரண்டு வரிகளில் பிரித்துப் போட்டதாலும் இந்தக் கருத்து நேர்ந்தது.

“மட்டுநகர் வீதிகள் வெறிச்சோட்டம்” வெறிச்சோடியிருந்த வீதிகளைக் குறிப்பிட வெறிச்சோட்டம் என்ற புதிய சொற்பிரயோகம். ஆய்வுக்குரியது.

“மின்விநியோகம் காரைநகர் முகாமில் துண்டிக்கப்பட்டது.” காரைநகர்முகாமில் துண்டிக்கப்பட்டது என ஏழாம் வேற்றுமையில் சொல்லப்பட்டதால் அங்குள்ள இராணுவத்தினர் இச்செயலை செய்திருக்கலாம் என எண்ணத் தோன்றுகிறது. எனவே, யாருக்குரிய மின்விநியோகம் துண்டிக்கப்பட்டது என்ற கேள்வி எழுகிறது. உண்மையில் காரைநகர் இராணுவ முகாமுக்குரிய மின்விநியோகம் இளைஞர்களால் துண்டிக்கப்பட்டது என்பதே செய்தி.

“மக்கள் பாவனைக்குதவாத இறைச்சியை விற்பனைக்கு வைத்தவர் இளைஞர் குழுவின நடவடிக்கையால் தானே குழிபறித்து அதில் புதைக்கப்பட்ட சம்பவம் உடுவிலில் நிகழ்ந்துள்ளது” இச்செய்தியில் வரும் “....தானே குழிபறித்து அதில் புதைக்கப்பட்ட....” என்ற தொடர்மூலம் இறைச்சிக் கடைக்காரர் இளைஞர்களால் புதைக்கப்பட்டுவிட்டார் என்ற கருத்தே மனதில் பதிகிறது. ஆனால் இறைச்சியைத்தான் இளைஞர்கள் இவரைக்கொண்டு புதைப்பித்தனர்.

பத்திரிகைச் செய்தியொன்று ஒரு “கொலத்தில்” சுமார் மூன்றங்குலத்திற்கு நீண்டிருந்தது. அரசாங்கவர்த்தமானி உரிய இடத்தில் பொதமக்கள் பார்வைக்கு வைக்கப்படுவதில்லை என்றும் இதனால் பலரும் சிரமத்துக்குள்ளாகிறார்கள் என்றும் இச் செய்தி விஸ்தாரமாக விரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இந்நிலை எங்கே என்பது செய்தியில் காணப்படவில்லை. சுன்னாகப் பகுதி நிருபர் செய்தியை அனுப்பியதாக அறியமுடிகிறது. ஆனால் ஒரு நிருபர் தமது பிரதேசச் செய்தியைத்தான் அனுப்புவார் என்பது நிச்சயமில்லை தானே? எனவே இச்செய்தி பூரணத்துவமடையவில்லை.

“யாருடையது?” என்று தலைப்பிட்டு அதன்கீழ் இன்ன இடத்தைச் சேர்ந்த இன்னாருடைய அடையாள அட்டை

கண்டெடுக்கப்பட்டு எமது காரியாலயத்தில் ஒப்படைக்கப் பட்டுள்ளது. உரியவர் வந்து பெற்றுக்கொள்ளலாம்' என்ற அறிவித்தல்களை அடிக்கடி பத்திரிகைகளில் காணலாம். அறிவித்தல் சரி. தலைப்புத்தான் சிரிப்பை ஏற்படுத்துகிறது. அடையாள அட்டை இன்னாருடையது என்று அறிவித்தலிலேயே உள்ளது. உதாரணமாக மகேந்திரன் என்பவரது அடையாள அட்டை கண்டெடுக்கப்பட்டது என்றால் அது மகேந்திரனுடையது என்பது தெரிந்த விஷயம். இங்கு யாருடையது என்ற கேள்வி ஏன்? விபரம் எதுவும் தெரியாத கைப்பை, பணம் முதலிய பொருட்களுக்குத் தலைப்பாக "யாருடையது?" என்று போடலாம். அடையாள அட்டைகளைப் பொறுத்தவரை வேறொரு தலைப்பு தேர்ந்தெடுக்கப்படுவது நல்லது.

இவ்விதமான உதாரணங்கள், பத்திரிகையாளர்கள் மொழியைக் கையாளும் போது எவ்வளவு, கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்பதைக் காட்டுகின்றன. செய்தியாளர்கள் வெறுமனே தகவல் தருபவர்களாக மட்டும் செயற்படாமல் நமது தாய் மொழியை வளம்படுத்துபவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும்.

சோமாஸ்கந்தன் 2000
புத்தூர் ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரியின்
வருடாந்தச் சஞ்சிகை

ஊடகவியலாளர்ள் ஆயுதம் மொழி

அவர்கள் அதனைச் செம்மையாகப் பயன்படுத்தவேண்டும்

ஊடகவியலாளர்கள் இன்று உலகம் எங்கணும் பிரசித்தி பெற்றவர்களாக விளங்குவதைக் காண்கிறாம். அதுமட்டுமல்லாமல் மிகவும் சக்திவாய்ந்தவர்களாகவும் உள்ளனர். ஆட்சி அதிகாரங்கள், அரசியல் விவகாரங்கள் எல்லாமே ஊடகங்களில்தான் தங்கியுள்ளன. ஊடகவியலாளர்கள் நினைத்தால் ஆட்சியையே கவிழ்த்துவிடக்கூடிய சந்தர்ப்பங்களுமுண்டு.

ஊடகம் என்பது தொடர்பாடல் சாதனம். மக்கள் தொடர்புச் சாதனம் என முன்பு வழங்கிய சொற்றொடர் ஊடகம் என்னும் அழகிய சிறு சொல்லால் இன்று குறிப்பிடப்படுகிறது. பத்திரிகை, சஞ்சிகை, வானொலி, தொலைக்காட்சி, சினிமா இவையெல்லாம் ஊடகங்களே.

இவ் ஊடகங்கள் சார்ந்து இயங்குவோர் ஊடகவியலாளர்கள் எனப்படுவர். உலகமெங்கும் பரந்து வாழ்கின்ற - மிகச் சாதாரண மட்டத்திலிருந்து மிக உயர்மட்டத்தவர் வரையிலான சகல தரப்பு மக்களுக்கும் செய்திகளையும் தகவல்களையும் வழங்குபவர்கள் இவர்களே. இவர்கள் இன்றைய சமூக வாழ்வில் மிக முக்கியமானவர்களாக இருப்பதனால் மிக்க பொறுப்பு வாய்ந்தவர்கள் என்பதையும் மறுக்க முடியாது. இவர்களிடம் இருக்கும் ஆயுதம் மொழியாகும். அதனால் மொழியைச் செம்மையாகப் பயன்படுத்தவேண்டிய கடப்பாடு அவர்களுக்குண்டு.

இவர்களால் வழங்கப்படும் செய்தி அல்லது தகவல் உண்மையானதாகவும் சரியானதாகவும் இருக்கவேண்டும் என்பதுடன் தெளிவானதாகவும் இருக்கவேண்டும். கேட்பவர்கள் அல்லது பார்ப்பவர்கள் அல்லது வாசிப்பவர்கள் சட்டெனப் புரிந்துகொள்ளத்தக்கதாக இருக்கவேண்டும்.

‘மொழிவது அற மொழி’ என இதைத்தான் ஒளவையாரும் கூறினார்.

சொற்செட்டு, சிக்கனம், எளிமை, இனிமை ஆகியன ஊடகவியலாளரின் வாக்கியங்களில் இருக்கவேண்டும். இதற்கு நல்ல மொழியாட்சி அவசியம். இலக்கண அறிவு, இலக்கியப் பயிற்சி இரண்டும் இதற்குத் துணைசெய்யும்.

ஓர் ஊடகவியலாளனுக்கு என்ன தகைமைகள் வேண்டும் எனக் கேட்டால் துணிவு, திறமை, தேடல் என்று பொதுவாக் கூறுவர். அத்தோடு சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டிய மிக முக்கியமான இன்னொரு தகைமை மொழியாற்றல் என்பதை மறக்கக் கூடாது.

மொழியாற்றல் எனும்போது இரு அம்சங்கள் கவனத்தில் எடுக்கப்படவேண்டும். மொழியைப் பிழையின்றிக் கையாளுதல் என்பது ஒன்று. மொழியை அழகாகக் கையாளுதல் என்பது மற்றொன்று. முதலாவதற்கு இலக்கண அறிவும் இரண்டாவதற்கு இலக்கிய அறிவும் தேவை.

இன்றைய தமிழ்ப் பத்திரிகைகளைப் படிக்கும்போதும் வானொலியைக் கேட்கும்போதும் தொலைக்காட்சியை அவதானிக்கும்போதும் தமிழறிஞர்கள் வேதனைப்படும் நிலை இருக்கின்றது. அவ்வளவு தூரம் தமிழ்ப்பிழைகள் மலிந்து கிடக்கின்றன.

இன்னோரம்சம், செய்திக் குறிப்புக்களோ தகவல்களோ அவை எழுதப்படும் முறையால், சொல்லவந்த கருத்துக்கு மாறான கருத்தை வாசகர் அல்லது நேயர் மனங்களிலே உருவாக்குவதையும் அவதானிக்கமுடிகிறது.

முரண்பட்ட கருத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையிலும் இலக்கணப் பிழை, தெளிவற்ற சொற்பிரயோகங்கள் முதலிய தவறுகளுடனும் எழுதப்பட்டு அண்மையில் (2004 செப்டம்பர் மாத இறுதியில்) யாழ்ப்பாணத்தின் பிரபல தமிழ்த் தினசரி ஒன்றில் வெளிவந்த செய்தி ஒன்றை மாதிரிக்கு இங்கே காட்டலாம்.

“ஏ. கே. 47 ரக ஆயுதத்தைக் கண்டுபிடித்த மிகைல் காலஸ்னிகோவ் மனிதர்களை ஆட்டிப்படைக்கக் கூடிய மற்றோர் ஆயுதத்தைக் கண்டுபிடித்துள்ளார்.

மிகைல் காலஸ்னிகோவ் ரஷ்யாவைச் சேர்ந்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்கண்டுபிடித்த ஏ.கே. 47 என்ற ஆயுதம் உலகத்தின் சிறிய, பெரிய நாடுகளின் இராணுவம் முதல் தீவிரவாதிகள் வரை பயன்படுத்தப் பட்டுவருகிறது.

லண்டனில் நேற்றுமுன்தினம் அந்த ஆயுதம் விற்பனைக்கு அறிமுகம் செய்யப்பட்டது.....”

இந்தச் செய்தியில் முதற்பந்தியில் காணப்பட்ட,

“ஏ. கே. 47 ரக ஆயுதத்தைக் கண்டுபிடித்த மிகைல் காலஸ்னிகோவ் மனிதர்களை ஆட்டிப்படைக்கக் கூடிய மற்றோர் ஆயுதத்தைக் கண்டுபிடித்துள்ளார்”

என்பதன் தொடர்ச்சியாக மூன்றாம் பந்தியை இணைத்து,

லண்டனில் நேற்றுமுன்தினம் அந்த ஆயுதம் விற்பனைக்கு அறிமுகம் செய்யப்பட்டது.....” என வாசிக்கும்போது சரியாக அமைகிறது. ஆனால் செய்தியாளர் இடையில் ஒரு பந்தியைச் சேர்த்திருக்கிறார்.

“மிகைல் காலஸ்னிகோவ் ரஷ்யாவைச் சேர்ந்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்கண்டுபிடித்த ஏ.கே. 47 என்ற ஆயுதம் உலகத்தின் சிறிய, பெரிய நாடுகளின் இராணுவம் முதல்தீவிரவாதிகள்வரை பயன்படுத்தப் பட்டுவருகிறது”

என்று எழுதப்பட்ட இரண்டாம் பந்தியை ஒழுங்காக நிதானமாக வாசித்தபின் மூன்றாம் பந்தியைத் தொடர்ந்து வாசிக்கும்போது என்ன விளங்குகிறது?

நேற்றுமுன்தினம் லண்டனில் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டது ஏ.கே. 47 தான் எனத் தவறாக விளங்கிக்கொள்ள நேருகிறது.

இச்செய்தியின் இரண்டாம் பந்தியை மீண்டும் நிதானமாக வாசித்துப் பாருங்கள். “ஆயுதம் பயன்படுத்தப்படுகிறது” என்பதுதான் வாக்கியம். இது ஒரு செயப்பாட்டுவினை

வாக்கியமென்பதால் யாரால் என்ற கேள்வி கேட்கப்படும்போது விடை கிடைக்கவேண்டும். கிடைக்கிகிறதா? “இராணுவம் முதல்தீவிரவாதிகள்வரை” என்ற விடை பொருத்தமானதாக இல்லை. இதனையடுத்து யாவராலும் அல்லது பலராலும் என்று ஒரு சொல் வருமாயின் சிறிது பொருத்தமாயிருக்கும். அல்லது ஆயுதத்தை என ஆரம்பித்திருந்தால் பயன்படுத்துகிறார்கள் என இலகுவில் முடித்திருக்கலாம்.

அடுத்தது இன்னுமொரு தவறு “.....முதல்வரை” என்ற வார்த்தைப் பிரயோகம் வரும்போது ஒரே அணியிலுள்ள இருவேறு தரப்பையே குறிக்கவேண்டும். எதிரெதிரான இரண்டு விடயங்கள் இத்தொடரில் இணைக்கப்படுவது மரபன்று. அவரது இணைப்பில் உம்மை இடைச்சொல்லே வந்திருக்கவேண்டும்.

இங்கு இவ்வளவு விரிவாக இந்த ஒரு செய்தியை “போஸ்ட்மோட்டம்” செய்து காட்டியது அச் செய்தியை எழுதிய செய்தியாளரையோ அல்லது அப்பத்திரிகையையோ கேலி செய்வதற்காக அன்று. யாரும் இதையிட்டு மனம் வருந்தக்கூடாது. ஓர் உதாரணத்திற்காக இது எடுக்கப்பட்டது. அவ்வளவே.

இதுபோல் தவறான கருத்தைப் புலப்படுத்தும் அல்லது தவறான மொழியாட்சியுடன் கூடிய பல செய்திகளை நாளாந்தம் நாம் அவதானிக்கலாம். நீண்ட வாக்கியங்களை எழுதும்போது செய்வினையிலாரம்பித்துச் செயப்பாட்டுவினையில் முடிபவையும் பன்மையில் தொடங்கி ஒருமையில் முடிபவையும் என்றிப்படிப் பலவகையான இலக்கணத் தவறுகள் ஏற்படுவதைக் காணலாம்.

செய்திகளை நீட்டி எழுதுவதும் வாக்கியங்களை நீட்டி எழுதுவதும் தவறுகளை அதிகம் ஏற்படுத்தும். நறுக்கி வைத்தாற்போல சிறிய வசனங்களாக எழுதுவது பிழைகள் ஏற்படாமலிருக்க வழிவகுப்பதுடன் வாசிப்பவர்களும் இலகுவாகத் தெளிவான பொருளை விளங்கிக்கொள்ள உதவும். மேலே காட்டப்பட்ட செய்தியில் இரண்டாம் பந்தி அவசியமான ஒன்றன்று. அப்பந்தி இல்லாதிருந்திருப்பின் இது ஒரு சிறிய சிறந்த செய்தியாக இருந்திருக்கும். இந்த இலத்திரனியல் யுகமான

அவசர யுகத்தில் செய்திகளை மிகச் சுருக்கமாக வழங்குவதே விரும்பத்தக்கது.

சில ஏடுகளில் செய்திகளின் தலைப்பை எழுதுவதற்கென ஒருவர் இருப்பார். யாரோ எழுதிய செய்தியை முழுமையாக வாசித்து உள்வாங்காமல் மனம்போனபடி தலைப்பை எழுதி விடுவதால் பொருத்தக் குறைவோ முரண்பாடோ ஏற்படுகிறது.

சிலவேளைகளில் சில நூல்வெளியீடுகள் பற்றிய செய்திகள் வெளிவந்திருக்கும். நூலின் பெயர், வெளியீட்டுவைப்பவர் பெயர், தலைமை வகிப்பவர் பெயர் முதலிய விபரங்களெல்லாம் இருக்கும். அதை வாசிக்கும் இலக்கிய ஆர்வலரொருவர் அந்த நூலை எழுதியவர் யாரென்றும் அது எவ்வகையான நூலென்றும் (சிறுகதை, கவிதை, நாவல்.....) அறிய ஆவல்கொண்டு துருவித்துருவி வாசிப்பார். ஆனால் முக்கியமான அந்த விபரங்கள் செய்தியில் இருக்காது.

மரண அறிவித்தல் முதலிய விளம்பரங்களிலும் சில செய்திகளிலும் சிறிய கிராமங்களின் பெயர்கள் மட்டும் சிலவேளைகளில் குறிக்கப்பட்டிருக்கும். ஆனால் அக்கிராமம் எங்குள்ளது என்பது பலருக்குத்தெரியாது. அதனால் அக்கிராமம் இருக்கும் பெரிய பிரதேசத்தின் பெயரும் இங்கு இடம்பெறுதல் அவசியம்.

இன்னொரு தவறு அதிகமான ஊடகங்களில் பரவிவருகிறது. ஆங்கிலத்தமிழில் எழுதுவது. ஆங்கிலம் கலந்த தமிழ் அல்ல. ஆங்கில வாக்கிய அமைப்பில் தமிழை எழுதுவது.

“கொல்லப்பட்டார்” என்று ஒரு செய்ப்பாட்டுவினைச் சொல் காணப்பட்டால் உடனே இரு கேள்விகள் எழும். “யார்?”, “யாரால்?” இதில் முதல் கேள்விக்கு மட்டும் விடை காணத்தக்க செய்திகள் பலவற்றை இன்று வாசிக்கமுடிகிறது. யாரும் கொலைசெய்யாமலே கொல்லப்படுவோர் பலர் உள்ளனர்.

“பஸ் விபத்தில் இருவர் கொல்லப்பட்டனர்” என அடிக்கடி வாசிக்கிறோம். “இறந்தனர்” அல்லது “உயிரிழந்தனர்” என

இலகுவாகச் செய்வின்னயில் சொல்லவேண்டியதை ஆங்கில மரபில் செய்ப்பாட்டுவினயில் “கொல்லப்பட்டார்” என எழுதுவது தவறல்லவா?

இதேபோல், “விபத்தில் சிக்கியவர் வைத்தியசாலைக்கு விரையப்பட்டார்” என எழுதுவதும் வழக்கமாகிவிட்டது. ஊடகவியலாளர் பெரிதும் கையாள்கின்ற இந்த ஆங்கிலத்தமிழ்பற்றி ‘விவிதவித்யா’ சஞ்சிகையின் நான்காம் இதழில் (ஏப்- ஜூன் 2003) பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சரசர்மா அவர்கள் அருமையான கட்டுரை ஒன்றை எழுதியிருந்தார்.

‘அண்ட்’ (உம்) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லிற்குப்பதிலாக மற்றும் என்ற இடைச்சொல்லைத் தவறாகப் பயன்படுத்துவது பற்றியும் அவர் அங்கு விபரித்திருக்கிறார்.

இவையெல்லாம் ஊடகவியலாளர்கள் ‘பெரியமனது பண்ணி’க் கவனத்தில் எடுக்கவேண்டிய விடயங்கள். புலம்பெயர்மண்ணில் வாழும் நமது தமிழர்களின் குழந்தைகள் தமிழை அறிவதற்குப் பெருந்துணைபுரிபவை ஊடகங்களே. எனவே, தமிழ்மொழியைத் தவறில்லாமலும் எளிமையாகவும் அழகாகவும் பயன்படுத்தவேண்டியதன் அவசியம் யாவராலும் புரிந்துகொள்ளப்படவேண்டும்.

நமது ஈழநாடு

2ம் ஆண்டுநிறைவுச் சிறப்பிதழ்.

01-10-2004.

தமிழன்னையுடன் உறவாடும்போது உதட்டிற்கும் உள்ளத்திற்கும் இடையில் இடைவெளி இருக்கலாமா?

தாய்மொழியைத் தவறாகக் கையாளுவதில் உலகப் புகழ் பெற்றவர்கள் தமிழர்களாகத்தான் இருக்கும் என்பது அடியேனுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். ஏனைய மொழிக் காரர்கள் தவறாகப் பேசுவதும் எழுதுவதும் உண்டா என அறியவும் ஆசைப்படுகிறேன். பிறமொழியைக் கற்று அதனைப் பயன்படுத்தும்போது தவறு செய்வது இயல்பு. ஆனால் தாய்மொழியைப் பேச்சிலும் எழுத்திலும் பயன்படுத்தும்போது அங்கு சொற்பிழை, பொருட்பிழை, இலக்கணப் பிழை முதலியன இடம்பெறுமானால் அது எவ்வளவு அவமானத்துக்குரியது!

பெரும்பாலானவர்கள் தமிழ்மொழியில் விடுகின்ற பொதுவான சில பிழைகள்பற்றி அன்றுமுதல் இன்றுவரை பல தமிழறிஞர்கள் கட்டுரைகள் எழுதிக்கொண்டுவருகின்றனர். ஆனால் பிழைகளும் மலிந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன. இதற்கு முக்கியமான காரணம் என்னவெனச் சிந்தித்தால் “அலட்சியம்” என்பதுதான் விடையாகக் கிடைக்கிறது. ஏனெனில் ஆங்கிலத்தில் புலமை மிக்கவர்களாக - அறிஞர்களாக - பேராசிரியர்களாக இருப்பவர்கள் பலர் தமிழைப் பிழையாக எழுதுகின்றனர் என்பதை இன்று வேதனையுடன் அவதானிக்க முடிவதால் மேற்கண்ட முடிவும் எட்டப்படுகிறது.

இன்னொரு சுவையான தகவல் என்ன தெரியுமா? கணிதம், விஞ்ஞானம், மருத்துவம் முதலிய துறைகளில் உள்ளவர்கள் பலர் அழகாகத் தமிழ் எழுதுகிறார்கள். தமிழாசிரியர்கள், கலைத்துறை மற்றும் சமயத்துறை சார்ந்தவர்கள் பலர் அதிகம் தமிழ்ப்பிழை விடுகிறார்கள். பல்வேறு சிறப்புமலர்களைத் தொகுக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்துப் பல்வேறு துறை சார்ந்த அறிஞர்களின் கட்டுரைகளை வாசித்த அநுபவத்தினால் இவ்வுண்மை புலப்பட்டது. அறியாமையை மன்னிக்கலாம். தாய்மொழிபற்றிய இந்த அலட்சியம் மன்னிக்கக் கூடியதா?

ஒருவகையில், இவ்வாறு பிழை விடுபவர்களை வஞ்சகர்கள் என்றும் சொல்லலாம். ஏனெனில், உள்ளத்தில் ஒன்று வைத்து உதட்டில் வேறொன்று பேசுபவர்கள் வஞ்சகர்கள். உள்ளத்துக்கும் உதட்டுக்கும் தொடர்பில்லாத இவர்கள்போலவே தமிழ்மொழித் தவறு செய்வோர் பலர் தமது உதடுகளில் வெளிவரும் வார்த்தைகள்பற்றி உள்ளத்தில் சிந்திப்பது கிடையாது. நாம் என்ன பேசுகிறோம் என்ற சிந்தனை இருக்குமானால் பல தவறுகள் திருத்தப்பட்டுவிடும். நாம் பேசுகின்ற வார்த்தைகளின் பொருளறிந்து பேசுவோமானால் தவறு இலகுவில் புரிந்துவிடும். திருந்தவேண்டும் என்ற எண்ணமும் வரும்.

சொற்கள், சொற்றொடர்கள் எவ்வாறு பிறந்தன, எவ்வாறு இணைந்தன, ஏன் அவை அவ்வாறு சொல்லப்படுகின்றன, அச்சொற்களோடு தொடர்பான பிற சொற்கள் எவை, நாம் கையாளும் சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்கள்தானா அல்லது வேற்றுமொழிச் சொற்களா என்றெல்லாம் சிறிது சிந்தித்துப் பார்த்தால் அற்புதமான, சுவையான பல அனுபவங்கள் நமக்குக் கிடைக்கும்.

நம் தாய் நம்மைப் பெற்று நன்முறையில் வளர்த்தெடுத்தாளே, அவளுக்கு நாம் வேளாவேளைக்குச் சோறு போட்டால் போதும் தானே என நாம் நினைக்கலாமா? இடையிடையே பொழுது கிடைக்கும்போது அவளுடன் அருகிலிருந்து அவளது கரம் பற்றி உணர்வு வெளிப்பாட்டுடன் அன்பாக நோக்கி ஆதரவாக உரையாடும்போது தான் தாய்மைக்கு நாம் செய்யும் நன்றிக்கடன் பூரணத்துவம் பெறுகிறது. அதேபோல நம் தாய்மொழியாம் தமிழுடனும் சில பொழுதுகள் ஆறுதலாகச் செலவிட்டாலென்ன?

வேறொன்றும் செய்யவேண்டாம். நாம் பேசும் அல்லது எழுதும் சொற்றொடர்களை வேறுபிரித்துப் பார்த்து அவற்றின் பொருள் பற்றியும் அவை எவ்வாறு புணர்ந்துள்ளன என்பது பற்றியும் சிந்தித்தாலே போதும். உதாரணத்திற்குச் சிலவற்றைப் பார்ப்போம்.

அஞ்சலி:

இன்று பத்திரிகைகளிலும் நினைவு மலர்களிலும் இறந்தவர்களின் நினைவாக அஞ்சலி செலுத்தப்படுவதைக் காணலாம். இவையெல்லாம் “நினைவாஞ்சலி” களாக நீண்டிருப்பதைக் கண்டு மனம் வருந்த வேண்டியுள்ளது. நினைவுஅஞ்சலி என்பது அடிப்படைத் தமிழிலக்கணப்படி நினைவுவஞ்சலி என வரவேண்டுமெனினும் சில இடங்களில் முற்றியலுகரமும் குற்றியலுகரம்போல் செயற்படும் என்ற மரபுக்கமைய “நினைவஞ்சலி” என வருவதே முறை.

புஷ்ப + அஞ்சலி, மௌன + அஞ்சலி இரண்டும் வடமொழி மரபின்படி ஈறும் முதலும் அகரம் வருவதால் அவை நீட்சிபெற்று (தீர்க்க சந்தி) புஷ்பாஞ்சலி, மௌனாஞ்சலி என வரும். இதே முறையில் நினைவாஞ்சலி எனச் சிந்திக்காமலே தவறாக நீட்டிவிடுகின்றனர் பலர்.

இதேபோல் மலர் + அஞ்சலி என்னும் சொல் இயல்பு புணர்ச்சியாக மலராஞ்சலி என வருமேயல்லாமல் மலராஞ்சலி என நீளாது.

அபிஷேகம்

கும்பாபிஷேகம் என்பது அடிக்கடி யாவரும் பயன்படுத்தும் சொல். கும்ப + அபிஷேகம் என்ற தொடர் முன்கூறிய வடமொழி முறைப்படி கும்பாபிஷேகம் என வருகிறது. இதேபோல் நீண்ட ஓசை கொடுத்து பாலாபிஷேகம், தேனாபிஷேகம் என்று சொல்கிறார்கள் பலர். ஒரு திரைப்படலில்,

“பாலாபிஷேகம் செய்யவா? - உனக்குத்

தேனாபிஷேகம் செய்யவா?” என வருகிறது. ஆனால்,

பால் + அபிஷேகம், தேன் + அபிஷேகம் என்பன இயல்பு புணர்ச்சியாகத் தமிழிலக்கணப்படி (ல் + அ = ல, ன் + அ = ன) பாலபிஷேகம், தேனபிஷேகம் என வருவதே முறை.

ஷடாட்சரம்

பஞ்ச + அட்சரம் = பஞ்சாட்சரம் என்பதில் (திருவைந்தெழுத்து) முன்னர் குறிப்பிட்டபடி தீர்க்க சந்தியால்

நெடில் வந்தது. முருகனுக்குரிய ஆறெழுத்து. ஷட் + அட்சரம். இங்கிருப்பது ஷட அட்சரம் அன்று. ஷட் அட்சரம். நிலைமொழி ஈற்றில் அகரம் இல்லை. எனவே இயல்பு புணர்ச்சியாக ஷடட்சரம் என வருவதே முறை. ஷடாட்சரம் என நீட்டுவது தவறு.

மனோன்மணியும் சிரோன்மணியும்

மன உன்மனி மனோன்மனி என வந்த சொல் மனோன்மணி என வழங்கப்படுகிறது. தவறுண்டெனினும் உச்சரிப்பு வாய்ப்புக்காக மன்னிக்கப்படலாம். (மனோன்மணியைவிட மனோன்மணி நாக்கு அசைவுக்கு இலகுவானது. உச்சரிப்புக்கு இலகுவானதை இலக்கணமாக ஏற்பதே முன்னோர் மரபு.) ஆனால் மனோன்மணியைச் சொல்லிப்பழகிய பழக்க தோஷத்தினால் சிரோமணியைச் சிரோன்மணியாக்குவது தவறு. சிர + மணி = சிரோமணி. இங்கு இடையில் ன் வராது.

கிரகப் பிரவேசமும் கிரக யக்ஞமும்

புதுமனைபுகுதல் - கிருகப்பிரவேசம்.

வீட்டுக் கிருத்தியம் - கிருகயக்ஞம். கிருகம் - வீடு. இவ்விரு சொற்களிலும் கிரகம் வந்து புகுந்துவிடுவது வேதனைக்குரியது. இன்று பலர் கிரகப்பிரவேசம், கிரகயக்ஞம் எனப் பேசியும் எழுதியும் வருகின்றனர். இந்தக் கிரக தோஷத்திற்கு எவ்வாறு பரிகாரம் தேடலாம்.

சூரன் எத்தனை சூரனடி?

இந்து ஆலயங்களில் சூரன்போர் பிரசித்தமானது. யாவரும் ஆவலுடன் கலந்துகொள்ளும் இந்த விழாக்களுக்கு அடிப்படை புராணக்கதைகள். சூரன் என்ற சொல் வீரன், திறமையாளன் என்ற கருத்தையுடைய ஒரு பொதுச்சொல். எனினும் கந்தபுராணத்தில் வரும் சூரன்மன் அல்லது சூரபதுமன் என்ற ஒரு வீரனையே சிறப்பாக அச்சொல் குறிக்கும். இந்தச் சூரனை முருகப்பெருமான் வெற்றிகொள்ளும் சம்பவம் சூரன்போர் என்ற நிகழ்வாக நீண்டகாலம் கந்தசுவாமி கோவில்களில் நிகழ்ந்து வருகிறது.

கந்தன் சூரபன்மனை வெல்வதுபோலவே விநாயகர் கஜமுகாசுரனை வெல்வதும், அம்பிகை மகிஷாசுரனை வெல்வதும் விஷ்ணு நரகாசுரனை வெல்வதும் புராணக் கதைகளில் வருகின்றன. எனவே, கந்தசுவாமி கோவில்களில் சூரன்போர் நிகழ்வதுபோல ஏனைய கோவில்களில் இப்போர்களும் நிகழ்த்திக் காட்டப்படலாயின. பதி(இறைவன்) பாசத்தை(ஆணவம்) அடக்கிப் பசுவை(ஆன்மா) ஆட்கொள்ளும் தத்துவமே இவற்றுக்கெல்லாம் அடிப்படை என்பதால் இது வரவேற்கத்தக்கதே. ஆனால் இங்கு அசுரனைக் கொல்ல முற்படும்போது நம்மவர்கள் பலர் மொழியைக் கொல்ல முற்படுகிறார்கள் என்பதே இக்கட்டுரைக்கு வேண்டிய அம்சம்.

அதாவது கந்தசாமி கோவில்களில் மட்டுமல்லாமல் ஏனைய கோவில்களில் நடைபெறும் போர்களையும் சூரன்போர் என்றே பலரும் சொல்கிறார்கள். சூரபன்மன் ஆகிய சூரன் அங்கில்லையே என்றால் கஜமுகாசூரன், மகிஷாசூரன், நரகாசூரன் ஆகியோர் அங்கிருப்பதாக இவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

கஜமுக + அசுரன் = கஜமுகாசுரன்

மகிஷ + அசுரன் = மகிஷாசுரன்

நரக + அசுரன் = நரகாசுரன்

இவர்களெல்லாம் சூரர்களல்லர். அசுரர்கள். எனவே சூரன் போர் இங்கு நிகழவில்லை. அசுரன் போர்தான் நிகழ்கிறது. எவ்வாறு இப்பிழைகளைத் திருத்தலாம்?

சகபாடி

பழைய காலத்தவர்கள் உரையாடும்போது “அவன் எனது சகபாடி” என்று இன்னொருவரைக் குறிப்பிட்டு அறிமுகம் செய்வதுண்டு. இப்போது சகபாடி என்ற சொற்பிரயோகம் மிகக் குறைவு. இதுபோன்ற சொற்களைக் கேட்கும் இக்காலத்தவர்கள் சிலர் சந்தர்ப்பத்தையும் வாக்கியப் பொருளமைதியையும் வைத்து அச்சொல்லின் பொருள் இன்னதாயிருக்கும் என ஊகித்துக் கொள்கிறார்கள். பின்னர் அச்சொல்லைத் தாம் ஆராய்ந்து பார்ப்பதுமில்லை. தெரிந்தவர்களிடம் கேட்டு உறுதிப் படுத்துவதுமில்லை. தாம் ஊகித்த பொருளில் தாமும்

அச்சொல்லைப் பயன்படுத்தும்போது விடயம் தெரிந்தவர்களுக்குச் சிரிப்புத்தான் வரும்.

சகபாடி என்ற சொல்லைக் கேட்டு அதன் பொருள் நண்பன் என ஊகித்துப் பயன்படுத்துவோர் பலர். சகபாடி என்பதன் உண்மைப் பொருள் “ஒன்றாகப் படித்தவர்” அதாவது சேர்ந்து படித்தவர். (Classmate). எனவே, ஒரு சகபாடியை நண்பன் என்று கூறலாம். ஆனால் நண்பர்கள் எல்லாரும் சகபாடியாக இருக்கமுடியாது.

முன்பு ஒருசமயம் ஒரு பத்திரிகைச் செய்தியாளர் இச்சொல்லைத் தவறாக உபயோகித்து ஒரு நகைச்சுவை விருந்து படைத்தார்.

தென்மராட்சிப்பகுதியில் ஒரு குரங்கு வெறிபிடித்ததுபோல் கோபம் கொண்டு பலரைத் தாக்கியதாகச் செய்தி வெளியாகியது. அதற்கான காரணத்தையும் அந்தச் செய்தியாளர் வெளியிட்டிருந்தார். அக்குரங்கின் சகபாடியாகிய மற்றொரு குரங்கு கொல்லப்பட்டமைதான் அதன் கோபத்துக்குக் காரணமாம். இவ்விரு குரங்குகளும் சகபாடிகள் என்றால் அவை எந்தப் பாடசாலையில் ஒன்றாகப் படித்தன என்பதை நாம் அறிய முடியுமா?

விஞ்ஞாபனம்

சில அறிவிப்பாளர்கள் எந்தக் கோவிலுக்குச் சென்றாலும் “இப்பொழுது மஹோற்சவ விஞ்ஞாபனம் நடைபெறுகிறது”, “இப்பொழுது தேர்த்திருவிழா விஞ்ஞாபனம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது” என்றெல்லாம் அறிவிப்பார்கள். அவர்கள் விஞ்ஞாபனம் என்பதன் பொருள் விழா என நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் போலும். விஞ்ஞாபனம் என்றால் அறிவித்தல் என்று பொருள். “மஹோற்சவ விஞ்ஞாபனம்” என்றால் “மஹோற்சவ அறிவித்தல்” ஆகும். எனவே, மஹோற்சவ விஞ்ஞாபனம் நடைபெறுகிறது என்றால் மஹோற்சவம் பற்றிய அறிவித்தல்தான் நடக்கிறது எனப் பொருள்படும். மஹோற்சவம் எப்போது நடக்கப்போகிறதோ?

இங்கு காட்டப்பட்ட சுவையான மொழிக் கையாட்சித் தவறுகளெல்லாம் ஏற்படுவதற்கான அடிப்படைக் காரணம் நாம் பயன்படுத்தும் வார்த்தைகளுக்கான பொருள் என்ன என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கத் தவறுவதுதான் என்பது புரிகிறதல்லவா? எனவே இனி நாம் பேசும்போதும் எழுதும்போதும் உள்ளமும் உதடும் ஒன்றாக இருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்வோமா?

‘நமது ஈழநாடு’

3ம் ஆண்டுநிறைவுச் சிறப்பிதழ்.

01-10-2005.

மழலைகளுக்காகச் செய்யும் மொழிக்கொலை

குழந்தையைப் பெறுகின்ற பெற்றோர்கள்
தாயைக் கொல்ல நினைக்கலாமா?

“என்ன பெயர் வைக்கலாம்? எப்படி அழைக்கலாம்?”

என்று ஒரு பழைய பாடல் உண்டு. ஒவ்வொரு குழந்தை பிறக்கும் போதும் அதன் பெற்றோர் மனத்தில் இப்படி ஒரு கேள்வி முதலில் தோன்றுவது வழக்கம். வயிற்றில் குழந்தை தோன்றிய நாளிலிருந்து பிறக்கும் வரை விதவிதமான பெயர்களைச் சேகரித்து ஆராய்ந்து பார்த்து அழகிய பெயராக - நல்லபெயராகத் தேர்ந்தெடுக்க முயற்சிப்பார்கள்.

இப்படிப் பெயர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலே என்னென்ன நடைமுறைகள் கையாளப்படுகின்றன? காலத்துக்குக் காலம் பல நடைமுறைகள் கையாளப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றிலே மொழி வகிக்கும் பங்கு எத்தகையது என்பதை ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகிறது. இன்று குழந்தைகளுக்கு வைக்கப்படும் பல பெயர்கள் நமது மொழியைச் சிதைப்பதில் முதலிடம் வகிக்கின்றன என்பதே நமது ஆராய்ச்சியின் முடிவாக அமைகின்றது.

சங்க காலத்தில் நமது முன்னோர்களின் பெயர்கள் எப்படியிருந்தன? நலங்கிள்ளி, இளவரசன் அமுதனார் என்றிவ்வாறு நல்ல தமிழ்ப்பெயர்களாக இருந்தன. அவற்றிலே தமிழ் இருந்தது. இனிமை இருந்தது. பொருள் இருந்தது. பழந்தமிழர் இயற்கையில் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள். அழகுணர்ச்சி மிக்கவர்கள். அதற்கேற்ற வகையில் பெயர்கள் அமைந்தன.

அதை அடுத்து வந்த காலப்பகுதியில் ஆரியர் தொடர்பும் வைதிக அவைதிக சமயத்தெடர்புகளும் ஏற்பட்டன. சமஸ்கிருத மொழியின் செல்வாக்கும் மிகுந்தது. இதன்காரணமாகக் கடவுட்பெயரை மக்களுக்கு இடும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. யசர்

வேதத்தில் ருத்திரனை நூறு பெயர்கள் கூறிவழிபடும் முறை இதிகாச புராண மரபுகளில் வளர்ந்தபோது தெய்வங்களுக்குப் பல பெயர்கள் கூறி அர்ச்சனை செய்யும் வழமை உருவாகியது. இப்பெயர்கள் இறைவன் இறைவியரின் அழகை வர்ணிப்பவையாகவும் கருணையைப் போற்றுபவையாகவும் வீரத்தை வியப்பவையாகவும் அவர்கள் அணிந்திருக்கும் ஆடை அணிகலன்கள், அவர்களது ஆயுதங்களை விளக்குவனவாகவும் அமையும். நிறைந்த அர்த்தபுஷ்டியுடைய இச் சொற்றொடர்களில் உவமை உருவகம் முதலிய அணிச்சிறப்புக்களும் இருந்தன.

எனவே இத்தகைய பெயர்களைப் பிள்ளைகளுக்குச் சூட்டும் மரபு இடைக்காலத்திலிருந்து இன்றளவும் நீடிக்கின்றது. மேலும் இறைவனை அர்ச்சிக்கும் பெயர்களாக இவை இருக்கின்றமையால் இப்பெயர்களில் ஒரு மந்திர சக்தி, தெய்வீக இயல்பு, புனிதத் தன்மை இயல்பாகவே இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை மக்களிடையே நிலவிவருகிறது. இதனால் இப்பெயர்களைத் தாங்கி நிற்கும் மனிதனின் உள்ளத்திலும் புனிதமான் ஒரு தெய்வீகத் தன்மை மலர்ச்சியுறும் என எதிர்பார்த்தனர்.

எல்லாவற்றக்கும் மேலாகத் தம் குழந்தைகளை அழைப்பதற்காக இப்பெயர்களை உச்சரிக்கும் போதெல்லாம் தெய்வத்தின் பெயரைக் கூவி அழைக்கும் தன்மை தாமாகவே ஏற்படுவதால் இறை சிந்தனை என்றும் நிலைபெற வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது.

ஜோதிடரீதியாக ஒரு குழந்தை பிறக்கும் நட்சத்திரத்தைப் பொறுத்து நட்சத்திரப் பெயர் எழுத்துக்கள் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த அட்சரங்களில் ஆரம்பிக்கும் பெயர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து வைப்பதும் நீண்ட காலமாக வழக்கிலுள்ளது.

சித்திரை, ரோகிணி, ரேவதி முதலிய சில நட்சத்திரங்களில் பிறந்தவர்களுக்கு அந்த நட்சத்திரத்தையே பெயராக வைக்கும் வழக்கமும் பலரிடம் உண்டு. ஆனால் நட்சத்திரப் பெயர்களைக் குழந்தைகளுக்குச் சூட்டலாகாது என்று ஒரு சாஸ்திரவிதியும் உண்டு.

இடையில் இஸ்லாமிய சமயத் தொடர்புகளும் பின்னர் கத்தோலிக்க கிறீஸ்தவ சமயத் தொடர்புகளும் நம்மிடையே ஏற்பட்டுத் தமிழர் பலர் அந்த மதங்களைத் தழுவிக்கொண்டபோது அந்த மதம் சார்ந்த தெய்வப் பெயர்களைத் தமக்கு மாற்றிக் கொண்டதுடன் தமது பிள்ளைகளுக்கும் அத்தகைய பெயர்களை வைக்கலாயினர். அப் பெயர்களும் கடவுட் பெயர்களாகவும் அர்த்தம் செறிந்தவையாகவும் அமைந்திருந்தன. இந்த நிலையில் மக்கட் பெயர்கள் பிறமொழி மயமாக்கம் (வடமொழி, அரபு, ஆங்கிலம்) செய்யப்படுவதால் நமது மொழியாம் தமிழ்மொழி மதிப்பிழக்கும் நிலைமையை உணர்ந்த தமிழ் மொழிப் பற்றாளர்கள் சிலர் எழுச்சிப் போராட்டங்கள் நடத்தினர். எல்லாம் தமிழியக்கம் முதலிய செயற்பாடுகள் பலரிடம் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தி மீண்டும் அழகிய தமிழ்ப் பெயர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் நிலைமை சிறிது காலம் இருந்தது

சுவாமி வேதாசலம் என்ற பெயர் மறை மலை அடிகள் எனவும் சூரியநாராயண சாஸ்திரிகள் என்ற பெயர் பரிதி மாற் கலைஞர் எனவும் தமிழ் மயப்படுத்தப்பட்டது அக்காலத்தில்தான். இதேபோலவே பாலச்சந்திரன் - இளமதியாகவும் பாலசுந்தரம் - இளவழகனாகவும் மாற்றம் பெற்றதைக் காணமுடிந்தது

பின்னர் ஹிந்திப் படங்களின் ஆதிக்கம் ஹிந்திப் பெயர்களின் மோகத்தை வளர்த்ததால் நமது அழகிய பெயர்கள் பலவற்றின் வால்கள் ஒட்ட நறுக்கப்பட்டு பிரசாந்தன் பிரசாந்த் ஆகவும் பிரசாத் ஆகவும் தேவதாசன் தேவதாஸ் ஆகவும் கூர்ப்படைந்தன. இதுபோலவே வேளிநாட்டுப் பெயர்கள் பலவும் இறக்குமதியானபின் பெயர்வைக்கும்போது ஒருவரின் ஆளடையாளத்துக்குரிய ஓர் ஒலிக்குறி என்ற அளவில் மட்டும் குழந்தைப் பெயர்கள் ஆகிவிட்டன. அதற்குமேல் அர்த்தச்செறிவு, அழகுணர்வு, தெய்வீகம் என்பனபற்றி இப்போதெல்லாம் சிந்திப்போர் அருகிவிட்டனர். இன்று சுமார் பத்து வயதுக்குட்பட்ட நூறு பிள்ளைகளின் பெயர்களைப் பட்டியலிட்டுப் பாருங்கள். அதில் காற்பங்கு பெயர்களாவது அர்த்தமுள்ளவையாக

இருக்குமா? அந்தப் பெயர்களைச் சூட்டிய பெற்றோரிடம் அவற்றின் பொருள் என்ன எனக் கேட்டுப்பாருங்கள். தெரியாது! தெரியாதது குற்றமன்று. பெயர்வைக்கும் போது அதன் பொருள் என்ன என்று ஆராயும் ஆர்வமாவது இருக்கவேண்டாமா?

ஆர்த்தி என்ற அழகிய பெயரை ஆசையுடன் சூட்டியிருப்போர் பலர். பல வர்த்தக நிலையங் களுக்கும் அப்பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது அதன் பொருள் என்ன தெரியுமா? துன்பம். குழந்தைக்குத் துன்பம் என்று பெயரை வைத்துவிட்டுத் துன்பம் துன்பம் என அழைத்தால் இன்பம் வருமா?

உண்மையில் ஆர்த்திஹரன், ஆர்த்திஹா என்பவையே சரியான பெயர்கள். துன்பத்தை அழிப்பவன் என்பது பொருள். பிரணதார்த்திஹரன் என்ற பெயரையும் கேட்டிருக்கலாம். பிர + நத + ஆர்த்தி + ஹரன் - நன்கு வணங்குபவர்களின் துன்பத்தைப் போக்குபவன்.

கருணாகரன் என்ற நல்ல பெயரைக் கருணாஹரன் என எழுதி எதிர்க்கருத்தை ஏற்படுத்துபவர்கள் பலர்.

KARUNAKARAN - கருணை செய்பவன்

KARUNAHARAN - கருணையைக் கொல்பவன்

இவை இங்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டதன் நோக்கம், பெயர்களின் பொருள் முக்கியமானது என்பதை விளக்கவே. 'கஜானன்' என்று பலர் பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள். அதன் பொருள் என்ன? அப்படி ஒரு பெயர் இருக்கிறதா? 'கஜானன்' - கஜ + ஆனன் - யானை முகத்தவன் என்பதே சரியானது. இதில் ஒரு 'ன்' இல்லாவிடில் அர்த்தமே இல்லாமல் போய்விடுகிறது. இப்பெயரைத் தமது புதல்வருக்குச் சூட்டிய ஒருவர் அதற்கான காரணத்தையும் கூறினார். எண்ணோதிடத்தின்படி அந்தப் பெயரை அமைக்கும் போது GAJANANAN-என்று வைக்கும்போது இலக்கம் பொருந்தவில்லை. எனவே NA என்பதை நீக்கி விட்டேன். இப்போது எண் சரிவருகிறது என்றார். எப்படி இருக்கிறது? 'முதேவி' என்ற பெயர் வைக்கும் போது எண் பொருந்தி வருமானால் அப்படிப் பிள்ளையை அழைக்க யாராவது முன்வருவார்களா?

எண் சோதிடம் புறக்கணிக்கப்பட வேண்டியதெனக் கூறவில்லை. அதன்படி பெயர்கள் தெரிவு செய்யப்படவேண்டுமானால் தாம் தெரிவு செய்த ஒரு பெயருக்குத் தாம் விரும்பிய ஒரு எண் வர வேண்டுமென்பதற்காக அப்பெயரின் எழுத்துக்களையோ உச்சரிப்புக்களையோ மாற்றுவது புத்திசாலித்தனமான ஒன்றல்ல. இது குளிக்கப்போய்ச் சேறு பூசுவதற்கு ஒப்பானதாகும்.

இனி, பெயர்களில் பயன்படுத்தப்படும் எழுத்துக்கள் எவ்வாறமைகின்றன எனப் பார்ப்போம். சுமார் இருபது நூற்றாண்டுகளாக இலக்கிய இலக்கணத் தொடர்பாலும் சமயத்தொடர்பாலும் நம்முடைய தமிழ் மொழியில் வடமொழித் தொடர்பு மிக அதிகமாக உள்ளது. முற்றுமுழுதாக வடமொழிக் கலப்பை நாம் அகற்ற முடியாவிட்டாலும் அதனால் எமது தாய்மொழி பாதிக்கப்படாமலிருக்கும் வகையில் நன்னூலார் முதலிய தமிழ் இலக்கணகாரர் சில வரன்முறைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளனர். தற்பவம் தற்சமம் முதலிய அந்த விதிமுறைகளை அநுசரித்தும் ஆறுமுகநாவலர் முதலிய மொழி வல்லுநர்கள் போல மிகத் தேவையான இடங்களில்மட்டும் அளவோடு வடமொழியைப் பயன்படுத்தியும் வந்தால் நாம் நமது மொழியைச் சிதைக்காமல் வளம்படுத்த உதவலாம்.

முன்னர் குறிப்பிட்டவாறு கடவுட் பெயர்கள் வைக்கப்படும்போது வட எழுத்துக்கள் வடமொழிக் கருத்துக்கள் வருவது தவிர்க்கமுடியாதது. ஒரே போக்காக மொழிவெறியோடு அவற்றைப் புறக்கணிக்க முற்படாமல் பொருளறிந்து அவற்றைச் சரியான முறையில் பயன்படுத்தவேண்டுமெனவும் தற்சம தற்பவ விதிகளை அநுசரித்து நமது தாய்மொழி ஏற்கும் வகையில் சீராகப் பயன்படுத்தவேண்டுமெனவும் நாம் எதிர்பார்க்கலாமல்லவா? அல்லது நல்ல செந்தமிழ்ப் பெயர்களைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பயன்படுத்தலாமல்லவா? செந்தமிழ்ப்பெயர்கள் நன்கு தெரிந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பாக அண்மையில் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் சில நூல்கள் துணை புரிகின்றன

செந்தமிழும் வடமொழியும் அல்லாத, எம்மொழிக்கும் பொருந்தாத வெறும் ஒலிக்குறித் தொடர்கள் பல இன்று மக்கட் பெயர்களாகப் பவனிவருவது மிகவும் வருந்தத்தக்க விடயம். மூத்த பிள்ளையின் பெயருடன் ஒத்திசைக்க வேண்டும் (Ryme) என்ற நோக்கிலும் தமக்கு வேண்டிய அதிர்ஷ்ட எண்ணிலே பெயர் வரவேண்டும் என்ற நோக்கிலும்தான் இத்தகைய அனர்த்தமான - அபத்தமான பெயர்கள் உருவாகின்றன. இவை நிச்சயமாகத் தவிர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

சாஜிமெலோனி, சம்திதி, சன்சலா, ஜிலானி, டிலானி, துகரதி, அரோஜினி, சிறிதாசினி, துசாந்தி, விசாந்தினி, துர்மிலா, சர்விழி இவையெல்லாம் இன்றைய மக்கட்பெயருட் சில. இவற்றுக்கு அர்த்தமென்ன? யாருக்கும் எதுவும் தெரியாத இப்பெயர்களை எதற்காக வைக்கின்றார்களோ? இன்னொரு புறத்தில் நல்ல பெயர்களில் தவறான எழுத்துப் பிரயோகங்கள் வரும்போது அழகும் கெட்டு அர்த்தமும் தவறிவிடுகின்றது

ஹம்சா ஹம்சவல்லி என்ற பெயர்கள் கம்சா கம்சவல்லி என மாறினால் (ஹம்சம் -அன்னம்) இந்த நளினமான சொல்லுக்குப் பதில் கொடிய அரக்கனாகிய கம்சன் பெயரில் வரலாம். சிந்துஜா- சிந்துஷா வாகவும் சிந்தியாகவும் மாறுகிறது. கஜேந்தினி -கயேந்தினியாக மாறகின்றது. நிவேதிதன் -நிவேகிதன் ஆகமாறுகிறது. வடஎழுத்தை நீக்கி நம் தமிழெழுத்தைப் பொருத்தமுறப் பயன்படுத்துவதை வரவேற்கலாம். ஆனால் வடஎழுத்து இன்றித் தமிழில் எழுதத்தக்க பல பெயர்களில் தேவையில்லாமல் வடவெழுத்தைப் புகுத்தி அசிங்கப் படுத்துகிறார்கள் பலர். சரண்யன் சரண்யா சுகன்யா அகல்யா இவை யெல்லாம் சரியான பெயர்கள். இங்கு தமிழ் ய விற்குப் பதிலாக வடமொழி ஜ வைச் சேர்த்து சரண்ஜன் சரண்ஜா சுகன்ஜா அகல்ஜா எனத்தவறாக எழுதுகிறார்கள் பார்த்திபன் என்ற நல்ல பெயரைப் பார்த்தீபன் எனப் பிழையாக நீட்டுகிறார்கள். பெயர்கள் உருவாக்கப்படும்போது நம்மவர்கள் தயவுசெய்து பின்வரும் விடயங்களில் கவனமெடுத்தல் நன்று.

1. நமது தாய்மொழியிலா அல்லது வடமொழியிலா பெயர் அமையவேண்டும் எனத் தீர்மானித்தல். இதன் மூலம் அநியாயமாக நமது தாய்மொழியைச் சிதைக்காமலிருக்கலாம்.
2. பெயருக்கான பொருள், அதற்கான சரியான உச்சரிப்பு என்பவற்றைத் தக்க அறிஞர்கள்மூலம் அறிந்துகொள்ளுதல்.
3. எண் சோதிடம் பின்பற்றப்படுவதன் அவசியம்பற்றி நிதானித்தபின் சரியான முறையில் பிறந்த எண்ணுக்குரிய பெயரெண்ணை அனுபவஸ்தர்கள் மூலமாக அறிந்து அதற்கேற்ற வகையில் பெயர்களைச் சிதைக்காமல் முழுமையாகப் பயன்படுத்துதல். (எண் தேவைகளுக்காக உச்சரிப்புக்களை மாற்றி, விரும்பிய எழுத்துக்களைப் பிரயோகித்தல் திறமையான ஒரு செயலன்று. ஜோதிட சாஸ்திரத்தை அவமதிக்கும் செயலே எனப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும்.)
4. வட எழுத்துக்கள் கலந்துவரும் பெயர்களில் அவை சரியானமுறையில் வருகின்றனவா என்பதை மொழியறிந்த ஒருவர்மூலம் தெளிவுபெறல்.

இவற்றைக் கவனிப்பதன் மூலம் எதிர்கால சந்ததியினருக்கும் எமது தாய்மொழிக்கும் நன்மை செய்தவர்களாவோம்.

சோமாஸ்கந்தன் 2006

196455

சுவாமிநாதன் நூலகம்
மாழ்ப்பாணம்

8284 CC

பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்கூர சர்மா
(1916 - 2003) தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகியவற்றில் ஆழ்ந்த புலமையும் வேறு பல மொழிகளில் நியாயமான அளவு பரிச்சயமும் உடையவர்.

ஈழத்துப் பேனா மன்னர்களுள் ஒருவராகக் கணிக்கப்பட்டவர்.

ஈழத்து இலக்கிய விமர்சகர்களாலும் எழுத்தாளர்களாலும் வாசகர்களாலும் இன்றும் விதந்து பேசப்பட்டு வரும் 'மறுமலர்ச்சி' சஞ்சிகையின் ஆதார சக்தியாக - உயிர் நாடியாக விளங்கியவர்.

ஈழத்து ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து இலக்கிய அடக்கையும் தமிழ்மொழிப் பற்றும் நிறைந்த மாணவர் பலரை உருவாக்கியவர். ஆசிரியப் பணியிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற பின்னர் ஆசிரியராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கப் பணிகளில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர்.

தமையான இலக்கியச் சூழலில் வாழ்ந்து வளரும் வாய்ப்பைப் பெற்ற கார்ப்பாய் சிவம் தந்தையின் பெயரில் குளிர் காயமாமல் அவர் வழியான பெற்ற இலக்கிய ஆர்வத்தையும் அறிவையும் அனுபவங்களையும் தன் போக்கிற்கும் நோக்கிற்குமேற்ப இசைவாக்கம் செய்து தனக்கென விரிவாக இலக்கிய ஆளுமையை வளர்த்துக் கொண்டவர்.

'வீரகேசரி' நிறுவனத்தின் வெளியீடான 'ஜோதி' இதழில் 1967ஆம் ஆண்டில் எழுதிய 'ஈழவளநாடு' என்ற கவிதையுடன் இவர் எழுத்துலகில் புகுந்தார். வீரகேசரி, தினகரன், ஈழநாடு, ஈழமுரசு, சுடர், சிறித்திரன், மல்லிகை, அமிர்தகங்கை போன்ற பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளிலும் விசேட மலர்களிலும் சிறுகதைகள், கவிதைகள், நறுநாவல்கள், கட்டுரைகள் வரைந்துள்ளார்.

'கனவுப் பூக்கள்' (கவிதைத் தொகுதி) 'நியாயமான போராட்டங்கள்' (சிறுகதைத் தொகுப்பு) 'வெள்ளோட்டம்' (குறுநாவல்) 'இலங்கையில் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் - சஞ்சிகைகள்', 'சைவாலயக் கிரியைகள்', 'வைச விரதங்களும் விழாக்களும்', 'ஆற்றல் பல நல்கும் ஆஞ்சனேயர்', 'தார்மீகக் கோபங்கள்' ஆகியவை இதுவரை வெளியான இவருடைய பல்துறை சார்ந்த நூல்கள் ஆகும்.

Cover Designed By : (L) Computer Unit, Sri Somaskanda College
Printed By : Sivaranjanam Offset Printers, Kondavil.